

பட்டிப்பு

ஊற்று: 1 | நதி: 8 | டிசம்பர் 2018 | திங்களிதழ்

ரகுவி

கலை விகாசம் மின்சாரம்

www.paddippu.com

“புகழ்ச்சியாகப் பேசப்படுவதை ஓர் எழுத்தாளன் உண்மையென நம்ரிவிடுதல் கூடாது”

■ பிரபஞ்சன்

படிப்பு

துகவு

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

ஊற்று: 1 | நதி: 8 | டிசம்பர் 2018

நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர்:
ஆசியாதாரா

நிர்வாக மேலாளர்:
சகா (சலீம் கான்)

தலைமை நிருபர்:
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு:
முனைவர் கோ.நித்தியா
ஸ்டெல்லா தமிழரசி
தனபால் பவானி

முதன்மை வழவழைப்பாளர்:
கமல் காளிதாஸ்

வழவழைப்பு: ஜக்க்

ஒவியக் கலைஞர்கள்:
கொ.வடிவேல்
அழ.ரஜினிகாந்தன்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்கள் அனுப்ப
வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி:
padaippugal@padaippu.com

இணையதள முகவரி:
www.padaippu.com

அலுவலக முகவரி:
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்,
கூத்துப்பாக்கம்,
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002
✉ admin@padaippu.com
✆ 9489375575

நேர்காணல்கள் மற்றும்
கட்டுரையாளர்களின் கருத்துக்கள்
அவரவர் கருத்துக்களே. கதை மற்றும்
கவிதைகளின் கருத்துக்கள் கற்பனையே,
படைப்பு தகவு மின்னிதழிலின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

உள்ளே...

- தலையங்கம் - பக. 04
- “புகழ்ச்சியாகப் பேசப்படுவதை ஓர் எழுத்தாளன் உண்மையென நம்பிவிடுதல் கூடாது” - எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் நினைவஞ்சலியாக அவரது நேர்காணல் - பக. 05
- கலைமனம் கொண்ட எழுத்தாளர் - கவிஞர் கரிகாலன் - பக. 13
- மானுடம் எழுந்தது - எழுத்தாளர் போகன் சங்கர் - பக. 14
- பிரபஞ்சன் ஹெகி ஊர்வலத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்தது யார்? - கவிஞர் மனோமோகன் - பக. 14
- கையில் அள்ளி அடக்கிவிட முழுயாத கடல் - கவிஞர் முருக தீட்சன்யா - பக. 14
- மழப்பதற்கும் அடைவதற்கும் ஏதுமற்ற கலைஞர் - பவா செல்லதுறை - பக. 16
- வெக்கியத்தின் தோரண வாயில் - தா.ஜோ. ஜுவியஸ் - பக. 18
- உடன்பிறவா சகோதரர் - நிலாமகள் - பக. 26
- சிலேட்டுக்குச்சி - கட்டாரி - பக. 29
- கஸல் கண்ணாழ் - முகம்மது பாட்சா - பக. 37
- வெக்கியத்தால் தெய்ம் நிறைத்தவர் - வீரசோழன் கா.சோ. திருமாவளவன் - பக. 41

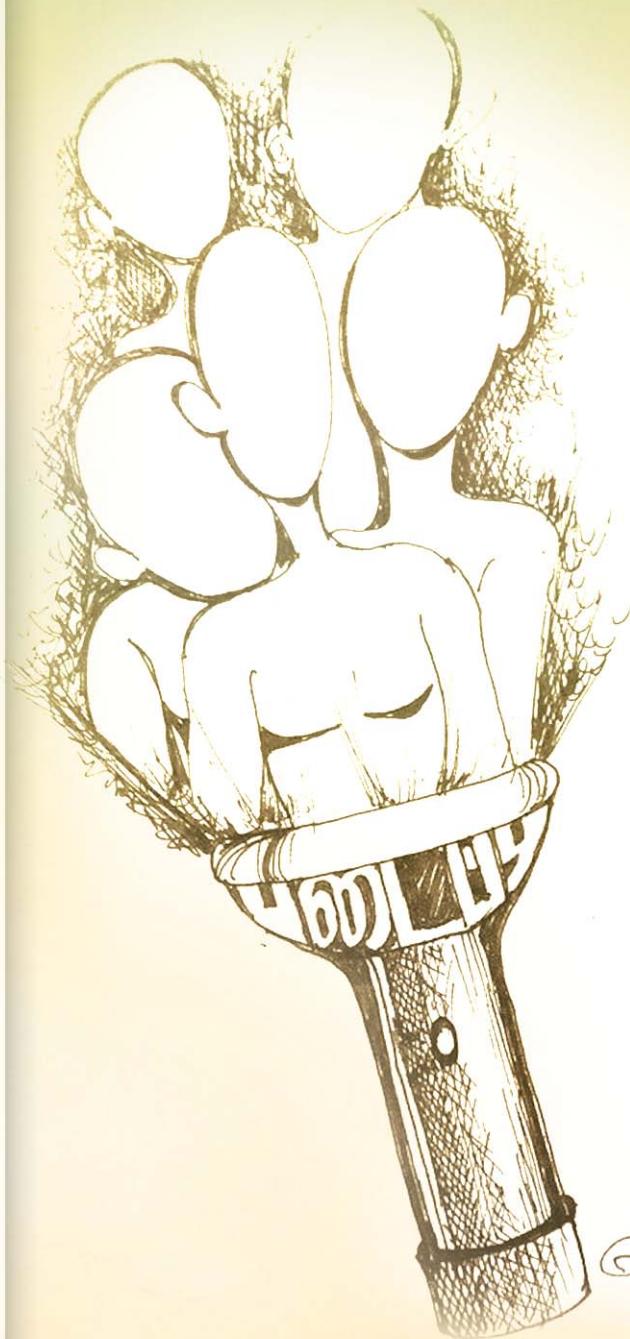
- சீனக்கவிதைகளும் சங்கப்பார்வையும்
  - சக்தி ஜோதி - பக். 45
- சென்றேன் வென்றேன் - மாணவர் பக்கம்
  - நெப்போயியன் - பக். 51
- சி.சு.செல்லப்பா - சில நிதைவுகள்
  - தேவரசிகன் - பக். 54
- நாடக வழவில் சங்க லைக்கியம்
  - பழநியப்பன் கீருஷ்ணமூர்த்தி - பக். 63

சிறுகதைகள்

- சிற்பியின் காதலி
  - பிரேமபிரபா - பக். 22
- மஞ்சனத்தி
  - வதிலை பிரபா - பக். 33
- நாலை நம்முடையதே
  - விந்தன் - பக். 59

கவிதைகள்

- கஜா புராணம்
  - கார்த்திக் திலகன் - பக். 25
- புச்சி மருந்தும் புயலில் தப்பிய நூட்கேக்குட்டியும்
  - பிருந்தா சாரதி - பக். 28
- அன்போனியோ மச்போ
  - மொழிபெயர்ப்பு : வே.நி.குர்யா - பக். 32
- பதப்புலகம்
  - பக். 43
- கடவுளின்-பெருமுச்சு
  - பி.கே.சாமி - பக். 50
- கஸல் தொடர்
  - ஜின்னா அஸ்மி - பக். 53
- சௌவி
  - பக். 62

தலையங்கம்

வணக்கம்.

படைப்பு 'தகவு' எட்டாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் ஓளிவீசிப் பரந்துவிரிந்திருக்கிறது.

எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் சமகாலத் தலைசிறந்த தமிழ் எழுத்தாளுமையாகத் திகழ்ந்தவர். உணர்வின் ஆழங்களைத் தன் படைப்புகளுக்குள் செதுக்கியவர். பெண்ணுலகின் பூடக இயக்கங்களைக்கூடத் துல்லியப்படுத்தியவர். புதுச்சேரியின் வரலாற்றைத் தன் எழுத்துக்களில் ஆவணப்படுத்தியவர். ஆழ்ந்த வாசிப்பாளர்.. அனைவரையும் அராவணைத்துச் சென்ற அன்பாளர். உற்சாகத்தையும் சுதந்திரத்தையும் வாழ்வு முழுதும் வேண்டினின்ற அவர் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கத் துடித்தார். 'நானும் நானும் மட்டுமே என் வாழ்க்கை' என்றொரு நிலையில் உரையாடியிருந்தாலும் 'இவ்வளவு பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியிலும் ஒரு பூ பூக்கத்தானே செய்கிறது' என்ற கருத்தாளர்தான் பிரபஞ்சன். எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் நினைவு நேர்காணல், கட்டுரைகள் இவ்விதமில் வெளியாகியுள்ளன.

சி.ச.செல்லப்பா 'எழுத்து' இதழின் வாயிலாகத் தமிழ் எழுத்துலகில் நீங்கா இடம்பிடித்தவர். தனது மனைவியின் நகை அடகுத்தொகை கொண்டு பத்திரிக்கை தொடங்கும் அளவுக்கு இலக்கியம் தன்னுள் அவரைப் பிணைத்திருந்தது. மனித மனத்தின் ஆழங்கள் அவரது கதைகளுக்குக் கருக்களாயின. மனித நுட்பமும் மாடுகளின் நுட்பமும் இணைந்து களம்கண்ட 'வாடிவாசல்' அவரது பல்வகுழி புதினம். விடுதலைப் போராட்டத்தில் சிறை சென்றது முதல் நவீன இலக்கிய உலகில் தடம் பதித்தது வரை அவரது வாழ்க்கை ஒரு வரலாறு. சி.ச.செல்லப்பாவின் நினைவுதினம் கொண்ட இம்மாதத்தில் அவர் குறித்த கட்டுரை ஒன்று இவ்விதமில் இடம்பெற்றுள்ளது.

பெருநிதி கொண்டு தீட்டப்படும் திட்டங்கள் வாயிலாக மட்டும் வளர்ந்துவிடவில்லை தமிழ். தனிமனிதர்களின் சிறுசிறு முயற்சிகள்கூட பெருவளர்ச்சிக்கான வித்துக்கள்தான். தக்கைபாடு சிற்றிதழ், இலக்கிய இயக்கம், கவிதைகள், விவாதங்கள் மூலம் இலக்கிய வெளியிலும், இலக்கியவாதிகளின் மனவெளியிலும் இடம்கொண்டிருக்கிறார். அவரது கவிதைகளில் தொனிக்கும் நிராகரிக்கப்பட்ட குரல், மரணத்தின் துளி, வலி கூறும் சூட்சமம் வாசிப்போரின் உணர்வுகளைக் கீறிப் பதம் பார்ப்பன. இறப்புக்குப் பின்னான அவர் குறித்த பகிர்தல்கள் இலக்கிய உறவுகளின், இலக்கிய உணர்வுகளின் அறைகூவல்களாக எங்கும் சிதறிப்பரவின. தக்கை பாடுவின் நினைவு சமந்த கட்டுரை ஒன்று இவ்விதமில் வெளியாகியுள்ளது.

அரும்பில் அரும்பும் மனம்தான் மலர்கையில் விரிந்து பரந்து வெளியை நிறைக்கும். மாணவப் பருவத்திலான முயற்சிகளும் வெற்றிகளும் கூட அரும்பின் மனம்தான். அடையாளம் காணப்பட்ட அவ்அரும்புகள் இவ்விதழ் முதல் 'சென்றேன் வென்றேன்' என்ற பகுதியில் பதியப்படவுள்ளன. மன்னைக் கீறிடும் விதையின் குரல்கள் இம்மாணாக்கர் குரல்கள். வாழ்த்தி வரவேற்போம் அவர்களைத் தகவுக்கு.

இயற்கையின் சீற்றத்திற்கு முன்னிற்கும் முழுமையான வலுவில்லை நமக்கு. எனினும் எவ்கோ ஒரு மனிதனுக்கு நேரும் சேதத்திற்கு இங்கிருந்தே கண்ணீர் வடிக்கும் மனமுண்டு. உள்ளார்ந்த நெகிழ்வால், உள்நோக்கிய உணர்வால் மனிதத்தில் கரைபவர்கள்தாம் கவிஞர்கள். கஜா புயல் டெல்டாவிற்கு நிகராகத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் கவிஞர்களின் உணர்வுகளிலும் தாக்கத்தை நிகழ்த்தியுள்ளது. சேதப்பட்ட மரங்களால் சேதப்பட்டன பல மனங்கள். சிதைந்துபோன பலரது வாழ்க்கை சிதைத்தது கவிஞர்கள் உள்ளங்களை. எழுந்தன பல கவிதைகள். இவ்விதமில் அனைத்துக் கவிதைகளும் கஜா புயலைப் பேசுவன. கவிச்சித்திரம், படைப்புலகம் பகுதிக் கவிதைகள் கஜா துயரின் கண்ணீர்த்துளிகள்.

இன்னும் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், தொடர்கள், அனுபவங்கள் என உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்.

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

• அகன் (தி.அமிர்த கணேசன்)

“புகழ்ச்சியாகப் போய்வுவதை ஓர் எழுத்தாளர் உண்மையை நம்பிவிடுதல் கூடாது”

எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் நினைவஞ்சலியாக அவரது நேர்காணல்

எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் கவிதை, இலக்கியக் கட்டுரை, அரசியல் கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல், தொடர்கதை, புத்தக முன்னுரை, மேடைப்பேச்சு என ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி நடையில் எழுத்தைப் பூக்கச் செய்யும் ஒரு திறமையான தோட்டக்காரர்! சமயத்தில் இவர் எழுத்திலும் பேச்சிலும் தோட்டாக்கள் சிறுவதுண்டு! எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் சாகித்ய அகாதமி விருது பெற்றபோது அவர் வீடு சென்று வாழ்த்திக் கண்ட பேட்டி இது.

மகாத்மா காந்தி வீதி, புதுச்சேரியில் பிரதான வீதிகளில் ஒன்று. புதுச்சேரியைச் சென்னையோடு இணைக்கும் இரண்டு நேரடியான வீதிகளில் ஒன்று. மகாத்மா வீதியின் பக்கவாட்டில் ஒரு சிறு வீதி வ.உ.சி. வீதி. முதல் வீடு. சிறிய வீடு.

காரை பெயர்ந்துபோன சுவர்கள். சிதிலமடைந்த குறுகலான மாடிப்பாடிகள். பெயின்ட் வெஞ்சுத்த ஹ்ரை மரக்கதவு. கீழே உணவருந்த ஓர் அறை. அந்த வீட்டில்தான் சாகித்ய அகாதமி விருதாளர் பிரபஞ்சன் வாழ்ந்திருந்தார்.

‘கொரட்டில்’ ஒரு இஸ்திரி ‘கடை’! அந்தக் கடையின் முதலாளியான ‘வயசாளி’ தன் சைகைகளால் வீட்டில் ‘அவர்’ இருப்பதையும் இல்லாததையும் சொல்லும் கைகாட்டி மரம்! இதோ ‘அவர்’ வருகிறார்.

எளிய ஜிப்பா, இயற்கையாகவே நெற்றியில் குங்குமக் கீற்றுப் போல் அமைந்த வடு, முன் வழுக்கை விழுந்துகொண்டிருக்கும் நெற்றி.. இவர்தான் வைத்தியலிங்கம் என்ற பிரபஞ்சகானன் என்ற பிரபஞ்சகவி என்ற பிரபஞ்சன்.

**பரபரப்பாகப் பிரபமொக் நீங்கள்
பேசப்படுகிறீர்கள். இந்தச் சூழல்
படைப்பாளிக்கு எவ்வகையில் ஆக்க
பூர்வமாகத் துணைநிற்கும்?**

படைப்பிற்கும் பரபரப்பாகப் பேசப்படுவதற்கும் தொடர்பே இல்லை. வாக்னர் போன்று எத்தனையோ படைப்பாளிகள் தங்கள் படைப்புகள் பேசப்படாமல், அறியப்படாமல் இறந்துபோனார்கள். கார்க்கி எழுதும்போதே பேசப்பட்டார். இலக்கியம், அரசியல் புரட்சி என அவர் படைப்புகள் அவர் காலத்திலேயே பேசப்பட்டன. பாரதியும் இப்படித்தான். பாரதிதாசனும் இதே போல். ஆனால் புகழ்ச்சியாகப் பேசப்படுவதை ஓர் எழுத்தாளன் உண்மையென நம்பிவிடுதல் கூடாது. 'ராசா என்கண்ணு' என்று தாய் தன் மகனைக் கூப்பிட்டுப் பாராட்டுவது தாய்மையின் அன்பின் வெளிப்பாடு. இதே போன்றுதான் இந்தப் பாராட்டுரையும். இதற்கும் சமுதாயம் ஓர் எழுத்தாளனை நேசிப்பது என்பதற்கும் வேறுபாடு உள்ளது. பரபரப்பாகப் பேசப்படுவதற்கும் புகழ்ச்சிக்கும் அன்புக்கும் நேசத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு மனதை ஒருநிலைப்படுத்தி ஓர் எழுத்தாளன் தொடர்ந்து தன் யணத்தை அடுத்தபடி அதற்கும் அடுத்தபடி என்று முன்னேற்ககொண்டு, மேலும் நெருக்கமாக மக்களோடும் மேலும் நெருக்கமாக உண்மையோடும் பயணம் செய்யவேண்டும். அப்பொழுது தான் படைப்பாளியின் தரம் உயரும். இயற்கையாகவே மனிதனுக்குத் தான் பேசப்படும் பொழுது பிடிக்கும். அங்கீகாரம் பிடிக்கும். ஆனால் படைத்தவில் ஈடுபடும்போது அந்த அங்கீகாரத்தை மறந்துவிட்டுத்தான் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் படைப்பு ஆரோக்கியமாக இருக்கும். வெறும் புகழ்ச்சி மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் வளர்ச்சி இருக்காது.

புகழ்வெற்ற ஒரு விருது கீடைத்தாகிவிட்டது. விருது பெற்றுவிட பிரபஞ்சனின் படைப்பு எப்படி இனி அமையும்?

இந்தப் புகழ் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் சந்திக்கவேண்டிய ஒன்று. சிலருக்குக் கிடைக்கிறது. சிலருக்குக் கிடைக்காமல் போகிறது. விருது கிடைத்துவிட்ட நிகழ்வு எனக்குப் பெரிய விஷயமாகப் படவில்லை. என்னைத் தொடவில்லை. ஏன் என்றால் நான் இதற்கும் அப்பாற்பட்டதாக இருக்கிறேன். பலருக்குத் தன்

பலமும் பலவீனமும் தெரியாது. எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். இந்த விருது கிடைத்தபிற்கு நான் சிந்தித்தது இப்படித்தான். எல்லோருடைய கவனமும் இப்போது என் மீது. என் படைப்புகளை எல்லோரும் படிப்பார்கள், இதுவரை படிக்காதவர்களும். எனவே, இனிமேல் தொடர்ந்து எழுதும்போதெல்லாம் கூடுதல் பொறுப்புணர்ச்சியோடும் கூடுதல் உண்மையோடும் எழுதவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளேன்.

கார்க்கி, பாரதியார், பாரதிதாசன் போலவே நீங்களும் சமகால அரசியல் ஊடே வந்துள்ளீர்கள். இவர்களைப் போலவே அரசியல், இலக்கியம் என இரண்டையும் கிணனத்தே நீங்கள் செயல்பட்டு வந்திருக்கின்றீர்கள். இப்போதுகூட இந்த விருது உங்களின் படைப்புவளத்தைவிட அரசியல் செயல்பாடுகளுக்குத்தான் எனச் சிலர் நினைக்கிறார்களே.. அரசியல் நிலைப்பாடு என்பது சிக்கலான விஷயமாகிப் போகும்போது உங்களின் அரசியல் நிலைப்பாடு எப்படி அமையும்?

இரண்டு விஷயம் உள்ளது இதில். ஒன்று நான் அரசியல்ரீதியாக அறியப்பட்டேன். குறிப்பாக இடைதுக்கீடுதான் என்னை அரசியல் தளத்திற்குத் தீவிரமாக இழுத்துச் சென்றது. எனது இலக்கிய வாழ்வின் தொடக்கம் 'தாமரை'தான். அப்போது இடதுசாரி நன்பர்கள்தான் கூட இருந்தார்கள். சிவசங்கரன், இன்குலாப், ஜீவா போன்றோரின் கருத்துக்களால் வளர்க்கப்பட்டேன் படிக்கப்பட்டேன். இதற்குப் பிற்பாடு தமிழ், தமிழியம் சார்ந்த கருத்துக்களோடு ஓர் உறவு ஏற்பட்டது. இதற்குப் பெரியாரின் கருத்துக்கள் காரணமாக இருந்தன. இப்போது வரும் எழுத்தாளர்கள், இந்தத் திராவிட இயக்கக் கருத்துக்களோடு சித்தாந்தங்களோடு உடன் பட்டோ அல்லது முரணபட்டோதான் வரமுடியும். அடுத்து, குறிப்பாக இந்த இடைதுக்கீடு என்பது இந்தியாவின் கருத்தை இரண்டாகப் பிளந்ததாகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஒருபக்கம் ஒரு குழு ஆகராவாகவும், மறுபக்கம் ஒரு குழு எதிராகவும் இயங்குகிறது. இதற்குப் பின்னால் அரசியல்தான். 'பேசிக்கா' அரசியல்தான். வெகுஜன மக்கள் பயன்பாடு என்று பார்க்கும்போது இடைதுக்கீடு முறையை நான் ஆகரிக்கிறேன். எனவேதான் ஓர் அரசியல்

நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாகிவிடுகிறோம். இதைத் தொடர்ந்து வந்த பாபர் மகுதிப் பிரச்சினை குறித்தெல்லாம் அரசியல் பேசவேண்டிய கட்டாயம் உருவாகிறது. ஆனால் இந்த அரசியலால் நான் பெற்றது.. வெகுஜன சமூகத்தின் பாராட்டு, நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட சிந்தனையாளர்கள் மற்றும் அரசுக்கு எதிராகவும் செயல்பாட்டாக வேண்டிய சூழல்.

ஆனால் இந்தப் பரிசு எனக்கு அரசியல் செயல்பாடுகளின் காரணமாகக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கமுடியாது. பரிசு கொடுக்கும் நிறுவனம் முதலாளித்துவ பிரதிநிதி நமக்கு எதிரானது. எனவே இலக்கியம் காரணமாகத்தான் எனக்கு விருது கிடைத்திருக்கிறது என நினைக்கிறேன். இரண்டாவது, இனி எதிர்காலத்தில் அரசியல் தவிர்க்கமுடியாதது. என் அரசியல் சரியானது என்றும் சொல்லமுடியாது. ஏன் என்றால் என் பலவீனங்களில் ஒன்று பரவசமாதல். திடீரென்று பொங்கிவழிதல். பரவசமாதல் என்றால் ஒரு வெள்ளமெனப் பரந்து படர்வது. தாக்குவது என்றால் விமர்சனத்தின் எல்லைக்குச் சென்று தாக்குவது என்பது என் குணம். போற்றுதல் போற்றுவதும், சரியான விஷயங்களை நீக்கித் தப்பான விஷயங்களை விமர்சனம் செய்வதும் என்ற குணாம்சம் எனக்கு உண்டு. ஏதாவது ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் ஒரு தலைவன் நன்றாய்ச் செயல்பாட்டுவருகிறார் என்பதால் அவரைத் தலையில் தூக்கிவைவத்துக்கொண்டு ஆடுவது என்பதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை.

இந்தமாதிரி ஒரு ஒரத்தின் நிலைக்குப் போவதும் ஒரு படைப்பாளியின் குணம் என்கிறீர்களா?

ஆமாம்தானே. நாம் செய்தது உடனே நமக்குத் தெரிகிறது. எது தப்புன்னு. வாழ்க நீ எம்மான் என்று காந்தியைப் பாடிய பாரதி நாம் அறிவோம். தமிழர் சார்ந்த சுருத்துக்களை வைத்துள்ள ஒரு தலைவனைத் தாங்கித் தூக்கிப் பிடிக்கும்போது அந்தத் தலைவன் காங்கிரஸோடு சேருகிறேன் என்கிறபோது நான் ஏற்கெனவே பாராட்டிய தலைவன்தான் என்றாலும் நான் அந்தத் தலைவனை இரட்டிப்புக் கோபத்தோடு விமர்சனம் செய்கிறேன். இப்படி ஆட்கணையும், அந்த நேரத்துச் சூழலின் எழுச்சியையும் பார்ப்பதைக் காட்டிலும் இனி என் அரசியல், தத்துவரீதியான பரிணாமத்தை நோக்கியும்,

சித்தாந்தங்களை நோக்கியும், தனிநபர் அரசியல் விட்டு விலகியும்தான் இருக்கமுடியும். ஒரு காலத்தில் தமிழக அரசியல்வாதிகளுக்குத் தமிழகம் மற்றும் இந்திய அரசியலுமே போதுமானதாக இருந்தது. ஆனால் இப்போது தமிழக அரசியலை ஜரோப்பா தீர்மானிப்பதாக இருக்கிறது. எப்படி ஒரு காலத்தில் இந்தியாவைச் சந்தைக்காடாக, வியாபாரக் கேந்திரமாகக் கருதி அனுகினார்களோ அதே மாதிரி இம்முறை. ஆனால் சட்டாதியாக இம்முறை இனி நமது சிந்தனையைக்கூட ஜரோப்பா தொடர்முடியும்.

அப்படி என்றால் இனி நமது அரசியல் நிலைப்பாடு எப்படி இருக்கவேண்டும் என்கிறீர்கள்?

உலக அரசியலாக உலகம் தழுவிய மனிதர்கள், அவர்களின் துன்ப வேதனை தழுவியதாக அவர்களின் போராட்டங்களுடன் பங்கேற்பவர்களாக, பெண்ணியம்பீதியாக இருக்கல் வேண்டும். உலக அளவின் இனரீதியாக, மொழிரீதியாகத் தான் நம் அனுகுமுறை அமைதல் வேண்டும்.

இதுவரை தேசியம் பேசிவந்த தீராவிட, தமிழர் மறுமலர்ச்சி இயக்கங்களுக்கும், இனி நீங்கள் - நாம் பேசப்போகின்ற தேசிய இயக்கங்களுக்கும் உள்ள பரிணாம வளர்ச்சி கற்றது..

இது முக்கியமான விஷயம். தீராவிட இயக்கம் என்பது சங்ககாலம் தொடர்பாகப் பழையின் மகோன்னத்தைப் பேசிவந்த ஒரு கற்பனைத் தேசியம் ஆகும். எந்த ராஜாவும் மக்களின் சார்பாகவோ மக்களின் நலன் கருதியோ இல்லாத ஏகாதிபத்தியவாதிகள் தாம். பழையெய உன்னதமானது எனும் சித்தாந்தத்தை மாற்றிப் பழையின் நல்லவற்றை மட்டும் உலக அளவில் தகவமைத்தலை உண்டாக்கிவிட வேண்டும்.

இப்படி மாற்றும்போது நம் தமிழனும் அமெரிக்கா வாழ் கருப்பின மகனும் ஒன்றாகிவிடுவர். இங்குள் பெண்ணும் இலத்தின் அமெரிக்கப் பெண்ணும் எப்படி ஒருமைக்குள் ஆகிவிட முடியும் என்றெல்லாம் கருதப்படும். செயலாக்கங்கள் வழிவகை காணும். அப்போதுதான் ஜரோப்பிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக ஓர் அணியாக, சவாலாக இருக்கச் செயல்பட முடியும்.

வெளிப்படையாகப் பிரபஞ்சன் என்ற உங்களை உங்கள் படைப்புகளில் அடையாளம் காட்டுவதாகப் பெண்ணியம் தான் சொல்லப்படுகிறது. உங்கள் படைப்புகள் ஆண் பெண் உறவு மற்றும் அதன் கிளையாகப் பிரிந்துகிறுக்கின்றன. இப்படி எழுதும் குழல் எப்படி உங்களுக்கு ஏற்பட்டது?

இது ஒரு விஷயம் தான். வர்ணாசிரமம் மனிதர்களை அடிமைப்படுத்தியது. இது ஆண் களைத் தான் குறிவைத்தது. பிராமணனுக்குச் சத்ரியன் அடிமை, சத்ரியனுக்குச் சூத்திரன் அடிமை. ஆனால் எல்லா நாட்டிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாச் சாதியிலும் எப்பொழுதும் பெண்கள் அடிமைகள்தான் என்ற போக்குக் காணப்படுகிறது. பெண்கள் எப்போதுமே அடிமைகள். அதிகப்பட்ச ஒடுக்கு முறைக்கு, அடிமைத்தனத்திற்குப் பெண்களே உள்ளாகினர். எனக்குச் சகோதரிகளும் பெண் குழந்தைகளும் இல்லை என்பதும் ஒரு அகத்தாக்கம். மேலும் நான் கல்லூரி மாணவனாக இருந்த காலத்தில் சூச்ச சுபாவம் உள்ளவனாக, பெண்களிடம் பேசிடத் தயக்கம் கொண்டவனாக இருந்திருக்கிறேன். பெண்களுடன் கருத்துப் பரிமாற்ற உறவு கொள்ளாமல் இருந்தேன். இதனால் எப்பொழுதும் என் சிந்தனைகளில் பெண்களை உட்படுத்தவில்லை என்பதல்ல. பழக முடியாத குழலால் எப்போதும் அவர்களை நினைத்துக்கொண்டு இருந்திருக்கிறேன் என்பதுதான் பொருள். அப்போது நான் தஞ்சாவூரில் இரண்டாமாண்டு படிக்கிறேன். சுமதி என்ற பெண்ணோடு பழக்கம் ஏற்பட்டது. காதலாக மாறியது. ஆனால் போராட்டங்களுக்கு இடையேதான். காதல் நிறைவேறாமல் போனதற்கு இரண்டு காரணங்கள். தனி மனிதனாய் வருமானம் ஏதும் இல்லாத மாணவன் நான். அடுத்து, சாதிப் பிரச்சனை. அந்தப் பெண்

உணர்ச்சிமயமான தேவர் சமூகம். ஆனாலும் பின்னாளில் அந்தப் பெண்ணின் வாழ்க்கையை ஃபாலோ செய்து பார்த்தேன். கணவனால் கொடுமை. இரண்டு குழந்தைகளும் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததால், உண்டான கொடுமை. இறுதியில் தாய் வீட்டிற்கே விரட்டப்பட்ட நிலைமை. இப்படி நான் அறிந்திருந்த பெண்ணிற்கு உண்டானது எல்லாம் என் முதல் அனுபவமாயிற்று. முதல் அனுபவம் தனி அனுபவமாகிப் பொது அனுபவமாகித் தேசுத்தின் அனுபவமாகி இலக்கியமானது.

பெண்களுக்கு இப்படித்தான் காலம்காலமாய் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் மூளைத் தகவு அமைப்புகூட ‘ப்ளாக்’ ஆகிவிடுகின்றது. அதனாலேயே தப்பு செய்கிறார்கள். ஆண்களுக்கு எதிரான துரோகம், ஆண்களுக்கு எதிரான பொய், ஆண்களுக்கு எதிரான வஞ்சகம் இதெல்லாம் பெண்களிடம் உண்டு. ஆண்களுக்கும் இதே அயோக்கியத்தனம் உண்டுதான். தன் வெளிஉலகத் தொடர்பால் இவைகளை அவன் வெல்லுகிறான். மனிதர் என்னும்போது மனோபாவம் ஒன்றுதானே. ஆண் பெண் வேறுபாடு ஏது? “பிறக்கும்போது குழந்தை இரண்டு கைகளோடு தான் பிறக்கிறது, தொடர்ந்த பழக்கத்தின் காரணமாய் வலதுகை பலமாகவும் பழக்கமின்மையால் இடதுகை பலம் அற்றும் மாறுகிறது” என்று பெரியார் சொல்லாரே. இதுமாதிரியே ஆணும், பெண் னும் ஒரே மாதி ரியா கத்தான் பிறக்கின்றார்கள். பரம்பரைபரம்பரையாக வரும் வெகுஜனக் கருத்துக்கள் பெண்கள் மீது தினிக்கப்படுவதால் பெண்கள் இப்படி இருக்கிறார்கள். நான் நிறையக் காதலித்தேன். நிறைய தோல்விதான். ‘பேசிக்கா நான் ஒரு ரொமாண்டிக் பர்ஸன். இதெல்லாம் நாற்பது வயதிற்கு முன்பு.

தங்கள் படைப்புகள் பெரும்பாலும் ‘தாசிகள்’ வரித்தே இருப்பது ஏன்?

பலராலும் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் பற்றித்தானே எழுதவேண்டும். தாசிகள் என்றாலே பலரது வாழ்வைக் கெடுத்தவர்கள் என்பதை மாற்றித் தாசியைச் சென்றடைந்தவன் தாசியால் வாழ்வில் உயர்வு அடைவது குறித்துத்தான் என் சமீபத்திய படைப்பு உள்ளது. அசிங்கத்தில் இருந்து உயர்வு, ஆணாலும் மட்டமாக எழுதுமாட்டேன்.. ‘எப்படி.. எப்படி’ என்ற திரைப்பாடல் போல.

நீங்கள் ஏன் திரைப்படத்திற்குக் கைத எழுதப் போகவில்லை?

நல்ல வாய்ப்புகள் கிடைக்காததால்.

நல்ல வாய்ப்புகள் என்றால்..?

என்னைத் தேடிவரும் வாய்ப்பாக இருத்தல் வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் படைப்புகளைப் படிக்காத இயக்குநர்களே அதிகம். எனவேதான் “கைத சொல்லுங்க” “பிளாட் சொல்லுங்க” என்று கேட்கிறார்கள், நம் இயக்குநர்கள். ஆனால் அரவிந்தன், அடிர் கோபாலகிருஷ்ணன், மிருணாள்சென், சத்யஜித்ரே போன்றோர் சிறுக்கைத்தகளை, நாவல்களைத் தாங்களே படிக்கின்றனர். நல்ல படைப்பு அளித்த படைப்பாளியைத் தேடிப் போய் இணைந்து உழைக்கின்றனர், தங்களுக்கு ஒத்துவரும் சித்தாந்தங்களைப் படைப்பாளி கொடுத்து இருக்கும் பட்சத்தில். ரேயின் 23 படங்களில் 15 படங்கள் இலக்கியவாதிகளின் படைப்பே. இப்பொழுதுகூடத் தமிழில் சிறந்த 500 படைப்பாவது கிடைக்கும்.

இதற்குக் காரணம் தமிழ்த் திரையுலா தமிழனிடம் இல்லாததுதானே?

ஆம். தற்பொழுது சேட்டுகளிடம் உள்ளது. ஆரம்பக்காலங்களில் தெலுங்கர் கைகளில் இருந்தது ஆனாலும் 1933-43இல் சமூகப் பிரக்ஞஞ உள்ள நாடகங்களே படமாக்கப்பட்டன. எனவே நல்ல திரைக்கையைப்பசும் இருந்தது. 1943க்குப் பிறகு வந்த படங்களில் (பத்மா சுப்ரமணியத்தின் தந்தை) சுப்ரமணியம் எடுத்த கல்கியின் கைதயில் அமைந்த திரைப்படத்தில் கணவனுக்கு விவாகரத்து தந்து ஜீவனாம்சம் தரும் மனைவியைப் பற்றிய செய்தி சொல்லப்பட்டது. இது கல்கி என்ற படைப்பாளியின் கைதயச் சிதைக்காமல் படமாக்கியதால்தானே? ஜெயகாந்தனின் ‘உன்னைப் போல் ஒருவன்’, சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், திஜானகிராமனின் ‘மோகமுன்’, பிறகு ‘சீவலப்பேரி பாண்டி’ போன்றவை நல்ல படைப்புகளின் மூலம் உருவான நல்ல திரைப்படங்கள்தானே.

சமூகப் பிரக்ஞஞ மக்களுக்கு இல்லை என்கிறீர்களா?

இல்லை என்பதைவிடக் குறைவு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தன் மனைவி கற்பிழக்காமல் வீடு திரும்பிவிட்டால் அன்று இந்தியாவில் எந்தப் பெண்ணும் கற்பிழக்கப்படவில்லை

என்றும் ஒண்ணாந்தேதி தான் சம்பளம் வாங்கிவிட்டால் இந்தியப் பொருளாதாரம் சுபிட்சமாக இருக்கிறது என்றும்தானே உணர்வுகள் படிப்பாளிகளிடமும் அதிகாரி களிடமும் மிஞ்சி உள்ளன. பிற ஊர்களில் கற்பிழந்துபோகும் பெண் நம் சகோதரிதானே என்ற நினைப்பு வரவேண்டும். இல்லையெனில் செய்தித்தாள்கள் முழுக்க இது போன்ற செய்திகளே இருக்கும்.

சமூகப் பிரச்சனையில் மூங்கி எழுந்தீடும் படைப்பாளி பொங்கி எழுந்து போராட்டத்தில் சுடுபடுவது என்பது யதார்த்தமா? செயற்கையா? உங்கள் நிலை எப்படி?

எதார்த்தமானதுதான். நானும் பலமுறை பொங்கி எழுந்திருக்கிறேன். 1965 இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் கைது செய்யப்பட்டு 30 நாட்கள் சிறைத் தண்டனை பெற்றவன். தஞ்சாவூரில் கல்லூரி மாணவர்கள் இருந்தபோது கல்லூரி முதல்வரை அப்புறப்படுத்தியதில் என் பங்கு உண்டு. எப்பொழுதுமே சமூகப் போராட்டங் கருக்கு நான் பின்வாங்கியதே இல்லை. எந்தச் சமூகப் போராட்டத்திற்கும் என் பங்களிப்பு இருந்துவருவது என்பது என்னுடைய ‘பிளஸ் பாயின்ட்’.

இந்தச் சமூகக் கட்டமைப்பில் நீங்கள் ஒரு படைப்பாளியாக நினைப்பதை எல்லாம் எழுதமுடிகிறதா?

இல்லை.. இல்லவே இல்லை.

அப்படிச் சுதந்திரம் கிடைக்காதபடசத்தில் நீங்கள் எழுதுகின்ற எழுத்து எந்த அளவில் எத்துணை ஆழமாய்த் தேவுக்கும் உண்மைக்கும் நெருக்கமாகப்போகின்றது?

மிகவும் குறைவாகத்தான். சிலர் எழுத்தில் உண்மை இருக்காது. உண்மை சற்று தாரத்தில் விலகி இருக்கும். உண்மையுடன் எழுத்து இரண்டற்கு கலத்தல் என்பது இல்லைதான். ஏன் என்றால் இன்று இலக்கியம் என்பது எழுத்தாளன் தீர்மானிக்க முடியாததாய், முதலாளிகளாலும் புத்திரிக்கை ஆசிரியர்களாலும் பணக்காரர்களாலும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இயந்திரங்கள் வெறுமனே தூசி படிந்து போய்விடக்கூடாது என்றும், போட்ட முதலீட்டை விரைவாக எடுத்திடவும்தான் புற்றிச்சல்போல் இப்போது பத்திரிக்கைகளே வருகின்றன. நிறைய கருத்துக்களைச்

சொல்லவேண்டும் என்பதால் அல்ல. பத்திரிகைகள் எல்லாம் காசாக்கும் வழிக்காகவே. இந்த அவஸ்தை ஜெயகாந்தனுக்கும் இருந்திருக்கின்றது.

இந்த அவஸ்தை உங்களை ஒன்றும் பண்ணவில்லையா?

நிச்சயமாய் அவஸ்தைதான். ஆனாலும் நான் வேறு வடிவம் எல்லாம் யோசித்தது உண்டு. ஆனால் நான் வேறு தொழில் ஏதும் செய்யாதவன். புதுத் தொழிலுக்கும் போக முடியாதவன். பாதிப் பயணம் வந்துவிட்டவன். திரும்பி எல்லாம் போதல் முடியாது. காலம்பூரா எழுதி எழுதி வந்தாச்சு. பொருளாதாரத்தில் மிக்க நெருக்கடி உள்ளவன் நான்.

சுதந்திரமாய் உண்மையாய் எழுத்தாளர்கள் எழுதிட வளர்ந்த பத்திரிகைக் குதலாளிகள் வாய்ப்பு அளிக்காததால்தானே இப்போது படைப்பின் தரம் மிகக் கெட்டு அழிந்து வருகின்றது. ஆனால் இப்போதெல்லாம் ஒரு சித்தாந்தத்தோடு சிற்றிதழ்கள் வெளி வருகின்றன. நல்ல படைப்பாளிகள் பிரபலமானவர்கள் ஏன் பரவலாக முற்றிலும் சிற்றிதழ்களை ஆதரிக்கக்கூடாது?

பிரபலம் என்பது வேறு. புகழ் என்பது வேறு. ஜெயகாந்தன் போன்ற புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் சிற்றிதழ்களை ஆதரிப்பவர்கள் தானே. என் இலக்கிய வாழ்வின் தொடக்கம் “தாமரை” தான். சிற்றிதழ்களால் பிரபலம் ஆனவர்கள் உண்டு. இவர்களிடமிருந்து படைப்பு பெறச் சுற்று காலதாமதம் ஆகிடும் என்பதும் ஓர் உண்மை. சிற்றிதழ்களில் சிறந்த படைப்புக்குப் பஞ்சம் வரமுடியாதபடி மொழிபெயர்ப்பு என்பது பார்த்துக்கொள்ளும். உண்மையில் மொழி பெயர்ப்பு வந்த காலத்தில் படைப்புகள் தரமானதாய், ஆரோக்யமான போட்டி கொண்டதாய் இருந்தன. 1960-70 காலகட்டத்தில் இது மாதிரி இருந்தது. ஆனால் இப்போது மொழிபெயர்ப்புகள் குறைந்துவிட்டன. எனவே படைப்பின் தரமும் குறைந்துபோயிற்று. சிற்றிதழ்கள் இந்த மொழிபெயர்ப்புகளில் கவனம் செலுத்தலாம். அழகாய்ச் செய்யலாம். இதோ.. திருச்சிதாங்கூட நல்ல மொழிபெயர்ப்புகளைக் கொண்டுவருகிறார் (நெய்வேலி வேர் - கலை, இலக்கிய மன்றம் மூலம் திரு. சுசிதாரன் இந்த நேர்காணலின்போது இருந்தார்). “பாரபாஸ்”, க.பஞ்சாங்கத்தின் “பெண்ணியம்” போன்ற

மொழிபெயர்ப்புகள் இப்போது பேசப் படுகின்றனவே.

சிற்றிதழ்கள் வளர்ந்த இன்றைய பிரபலங்கள் பலரும் தீரும்பித் தாங்கள் வந்த பாதையைப் பார்ப்பதில்லையா?

நீங்கள் யாரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் நான் தாமரை, செம்மலர் போன்றவற்றில் இடையறாது உறவாடி இருக்கின்றேன். இப்போதும் இவைகளில் என் பங்களிப்பு இருக்கின்றது. தொடக்கக்காலத்தில் தங்களின் எழுத்துக்குரிய பத்திரிக்கைத் தளம் கிடைக்காத நிலையில் சிற்றிதழ்களை ஒருவேளை பயன்படுத்திவிட்டு, இன்று நன்கு வளர்ந்துவிட்ட நிலையில் வேண்டுமானால் நீங்கள் சொல்வதுபோல் இருக்கலாம். ஆனாலும் சிற்றிதழ்களே நாற்றங்கால்கள்.

தொடர்க்கதைகள் நிறைய எழுதியுள்ள நீங்கள் அவைகளை உயர்வான இலக்கியமாகக் கருதுகின்றீர்களா?

இல்லை. தொடர்க்கதைகள் எல்லாம் நாவலாக முடியாது. எனவே அவை உயர்ந்த இலக்கிய வகையில் எப்படி அடங்கும்? நான் பல தொடர்க்கதைகள் எழுதியுள்ளேன். அவற்றில் மூன்று நாவல்கள் தான் நான் மக்களுக்குச் செய்திருப்பது (சந்தியா, மகாநதி, வானம் வசப்படும்). மற்றவை எல்லாம் என் உப்பு, மினாகாய், புளிக்காக. இதோ இந்த நேரத்தில் எனக்குத் தெரியாது ஒண்ணணாந்தேதி என் வருமானம் என்ன என்பது. தொடர்க்கதைகள் தான் நான் ஜீவனம் நடத்த உதவுகின்றன. ஆனாலும் என் தொடர்க்கதைகள் அடிப்படைக்கும் கீழாக, மட்டமாக, அசிங்கமாக இருப்பதில்லை. இருப்பினும் என்னால் உண்மையை உண்மையாகவே எழுதமுடியும். எல்லா மொழியார்க்கும் உள்ளதுபோல் எனக்கும் இந்தச் சிக்கல் உள்ளது.

எல்லா மரபுவழித் தமிழ்ச் சமூக எழுத்தாளர்க்கும் கிடு ஒரு பெரும்சுமை தானே?

ஆமாம். மூன்றாம் உலக நாடுகளின் எழுத்தாளர்க்கு இந்தப் பிரச்சனை சுற்றுத் தூக்கலாக இருக்கிறது. மூன்றாந்தர நாடுகள் என்பவை முதல்தர நாடால் சரண்டப்படுவை. மூன்றாம் உலக நாடுகள் சூரியகாந்தியைப் போல

முதல் உலக நாட்டை நோக்கிச் செல்பவையாக உருவாக்கப்பட்டுவருகின்றன. இனிமேல் தமிழ் முதலாளி, இந்தி முதலாளி என்னும் நிலைமை போய் வெளிநாட்டு முதலாளி வரப்போகிறான். அப்போது நிலைமை இன்னும் மோசமாக இருக்கும்.

இருபத்தேராம் நூற்றாண்டில் இலக்கிய வாதிகளின் செயல்பாடு எப்படி இருக்க முடியும்?

உலகம் தழுவிய ஒட்டுமொத்தமான ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கும்படி இருக்கவேண்டியதுதான்.

ஆத்மதீருப்தி, வரலாற்றுப் பதிவு மட்டும்தான் இலக்கியமா?

இல்லை. முன்றாவது ஒன்று இருக்கிறது. ஏற்கெனவே சமுகத்தில் நம் எழுத்திற்கு இசைவாய் உள்ளவர்களைத் தக்கவைத்துக்கொள்வதற்கும் இந்த இலக்கியம்தான் பயன்படுகிறது. கார்க்கி இதைத்தான் செய்தார். இயல்பாகவே மனிதன் நல்லவன். எனக்கு மனிதன்மேல் நம்பிக்கை உண்டு. புறச்சக்திகளான பசி, ஏக்கம், நிறைவேறா லட்சியம் போன்றவைதான் அவனை மனித நிலையில் இருந்து தள்ளிவிடுகின்றன. சமூகத்தின் தனக்கு உடன்படாத சித்தாந்தங்களோடு எதிர்த்துப் போராடிடத் தார்மீக உந்துதலைத் தரத்தான் இலக்கியங்கள். இலக்கியங்களின் பயன்பாடு காலகாலமாய் இப்படித்தான் உள்ளது. கணவனை ‘அடிகளே’ எனத் தொழுதவள் தேரா மன்னா’ என்று தனக்கு நேர்ந்த அநியாயத்திற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்த கண்ணகியை நமக்கு அறிமுகப்படுத்திய இளங்கோவடிகளின் இலக்கியம் சொல்வதும் இதைத்தான்.

விருதுகள் அடங்கிப் போவதற்கான அணிகலன் என்பது குறித்து உங்கள் கருத்து..?

எனக்கு ஒன்றும் இப்போது பல லட்ச ரூபாய் கொடுத்துவிடவில்லையே. உள்ள கடன்களே அதிகம். எனது வாழ்வு அப்படி ஒரு பொருளாதாரச் சிக்கவில் உள்ளது. முப்பது வருஷமாக உள்ளது. சிறந்த எழுத்தாளனுக்கு இந்த விருதெல்லாம் ஆக்ஸிடெண்டாகத்தான் போய்ச் சேருகிறது. எப்போதாவது ஒரு கிரா, ஜெயகாந்தன், எம்.வி.வெங்கட்டராமன், பொன்னீலன் போன்றோர்க்குச் சேர்ந்தடைகிறது.

மற்றபடி மோசமான ஆட்களுக்குத்தான் பல சமயங்களில் போய்ச் சேருகிறது. திருக்குறளுக்கு உரை எழுதுபவர்கள்கூடத் தங்களைப் படைப்பாளிகள் என்று கூறிக்கொள்ளும் காலம் இது.

இந்தச் சாகித்ய அகாதமி விருது வாங்கும்போதெல்லாம் பரிச் பெறுவோர்க்கு ஆதரவாகவும் எதிர்ப்பாகவும் விமர்சனங்கள் எழும்பும். அதிர்ஷ்டவசமாக உங்களுக்கு ஏதும் அப்படி நிகழவில்லை. ஆனாலும் சனிடிவியில் கவிஞர் காமராசன்..?

கவிஞர் காமராசன் அடிக்கடி ஒரு மன்னோயாளி போலப் பேசவார்.

உங்கள் மேல் உள்ள பொறாமையால்?

இருக்கமுடியாது. அவர்க்கும் எனக்கும் என்ன இருக்கிறது? சபையில் நின்று சப்தம் எழுப்பினால் பலரும் பார்ப்பார்கள் என்ற சித்தாந்தம் கொண்டவர். ஓர் அதிர்ச்சி வைத்தியம் தருவார். அவ்வளவுதான். ‘கறுப்பு மலர்கள்’ மூலம் புதுக்கவிதைக்கு நம்பிக்கை தந்தவர். சொல்லாட்சிகளில் அற்புதம் நிகழ்த்தியவர். ஆனாலும் எவரும் இதுவரை சாகித்ய அகாதமி விருது வாங்கிட எனக்குத் தகுதியில்லை எனச் சொல்லாதது மகிழ்ச்சிக்குரியது.

“10 நாட்கள் எழுத்துப் பற்றியும் 20 நாட்கள் புளி, மிளகாய் பற்றியும் யோசிக்கிறேன்” என நீங்கள் கூறியதற்கு அரசு, சுக எழுத்தாளர்கள், புரவலர்கள்வழி என்ன செயலாக்கம் புரிந்திடகியலும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

சுக எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து எழுத்தாளர் கூட்டுறவுக் கழகம் தொடங்கலாமே. தமிழ்களில் கண்டிப்பாக இரண்டாயிரம்பேர் நூல் வாசிப்பவர்களாக இருப்பார்கள். இந்த இரண்டாயிரம் பேரைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதில்தான் இயலாமை உள்ளது.

ஈரோடு டாக்டர் ஜீவானந்தம் அவர்கள் ஏற்குறைய இது போன்ற சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் ‘தமிழ் 2000’ எனும் அமைப்பு தொடங்கியின்மைது குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

வரவேற்புக்குரியதுதான்.

படிப்பவர்களின் வடத்தைப் பெருக்கிட என்ன செய்யலாம் என்று நினைக்கின்றிர்கள்?

பல நல்ல படைப்புகளை நாம் ‘விடீவல் மீடியா’வழி எடுத்துச் செல்லலாம். ஒரு கிராமத்தில் நல்ல தரமான கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து வாசிக்கலாம். குறைந்த செலவில் துண்டுப்பாங்கள் அறைமணி நேரப் படங்களாய் எடுக்கலாம். வெனின் தயாரித்த நாக்அவுட் போன்று. கேரளாவில் ராமகிருஷ்ணன் நன்கு பாடக்கூடியவர். நல்ல படைப்புகளை அவர் எனிய வழிகளில் மக்களிடம் கொண்டுசெல்கிறார்.

மக்கள் இம்மாதிரிப் படங்களை ஆர்ட் படங்கள் என்று ஒதுக்கிவிடுகிறார்களே..

இல்லை. அப்படி இல்லை. இவை மக்களுக்குச் சென்று அடைவதில்லை என்பதுதான் உண்மை. ஒருமுறை நான் இங்குள்ள பூரணாங்குப்பத்தில் ரேயின் படம் ஒன்றை நவதர்ஷன் மூலம் (நான் நவதர்ஷனின் தொடக்கால உறுப்பினன்) திரையிட்டேன். ரே கூட வியக்கும்வண்ணம் அவர்களிடமிருந்து விமர்சனங்கள் வந்தன. வெகுஜன சமுகத்திற்கும் ஆர்ட் படங்களுக்கும் உண்மையில் அதிக இடைவெளி கிடையாது.

தலித் திலக்கியம் என்னும் ஓர் திலக்கிய வகைப்பாடு சரியா? அவ்வாறு பிரிப்பதன் மூலம் ஏதாவது பயனுண்டா?

பெரும்பாலும் உயர்சாதி மற்றும் மேல்தட்டு மக்களின் படைப்புகளும், வாழ்க்கையுமே சில விதிவிலக்குகளைத் தவிர்த்து இங்கே இதுவரை கலை இலக்கியங்களாகப் பிரதானப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இச்சூழலில் எதிர்க் கலாச்சாரக் குரலாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் வாழ்க்கையை முன்வைக்கும் ‘தலித் திலக்கியம்’ நியாயமானது, தேவையானதுமான ஒன்றுதான். நிறப்பிரிகை, சுபமங்களா போன்ற இதழ்களில் அவை குறித்த விவாதங்களும் படைப்புகளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன தலித் திலக்கியமும் தலித் படைப்பாளிகளும் தவிர்க்க முடியாத இடம்பெற்று வருவதை நாம் அறியமுடிகிறது. அதன்மூலம் புதிய சிந்தனைகள் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் பரவிவருவதையும் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

அப்படியானால் தலித் திலக்கியத்தை, அவ்வகுப்பைச் சார்ந்த படைப்பாளிகள் மட்டும்தான் படைக்கமுடியுமா?

இது ஒரு வழக்கமான கேள்விதான். இதற்கான விடையை இரண்டு தளங்களில் சிந்திக்கவேண்டும். முதலாவது அரசியல்தளம். தலித் படைப்பாளிகள் இலக்கிய உலகின் அவர்களுக்குரிய நியாயமான இடத்தைப் பெறவேண்டும் என்கிறபோது தலித் படைப்பாளிகளுக்குச் சிறப்பிடம் தரவேண்டியுள்ளது. அவர்களது வாழ்க்கையை அவர்களே வெளியிடுவதில் உள்ள தனித்தன்மையை மறுக்குவிடமுடியாது. இரண்டாவது படைப்புத் தளம். தலித் வகுப்பைச் சாராத படைப்பாளி களும் தங்கள் து படைப்பாளுமையால் ஒடுக்கப்பட்ட இனத்தவர் மற்றும் பெண்கள் சார்பாகச் சிறப்பான தலித் இலக்கியங்களைப் படைக்கமுடியும் என்பதும் உண்மையே. அவ்வாறு படைத்தும் இருக்கிறார்கள்.

பிரபஞ்சன் எனும் தங்களின் புனைப்பையர் குறித்துச் சொல்லுங்கள்.

கோவையில் வானம்பாடிகள் இயக்கம் தோன்றி மானுடம் பாடும் வானம்பாடிகள் எனும் கவிதை பத்திரிக்கையை உருவாக்கியது. தெலுங்கு திகம்பரக் கவிகள் போன்று தங்கள் சாதி, மதம் கடந்து உலகளாவிய அளவில் பெயர்களை வைத்துக்கொண்டு, கங்கைகொண்டான், மீரா, சிற்பி, புவியரசு, மேத்தா போன்றோர் எழுதிவந்தனர். இப்போதுதான் ரங்கராஜன் ‘அக்கினிபுத்திரன்’ எனவும், பழனிச்சாமி ‘ஞானி’ எனவும், வைத்தியலிங்கம் என்ற நான் ‘பிரபஞ்சகானன்’ எனவும் மாறிப்போனோம்.

சிற்பி, அக்கினிபுத்திரன், மேத்தா போன்றோர் கவிஞர்களாகத் தீகழும்போது தாங்களும் ஏன் ஆழமாகக் கவிதை உலகில் ஈடுபோடில்லை?

அப்துல்ரகுமான், கங்கைகொண்டான், சிற்பி கவிதைகளை நோக்கும்போது என் கவிதைகள் இரண்டாந்தரமாக விளங்கியதால்தான். இரண்டாந்தரத்திற்கு எழுதி நேரம் கடத்துவதைவிட எனக்கு வசனம் நன்கு வசப்படுவதாக நண்பர்கள் கருதியதால் பிரபஞ்சகானன் எனும் நீளப்பெயரைச் சுருக்கிப் பிரபஞ்சன் என்று கதையாக்கத்திற்கும் பிரபஞ்சகவி என்று கவிதையாக்கத்திற்கும் வைத்துக்கொண்டேன்.

நன்றி - அகரம் ■

பிரபஞ்சன் நினைவுகள்

கலைமனம் கொண்ட ஏழுத்தாளர்

- கவிஞர் கரிகாலன்

பிரபஞ்சன் இறந்துவிட்டார். நமது சமூகம் பிரபஞ்சன் போன்ற காத்திரமான படைப்பாளி களை 73 வயதுவரை வாழ அனுமதித்ததே அதிசயம்தான்! எல்லோராலும் கதை, கவிதைகள் எழுத முடியும். அவை பயிற்சியால் விளைப்பவை.

ஆனால் கலை மனதோடு இலக்கியப் புலத்தில் இயங்குவோர் வெகு சிலரே. அச்சிறிய குழுவில் ஒருவர் பிரபஞ்சன்.

பாரதி, புதுமைப்பித்தன் போன்றோரின் இறுதிக்காலங்கள் துயரளித்தவை. இவர்கள் சொற்ப வயதிலேயே இறந்துபோனார்கள். இவர்களைப் போலவே நிறுவனங்களில் பொருந்த முடியாத அதிகார எதிர்ப்பு மனம் பிரபஞ்சனிடம் இருந்தது.

ஒரு கலைஞர் தனது படைப்புகளால் புதிய மதிப்பிடுகளை உருவாக்க முடியும். அதேவேளை பருண்மையாக, தனது காலத்தின் அரசியலை அவன் பேசுமுடியுமா என்பது அய்யமே!

தனது செயல்பாட்டின் வழியாக, எல்லா அரசியல் அமைப்புகளிலிருந்தும், தன்னைத் துண்டித்துக்கொள்கிறான் படைப்பாளி. ஆகவே உரத்துப் பேசும்போது அவனது பாதுகாப்பு கேள்விக்குள்ளாகிறது.

ஆனாலும், கலை தருகிற உள்ளொளியில், வீர்த்தைக் கண்டடைபவர்கள் தம் வாழ்வைப் பணயம் வைக்கத் துணிகிறார்கள். பிரபஞ்சன் படைப்புகளோடு நின்றுவிடவில்லை. ஈழ அரசியலை, பெரியார் அரசியலை வெளிப்படையாகப் பேசியவர். சாதியற்ற தமிழ்த் தேசியத்துக்கு ஆதாரவான குரல் அவருக்குள் எப்போதுமிருந்தது.

சங்க இலக்கியத்தினுள் பொதிந்திருந்த நிலவுடைமை அறங்களை, பெண் குறித்த பொருந்தா மதிப்பிடுகளை மறுவாசிப்பு செய்தவர் பிரபஞ்சன். கலைஞர், ஜெயலலிதா முதல்வர்களாக இருந்தபோது, பிரபஞ்சன், இவர்களது காலத்தை, அதிகாரத்தை மறுத்து நக்கீரன் போன்ற இதழ்களில் துணிச்சலாக, நேர்மையாக எழுதினார்.

இவற்றினாடாகவும் தனது வலிமையான படைப்பியக்கத்தால் குறிப்பிடத்தகுந்த வெற்றிகளைப் பெற்றவர் பிரபஞ்சன்.

பிரபஞ்சனுக்கு ஒரு குடும்பம் இருந்தது. ஆனால் அதைவிட எழுத்தையே பெரிதாக நினைத்தவர். அவரது இறுதிக் காலத்தில் என்னிடமும் தமிழிடமும் 'நான்தான் சிந்துவின் திருமணத்தையும் நடத்துவேன்!' என்றார்.

எங்கள் திருமணத்தைத் தலைமையேற்று நடத்தியவர் இன்றில்லை. வருத்தமோ கவலையோ இப்போதில்லை.

பிரபஞ்சன்! நீங்கள் முழுமையான எழுத்தாளராக வாழ்ந்தவர். மனதிறைவோடு, தமிழின் மாபெரும் எழுத்தாளரான உங்களுக்கு உங்களின் மாணவன் விடைதருகிறான்!

* * *

மானுடம் ஸழந்தது

- எழுத்தாளர் போகன் சங்கர்

பிரபஞ்சன் மறைந்தார். எழுத்திலும் நேரிலும் தமிழின் மிகப்பெரிய ஸ்டைலிஸ்ட். என்னுடைய கிருஷ்ணனின் ஆயிரம் நாமங்கள் சிறுகதைத் தொகுப்பு பற்றிப் பேசியிருக்கிறார். மிகுந்த நேர்மறையான மனிதர். நேர்மறையான வாழ்க்கை நோக்கு கொண்ட எழுத்தாளர்களுக்கு நிகழும் ஆழமின்மை என்ற விபத்தில் சிக்கிக் கொள்ளாதவர். தனிப்பாட்ட மனிதர்களின் அக துரிசனங்களையும் ஒரு காலகட்டத்தின் விரிந்த துரிசனத்தையும் போக்கையும் ஒருசேர எழுத்த தெரிந்த மிகச் சிலருள் ஒருவர்.

பிரபஞ்சன் எழுத்துக்கள் மூலமாக மானுடம் இன்னொரு முறை எழுந்தது.

* * *

பிரபஞ்சன் இறுதி ஊர்வலத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்தது யார்?

- கவிஞர் மனோமோகன்

ஃபிரஞ்சிந்திய வரலாற்றின் வியக்கத்தக்க தருணங்களைச் சேகரித்து வைத்திருந்த விலைமதிப்பற்ற மனித மூனை அரச மரியாதையோடு எரியுட்டப்பட்டது. அரச மரியாதை செய்யும்போது நண்பர்களிடம் இதைத்தான் சொன்னேன்.

"இது அழூர்வமாக நட்ப்பது. அரச ஒவ்வொரு எழுத்தாளனுக்கும் தனித்தனியாக இருபத்தியொரு குண்டுகளை முழங்காது. ஒரு எழுத்தாளன் எல்லா எழுத்தாளர்களுக்குமாக ஜம்பது வருடம் உழைத்து இந்த மரியாதையை வாங்கித் தருவான். இதை எல்லாருக்குமானதாக ஏற்றுக் கொள்வோம்."

உடலை எரியுட்டும் மேடையில் கிடத்தினார்கள். அப்போதுதான் இரண்டு முன்று பேர் மும்முரமாக முகத்தை மட்டும் ஸமம் செய்து புகைப்படம் எடுத்துத் தன்னினார்கள். அருகில் நின்றிருந்தவர் பத்திரிக்கைக்காரர் போல.

 முகத்தைக் கேமரா கண்களால் குறிபார்க்கும் போது 'அந்த எழுத்தாளனை இந்த முகத்தால் நினைவுகூர வேண்டாம்' என்றேன். சட்டெனக் கேமராவை அணைத்துவிட்டார். ஆனாலும் முகத்தில் ஏக்க கடுப்பின் முறுக்கு.

'மன்னியுங்கள்! இந்த முகத்தைப் புகைப்படம் எடுக்க நான் ஒருபோதும் அனுமதிக்கமாட்டேன்' என்றேன். 'நீங்கள் சொன்னீர்கள். உங்கள் சொல்லுக்கு மரியாதை கொடுத்துக் கேமராவை அணைத்துவிட்டேன். வேறெந்த விளக்கமும் வேண்டாம்' என்றார். அந்தத் தொனி மிக வித்தியாசமானது. என்மீதான மரியாதையும் கடுப்பும் ஒருசேர ஒலிக்கும் தொனி. அந்கேயே சற்றுத்தள்ளி ஏதோ சலசலப்பு. புகைப்படம் எடுக்கும் இன்னொருவரிடம் என் நண்பன் காய்ந்துகொண்டிருந்தான்.

அந்த முகம் பிரபஞ்சனை நினைவுகூர வதற்கான முகமா என்ன! அது வேறொரு வருடையது. அந்த முகத்தைப் புகைப்படமெடுத்த எல்லாரையும் நான் சபிக்கிறேன்.

பிரபஞ்சனுக்கு அரச மரியாதை என்று எழுத்துலகமே பெருமிதம் அடைந்தது. பிரபஞ்சனுக்குப் பதிலாக எரிமேடையில் படுத்துக்கொண்டு அந்த மரியாதையை ஏற்றுக்கொண்ட மனிதர் யாரென்றுதான் தெரியவில்லை.

பி.என்.எஸ்.பாண்டியன் ஏற்கெனவே வெகுவாக அழுதுகொண்டிருந்தார். அவரிடம் எதுவும் கேட்க முடியவில்லை. அடுத்தமுறை உழவர் சந்தை நிறுத்தத்திலோ ஜய்யனார் கோயில் நிறுத்தத்திலோ இலக்கிய நிகழ்வுகளிலோ சந்திக்கும்போது 'யார்தான் உங்கள் இறுதி ஊர்வலத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்தது?' என்று பிரபஞ்சனிடமே கேட்டுவிட வேண்டும்.

கையில் ஆள்ளி ஆட்க்கிவிட முடியாத கடல்

- கவிஞர் முருக தீசண்யா

334 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிரபஞ்ச எழுத்தாளர் போம் பெவல் முதல் சிறுகதையை எழுதினார். அதனைத் தொடர்ந்து உலகெங்கும் கொடிக்கணக்கான கதைகள் எழுதப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன.

பிரபஞ்சனும் அதன் ஒரு தொடர்ச்சிதான்.

பேரன்பில் தினைக்கும் சுமார் 200 சிறுகதைகளையும், ஆண் பெண் உறவையும்,

அதன் மேன்மையையும் சிக்கலையும் சொல்லும் இருபதுக்கும் மேலான நாவல்களையும் எழுதியவர். அரசியல், கலை, பண்பாடு சார்ந்த 300க்கும் மேலான கட்டுரைகளையும், இரண்டு நாடகங்களையும் எழுதியவர். மருந்து வாடையைத் தாண்டி மனிதம் வீச மறுபடியும் எழுதக் தொடங்கியவர்.

அவருடனான இருபது நிமிட சந்திப்புதான் என்றாலும், நினைவோடைகளின் வழியே ஒரு படைப்பாளனையும் எழுத்தையும் அசை போடவைத்த ஒரு நிகழ்வாக அமைந்தது.

நேர்மறைச் சிந்தனையைத் தவிர வேறைதையும் அவர் படைப்புகளில் காண இயலாது. ‘நான் ஊசி போல முன்னால் செல்கிறேன்; வாசகர்கள் நாலைப் போலப் பின்னால் வருகிறார்கள்’ என்று சொல்லபவர். ‘எழுத்தாளன் அறிவு கொருத்துகிறவன் என்றால் எரிகிறவன் வாசகனாகவே இருக்கிறான்’ என்று ஒரு நேர்காணலில் சொல்லி இருப்பார்.

‘போதும் இதற்குமேலே நான் எழுதிக் கொள்கிறேன் என்கிற வாசகனைக் கண்டடைவதே வாழ்வின் லட்சியம்’ எனச் சொல்லும் பிரபஞ்சன், ‘உங்க புத்தகம் எப்போது வருகிறது?’ என்றார். என் தயக்கத்தைச் சொன்னேன், ‘எழுத்தில் மேல் கீழ் ஏதுமில்லை, எழுதுங்கள்.. சாரம் இருந்தால் நிச்சயம் பேசப்படும்’ என்றார்.

புதிதாக எழுத வரும் எழுத்தாளர்கள் ஒரு நல்ல கவிதை, நல்ல கதை எழுதினாலும் அவர்களை எழுத்தாளர் எனப் பாராட்டி மகிழும் மகத்தான் குணம் கொண்டவர். “எழுத்து ஜீவன்” எனக் கூறும் பிரபஞ்சன் வாசிப்பைத் தன் முச்ச மாதிரி நினைப்பவர்.

முதன்முதலில் மாலைமுரசு பத்திரிக்கையில் ஒரு நிருபராகத் தன் வாழ்வைத் துவக்குகிறார். கையில் அள்ளி அடக்கிவிட முடியாத கடல்தான் பிரபஞ்சன். அதனால்தான் குமுதத்திலோ பேராசிரியப் பணியிலோ திரைத்துறையிலோ நிரந்தரமாக அவரால் இருக்க முடியவில்லை.

விடியல் என்பது ஒரு நல்ல காபியின் சுவையோடு துவங்கினால் போதும் என்று நினைப்பவர் பிரபஞ்சன். அதற்காக அலுக்காமல் நீண்ட தூரம் பயணிக்கக்கூடியவர்.

பள்ளிக்கூடம் எனக்கும் சந்தோஷமாக இருந்ததில்லை என்று தன் பால்யத்தையும் எழுத்தில் பதிவு செய்தவர். இந்த நாட்டில்தான்

குழந்தைகள் ஆண் குழந்தைகளாகவும் பெண் குழந்தைகளாகவும் பிறக்கிறார்கள். உலகம் முழுக்கக் குழந்தைகள் குழந்தைகளாகத்தான் பிறக்கிறார்கள் என்று ஒரு கட்டுரையில் எழுதுவார்.

பிரபஞ்சனின் கதைகளில் என்னைத் தொந்தரவு செய்த கதை “ஒரு மனுசி”. பத்திரிக்கைகளுக்குப் புகைப்படம் எடுக்கும் போட்டோகிராபர் ஒரு துணை நடிகையைப் பார்க்கப் போவான். பத்திரிக்கைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று அவளைச் சில படங்கள் எடுப்பான், பிறகு பிரிண்ட் போட என்று பணம் வாங்கிப் போகிறவனைப் பார்த்துக் கீழ் வீட்டுப் பெண்மணி கேட்பாள்.. என்னடி ஆள் வந்ததா என்று. மம்ம ஆனா, நான்தான் கொடுத்து அனுப்பினேன், படம் எடுத்த கேமீராவிலும் பிலிமே இல்லை என்பாள். சுசும்மாவா விட்ட என்கிறவளிடம், மனுசன் பசியோட இருக்கு. நல்ல மனுஷன் காசுக்காகப் பொய் சொல்லவேண்டி வந்ததுதான் எனக்குப் பெரிய கவலையாக இருந்தது என்று சொல்லிவிட்டு, மாடியிலிருந்து கீழே பார்ப்பாள். அவன் இறங்கிப் போய்க்கொண்டிருப்பான், “சேர் இருந்திட்டுப் போறியா” என்று கேட்பதாக அந்தக் கதை முடியும்.

வானவழி மேகங்கள் போகுமிடமெல்லாம் பொழிந்தபடியேதான் போகின்றன. அதற்குப் பெய்வதைத் தவிர வேறொன்றும் தெரியாது. அப்படித்தான் பிரபஞ்சனும். நிலம் செழிக்கப் பூக்கும் எழுத்து அவருடையது. இதனால் சகலமானவர்களுக்கும் என்று அவர் தன் எழுத்துக்கள் மூலம் எப்போதுமே முழங்கிய தில்லை.

“குழந்தையின் ஸ்பரிசத்தைப் போன்ற காலைக் காற்று” “தென்னங்கள்னைப் போல வெளுத்த காலைப் பொழுது”

“குளிர் தாங்க முடியாத வயோதிகன், சுரும்போர்வையில் சுருட்டிக்கொண்டு உறங்குவது போல, வானம் கறுத்து, சில்லென்றிருந்தது” என்று கதைக்குள் எழுதி மகிழ்பவர்.

செக்கோஸ்லாவியா தலைநகர் பிராக்கி விமான நிலையத்தின் எதிரே இசைக் கலைஞர் “மாய்சான்”, எழுத்துலக மேதை “காட்கோ” பிறந்த பூமி உங்களை வரவேற்கிறது என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்களாம்.

புதுச்சேரியிலும் நாழும் எழுதி வைக்கலாம். ■

நூற்றும் அடைவதற்கும் நூற்றும் கலைஞர்

இருபதாண்டுகளுக்கு முன் பாண்டிச்சேரியில் எழுத்தாளர் கிரா.வுக்காக நடத்தப்பட்ட ஒரு விழாவில் பட்டுவேட்டி, பட்டுச்சட்டை, கையில் புகையும் ஒரு முழு சிகரெட்டோடு நான் முதன்முதலில் பிரபஞ்சனைப் பார்த்தேன். கொண்டாட்டங்களுக்காகப் பிறந்த கலைஞர் என நான் அவரை எனக்குள் பதித்துக் கொண்டேன். ஆனால் பெரும்துக்கங்களை உள்ளடக்கிக்கொண்டு அப்படி வாழ ஆசைப்படும் எழுத்தாளன் என்பது அவரை ஆழ்ந்து படிப்பவர்களுக்கும், அவரின் நட்புக் கண்ணியில் ஏதோ ஒரு துளியில் ஒட்டிக்கொள்பவர்களுக்கும் கூடப் புரியும்.

அவர் ஒரு இலக்கிய நிகழ்வுக்காகக் கண்டா சென்றிருந்தபோது அவர் மனைவி இறந்து விட்டார். பதறி அடித்துப் பாண்டிச்சேரிக்குப் போனால், அதே தூய்மையான வெள்ளை வேட்டியும், வெள்ளைச் சட்டையுமாக எங்களை எதிர்கொள்கிறார். அப்பிரிவின் துயரை அவர் அன்று ஆற்றிக்கொண்ட விதம் வேறெந்த மரணத்திலும் நான் காணாதது. அதே துக்கமும், சந்தோஷமும் மனப்பிறழ்வைச் சமீபிக்குமோ

எனப் பயத்தில் உறைந்த தருணமது.

ப.செய்ப்பிரகாசம், அமார்க்ஸ் என்று தமிழின் முக்கிய ஆளுமைகள் பலர் அம்மரணத்திற்கு வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள்.

பிரபஞ்சன் ஒரு நண்பரின் கைப்பிடித்துச் சொல்கிறார்.

“ராணிக்கு ஒரு நல்ல கணவன் வாய்த் திருந்தால் அவள் நன்றாக வாழ்ந்திருப்பாள். அவள் வாழ்நாளெல்லாம் இங்குடும்பத்தைக் காத்துக்கொள்ள ஓடிக்கொண்டேயிருந்தாள். நான் ஒருபோதும் அவளுக்கு ஒரு நல்ல கணவனாக இருந்ததில்லை..”

என்னால் என் அழுகையை அடக்க முடியவில்லை. இப்பூமிப் பரப்பெங்கும் உண்மையான கலைஞர்களின் குரல்கள், லௌகீக வாழ்வின்முன் இப்படித்தான் உள்ளடங்கிப் போய்விடுகின்றன. மூன்றாந்தர மனிதர்களின் வெற்றிப் பெருமித்திற்கு முன் ஒரு படைப்பாளி ஒடுங்கிப்போவது இந்துப் புள்ளியில்தான். ஆனால் பிரபஞ்சன் தன் உன்னதமான உயரிய படைப்பின் மூலம் இத்தாக்குதலைத் தன் காலில் போட்டு நசுக்குகிறார். லௌகீக வாழ்வின் தோல்வியை,

மானுட வாழ்விற்கான தன் ஆகச் சிறந்த படைப்புகளின்மூலம் இட்டு நிரப்பி விஸ்வரூப மெடுக்கிறார்.

எழுத்துக்கும் பொருளுக்கு மான இச்சூதாட்டத்தில் ஒரு உண்மையான கலைஞர் பொருளின் பக்கம் சாய்வது மாதிரி ஒரு மாயத்தோற்றும் தெரியும். ஆனால் அவன் மிகுந்த பசியோடு தன் படைப்பின் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்திருப்பான்.

ஒரு பிரபல வாரப்பத்திரிக்கையில் ஒரு தொடர்க்கை எழுத ஒப்புக்கொண்டு ஏழேட்டு வாரங்கள் எழுதி முடிக்கிறார். அச்சு இயந்திரத்தின் அகோரப்பசிக்கு இவரால் தீனி போட முடியவில்லை. அது அவரையே கேட்கிறது. படைப்புக்கும் அச்சேற்றத்திற்குமான இடைவெளியை ஒரு எழுத்தாளன் நிதானமாகத்தான் கடக்க வேண்டியுள்ளது. இட்டு நிரப்புவது அல்ல எழுத்து. இந்தப் பெரும் மனப்போராட்டத்துடனேயே, அவர் அக்கைத்தயின் நாயகி சுமதியை அண்ணாசாலையில் நிறுத்திவைத்துவிட்டுத் திருவன்னாமலைக்கு பஸ் ஏறி வந்துவிட்டார்.

எத்தனையோ அற்புதமான இரவுசளைப்போல அவர் தன் கதாநாயகியை அம்போவென விட்டுவிட்டு வந்து எங்களோடு கொண்டாடிய அந்த இரவும் மறக்க முடியாதது. சலிப்படையாத உரையாடல் அவருடையது. சங்க இலக்கிய வாசிப்பும், கற்றுத் தேர்ந்த அம்மரபைத் தொடர்ந்து மீறுவதும், நவீன வாசிப்பைத் தன் மூச்சக் காற்றைப்போலத் தனக்குள்ளேயே வைத்திருப்பதும் அவரை ஒரு காட்டாற்று வெள்ளமாகவே வைத்திருக்கிறது.

எனக்கு சுந்தரராமசாமியைப் பார்க்கும் போதும், படிக்கும்போதும் இவரை மாதிரியான ஒரு பொருளாதாரச் சூழல் பிரபஞ்சனுக்கு வாய்த்திருந்தால், இன்னும்கூட வீரிய விதைகள் இவரிடமிருந்து இத்தமிழ் மண்ணில் விழுந்திருக்கும் எனத் தோன்றும். ஒரே மனிதன் ஒட்டுமொத்த மானுடப் பசிக்கான துயரத்தைப் பாடிக்கொண்டே தன் சொந்தப் பசிக்காகவும் ரொட்டி களைத் தேடுவேண்டியிருந்தது. அதுதான் பிரபஞ்சனுக்கு நேர்ந்தது. ஆனால் தன் ஒட்டுமொத்தப் படைப்புகளில் அவர் மனிதகுலத்தை ஒரு அடி முன்னே நகர்த்தவும், சக மனிதர்கள் மீது அன்பு செலுத்தவும் முயல்கிறார். ஆன், பெண் உறவு நட்பின்மேல்

கட்டப்பட்டுள்ள மிக உன்னதமான, வார்த்தைப் படுத்த முடியாத ஓர் உணர்வு. தினம் தினம் அதை ஸ்தாலமாக்கியும், உதறித் தள்ளியும் மனிதக் கால்களில் மிதிபட்டு அது நம் கண்ணென்றிரே உடைபடுவதையும் பிரபஞ்சனின் கதைகளின்றி வேறெதுவும் எனக்குச் சொல்லித் தந்துவிட வில்லை.

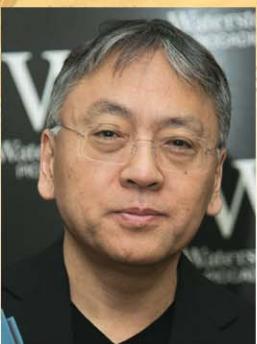
அவர்தான் ‘ஒரு ஊரில் ரெண்டு மனிதர்கள்’ என்ற தன் கதை மூலம், மனிதர்களின் பொருளாற்று கணங்களில், வறுமைபிடிந்கும் தருணங்களில் அவன் அருவருக்கத்தக்க வெறொரு ஐந்துவாக மாறினாலும்கூடச் சாதாரணக் காலங்களில் மனதில் அத்தனை ஈரத்தோடு வாழும் ஓர் உன்னதப் பிறவிதான் என எனக்கு மனிதனின் மேன்மையைச் சொன்னவர்.

இந்நிலப்பரப்பெங்கும், அன்பைத் தேடி, விரசமற்ற விரல் ஸ்பரிசம் பற்றி, தோழுமைத் தோள்களில் சாய்ந்துகொள்ள வேண்டி உள்ளும் புறமும் சதா அலைந்து கொண்டிருக்கும் பெண் மனதின் ஒரு சின்ன வெளிப்பாடுதான் ‘மரி என்கிற ஆட்டுக்குட்டி’. புதரிலும் காட்டு முன்னிலும் சிக்கி, சிதறுண்டு கடைசியில் ஒரு மேய்ப்பனின் மடியில் ஆறுதலோடு படுத்துறங்கும் அந்த ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் எனக்கு மரி நாபகத்துக்கு வருகிறாள்.

எத்தனையோ முறை எங்கள் வீட்டில், நிலத்தில், பள்ளி மைதானத்தில், விடுதி அறையில், பஸ் பயணத்தில், கார் பின்னிருக்கையில் அவருடன் பேசித் தீர்த்த வார்த்தைகள் செலவழியாதவை. தினம் தினம் தன்னையே புதுப்பித்துக்கொள்பவை. பின்வினைவுகள் எதுபற்றியும் அவர் கவலைப்பட்டதில்லை. அதன் பொருட்டுத் தான் இழப்பதற்குத் தன்னிடம் எதுவுமில்லை பவா என்று சொல்லிச் செல்வார். இழக்கப் போவது எதுவுமில்லை என்பது போலவே அவர் எதிர்பார்ப்புகளும் மிக எளிமையானவைதான்.

தன் குடும்பச் சிதைவை “மகாந்தி” என்கிற உயிருள்ள ஒரு நாலை மூலம் தன் வாசகர்களிடம் பகிர்ந்துகொண்டார். கள்ளுங்கடைகள் இழந்து, சாக்னா ஸ்டால்கள் இழந்து, வீடு இழந்து, அந்த ஆலமரம் வேரோடு சரியும்போதும் அதன் கம்பீரம் குலையாமல், தன் வேரில் கோடாரியோடு மல்லுக்கட்டுபவன்மீதும் விழும் ஆலமர நிழல் மாதிரியானது பிரபஞ்சனின் வாழ்வும் படைப்பும் ■

"For the greatest benefit to mankind."
Albert Nobel
2017 NOBEL PRIZE
IN LITERATURE

Kazuo Ishiguro

நோபல் லைக்கியத்தின் தோரண வாயில்

சர் கஸுவோ இஷிகுரோ

உலகில் நமக்கு முன்னர் வாழ்ந்தும், சம காலத்தில் வாழ்ந்துகொண்டும் இருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான மேதைகள் இலக்கியப் படைப்புகள் எனப் பல்வகைமைகளில் எழுதி வெளியிட்ட பின்னர் நானும் எழுதுவேன் என ஒருவன் எண்ணுவதே அவனது சுயநம்பிக்கையால்தான். நான், எனது குரல், என் உணர்வு, என் படைப்பு என எண்ணாமல் எந்த ஒரு எழுத்தாளனும் செயல்படமுடியாது. தான் வாழுகின்ற சமூகத்தில் தாம் ஏற்கப்படுவோமோ என்ற யாமின்றி அவனுக்குச் சரியானது என மனதில் படும் எண்ணத்தைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் படைப்பதே அவனது வெளிப்பாடு. இத்தகைய சுயநம்பிக்கையின் உச்சகட்டமே இலக்கிய எழுத்தின் அடிப்படை உந்து விசை ஆகும். தேவையற்ற பணிவும், ஒருமையுள் ஆமைபோலும் கிணற்றுத் தவணையாக அடங்குவதும் ஒடுங்குவதும் இலக்கியவாதியின் இயல்புகள் அல்ல. மாறாக, சமூகம் அவற்றை அவன் மீது தினித்தாலும் தன்னை யார் என வெளிப்படுத்தவே அவன் விரும்புகிறான். சில இரும்புச் சட்டங்கள் கொண்டு மக்களை மாக்களாக அடிமைப்படுத்தும் நாடுகளில் உள்ள சமூகங்களில் வாழும் படைப்பாளிகள் வேண்டுமானால் அப்படி எளிமையாகச் சாதாரணன் போல் நடிக்கலாம். ஆயினும், அவன் எழுத்து எனும் சிறு கொண்டு பறக்கவே அந்தச் சமூகத்தை விட்டு விரைந்து வெளிவரவே விரும்புவான்.

எந்த மொழியில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியம் ஆயினும் அது கணந்தோறும் புதியதாகவும் காலவரலாற்றுத் தொடர்ச்சி கொண்டதுமான

ஒரு பெரும்வெள்ளாம், ஏன் பிரவாகம் எனக் கூடக் கூறலாம், அதன் பல்வகைப் பரிமாணங்களும் அழகுகளாக மகத்துவங்களாகப் பரிமளிக்கின்றன.

2018 ஆம் ஆண்டுக்கான நோபல் பரிசு அடுத்த ஆண்டுக்குத் தள்ளிப்போடப்பட்டு அடுத்த ஆண்டு இருவர்க்கு வழங்கப்படும் என அறிவிப்பு செய்யப்பட்டுவிட்டது. 2017 ஆம் ஆண்டு இலக்கியத்திற்காகச் சர் கஸுவோ இஷிகுரோ எவருமே எதிர்பாராத நிலையில் அறிவிக்கப்பட்டு இப்பரிசினைப் பெற்றார். இவர் 1954 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 8 ஆம் நாள் பிறந்தவர். பிரிட்டனின் புதின எழுத்தாளர், திரைப்பட வசனகர்த்தா மற்றும் சிறுகதை எழுத்தாளர் எனப் பல பரிமாணங்களில் மினிர்பவர். ஜப்பானில் அனுகுண்டு வீழ்ந்து நாசமாகிய நகரங்களில் ஒன்றாகிய நாசகாகியில் இஷிகுரோ பிறந்தார். அவருக்கு அகவை ஜந்து ஆனபொழுதே அவரது பெற்றோர் பிரிட்டனுக்குக் குடிபெயர்ந்து விட்டனர்.

கெண்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கில இலக்கியம் மற்றும் தத்துவத்தில் பட்டம் பெற்ற இவர் ஈஸ்ட் ஆங்கிலா பல்கலைக்கழகத்தில் "புனைவு எழுத்து" படித்து முடித்தார். பின், கலாஸ்கோவில், ஜப்பானிய வரலாறு மற்றும் சமூகம் குறித்த அவரது சொந்தப் பார்வையில் எழுதப்பட்ட அவரது முதல் புதினமாகிய சூன்றுகளின் ஒரு வெளிறிய தொற்றும் வெளியிடுவதற்கு முன்னர் சமூகப் பணியாளராகப் பணிபுரிந்து வந்தார். இதர படைப்புகளில் ஒன்றாகிய அந்த நாளின் மீதும் புக்கர் பரிசு வென்ற புத்தகம் ஆகும். இந்தப் புத்தகம், ஹாலிவுட்டின் பிரபல நட்சத்திரங்கள் ஆகிய எம்மா தாம்சன் மற்றும் சர் அந்தோணி ஹாப்கின்ஸ் நடித்து

விருதுகள் பெற்ற திரைப்படமாக வெளிவந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து தேற்ற இயலாதவன், நாங்கள் அனாதைகள் ஆக்கப்பட்டபொழுது, என்னைப் போக விடாதே, புதையுண்ட அரக்கன் போன்ற புதினங்களை எழுதி வெளியிட்டார்.

2017இல் இவருக்கு நோபல் பரிசுக்கென வழங்கப்பட்ட பாராட்டுப் பட்டயத்தில் சுவீடிஷ் அகாடெமி இவரைத் “தனது புதினங்களில் உலகிற்கும் வாழுகின்ற நமக்கும் உள்ள தோற்ற மாயைக்கான தொடர்பில் உள்ள அதல் பாதாள நிலையைத் தெளிவாக உணர்வுறர்வமாக வல்லமையாக வெளிக்கொணர்ந்தவர்” எனப் பாராட்டி உள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து சர் பட்டம் ஆங்கில அரசால் 2018இல் வழங்கப்பட்டது.

ஆங்கில மொழி பேசும் நல்லுலகில் சம காலத்தில் புதினம் படைத்து வாழ்வோரில் மிகப் பிரபலம் ஆனவரும் மான் புக்கர் பரிசு பெறப் பரிந்துரை செய்யப்பட்டவரும் அந்தப் பரிசினை 1989ஆம் ஆண்டு அந்த நாளின் மீதம் என்ற புதினத்திற்காகப் பெற்றவரும் இவரே ஆவார். இவிகுரோ, 2005இல் எழுதிய “என்னைப் போக விடாதே” என்ற புதினம் டைம்ஸ் பத்திரிக்கையில் அந்த ஆண்டுக்கான சிறந்த புதினைப் படைப்பு என்று அறிவிக்கப்பட்டு 1923 முதல் 2005 வரை வெளிவந்த சிறந்த 100 புதினங்கள் வரிசையிலும் சேர்க்கப்பட்டது.

ஐப்பானியக் குடும்பத்தில் பிறந்து ஆங்கிலச் சமூகச் சூழலில் வளர்ந்ததால், பிற ஆங்கிலப் படைப்பாளி களை விடத் தன்னால் வித்தியாசமான கண்ணாட்டத் தில் வாழ்க்கையைத் தரிசிக்கமுடிந்தது எனக் கூறுவார். தன்னைப் பற்றி அவரே குறிப்பிடுகையில்,

“ஒரே நேரத்தில் எப்படி நாம் நமது சிற்றுலகிலும் அதே நேரத்தில் பேருலகிலும் வாழ்கிறோம் என்பதே எனக்கு ஆச்சரியம் உண்டுவதாக உள்ளது. நமது சொந்த இடத்தில் நாம் அன்பு, சந்தோஷம் மற்றும் அதன் மூலமான முழுமையை வாழ்வில் பெற முயற்சிக்கிறோம். ஆனால் அது நம்மைச் சுற்றியுள்ள பெரிய உலகில் அரசியல் மற்றும் நமக்கு எதிர்மறையான சூழலில் நம்மை உரச வைக்கிறது. எனவே நான் இதில் எப்போதும் ரசனை உள்ளவனாகவே இருக்கின்றேன். நாம் சிறிய உலகிலும் பெரிய உலகிலும் ஒரே நேரத்தில் வாழ்கிறோம். அதனால்

நம்மால் ஒருவரை ஒருவர் மறக்க முடியாது” என்கிறார். ஒருவரை ஒருவர் மறக்கமுடியாத சூழல்களைப் பின்னி இவரது புதினங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. அவரது படைப்புகளைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

1. குன்றுகளின் ஒரு வெளியிய தோற்றம் (Pale View of Hills - 1982)

பலவாறு புதிந்து பேசப்பட்ட இவரது முதல் புதினம் இது. அண்மையில் தற்கொலை செய்துகொண்ட தனது மகளை எண்ணி இங்கிலாந்தில் வருந்தி வாழும் எட்குகோ எனும் ஜப்பானியப் பெண்ணின் கதை இது. இரண்டாம் உலகப் போர்ச் சூழலில் அமைக்கப்பெற்ற இந்தப் புதினத்தில் சச்சிகோ எனும் கேடு கெட்ட பெண்ணுடன் ஆன தனது அதிசயமான நட்பினைப் பற்றியே எட்குகோ எண்ணி வாழ்வதாக இந்தக் கதை அமைக்கப்பட்டு உள்ளது.

2. மிதக்கும் உலகின் கலைஞன் (An Artist of the Floating World - 1986)

1986இல் எழுதப்பட்ட மிதக்கும் உலகின் கலைஞன் எனும் இந்தப் புதினம் 1948இல் இரண்டாம் உலகப்போருக்குப்பின் தோல்வியற்ற ஜப்பானியர்கள் வாழ்க்கையை எவ்வாறு மறுக்கப்பட்டமைப்பு செய்தனர் என்பது பற்றிய கதை ஆகும். மகுஜோ ஓனோ எனும் கலைஞன் இந்தப் போரில் தனது மனைவியை மற்றும் மகனை இழந்துவிடுகிறான். ஓனோ இப்பொழுது தனது மகன்களுடனும் பேத்திகளுடனும் வாழ்ந்து வந்தாலும் ஜப்பானின் திஹர் ராணுவ எழுச்சி அவனைப் பேய் பிடித்தது போல் சிந்திக்க வைக்கிறது. 1986ஆம் ஆண்டில் இந்தப் புத்தகம் இவ்வாண்டின் சிறந்த புத்தகம் எனும் வைட்ப்ரெட் விருதும் பெற்று புக்கர் பரிசு பெற வடிகட்டித்தேர்ந்த புத்தக வரிசையிலும் இடம் பெற்றது.

3. அந்த நாளின் மீதம் (The Remains of the Day - 1989)

இவிகுரோவின் மிகச் சிறந்த புத்தகங்களில் ஒன்றாகிய அந்த நாளின் மீதம் மான் புக்கர் பரிசினை வென்ற ஒன்றாகும். ஸ்லெவன்ஸ் எனும் ஒரு ஆங்கிலப் பட்லர் எழுதிய நாட்குறிப்பு போல் எழுதப்பட்ட இந்தப் புதினம் இரண்டாம்

உலகப்போரின்போது அந்தப் பட்லர் ஒரு பெருநிலப்பிரபு வீட்டில் பட்லராக இருந்தபோது நிகழ்ந்த கதையாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இவிகுரோவின் 32ஆம் வயதில் ஒரே மாதத்தில் எழுதப்பட்டது இந்தப் புதினம். இந்தப் பட்லர் தன்னுடன் பணிபுரிந்த செல்வி கெண்டன் மணமாகிச் சென்ற பின்னரும் அவர் மீது கொண்ட தன் மாறாத காதலை எடுத்து உரைப்பதாக அமைந்து உள்ளது. 1993இல் இந்தப் புதினம் இதே பெயரில் திரைப்படமாகவும் எடுக்கப்பட்டது.

4. தேற்ற இயலாதவன் (Unconsoled - 1995)

மிக அதிக வயதாகவிட்ட ஒரு பியானோ கலைஞரின் அச்சங்கள் நிரம்பிய வாழ்க்கை குறித்த கதை ஆகும். ரைடர் எனும் அந்தக் கலைஞர் தான் இசை நிகழ்ச்சி செய்திட வருவதாக ஒப்புக்கொண்டதாக நினைவு இல்லாத மத்திய ஐரோப்பிய நகர் ஒன்றுக்குச் செல்வதாகக் கதை அமைக்கப்பட்டு உள்ளது. இந்த நகரில் அதன் தொடர்ச்சியாக நிகழ்பவை நகைச்சவையாகவும் புதிர் நிரம்பியும் ஒரு கனவு போலும் இருக்கின்றன. ஆனால் ரைடர் தனது வாழ்வில் மிக அபாயகரமான நிகழ்ச்சி ஒன்றினைச் செய்ய இருப்பதாக மிக மிக மெதுவாக உணர்ந்துகொள்கிறார்.

5. நாங்கள் அனாதைகளாய் இருந்தபோது (When We Were Orphans - 2005)

க்றிஸ்டோபர் பான்க்ஸ் எனும் பிரசித்தி பெற்ற துப்பறியும் நிபுணரைப் பற்றிய கதை ஆகும். பான்க்ஸ் சிறு பையனாக இருந்தபோது ஷாங்கை நகரில் ரகசியமான விதத்தில் காணாமல் போய்விட்ட தனது பெற்றோரைப் பற்றிய நினைவு அவரை எப்பொழுதும் ஆட்கொள்கிறது. இவ்விரு நாடுகட்கும் இடையேயான போர் நடக்கும் காலத்தில் ஷாங்கைக்கும் இலண்டனுக்குமாகக் கதை ஒட்டம் மாறிமாறிச் செல்கிறது. இந்தக் கதை “ஞாபக இழப்பும்” அதிலிருந்து மீள்வதற்கான ஆதங்கமும் குறித்த கதை ஆகும்.

6. என்னைப் போக விடாதே (Never Let Me Go - 2005)

என்னைப் போக விடாதே எனும் புதினம் 1980 மற்றும் 1990க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் நாம் வாழும் உலகிற்கு இணையான ஒரு உலகில்

நடப்பதாக அமைந்த அறிவியல் புனைவுப் புதினம் ஆகும். திரைப்படம் ஆக்கப்பட்ட இந்தப் புதினத்தில் கதை இவ்வாறு அமைந்துள்ளது. 1952ஆம் ஆண்டில் மருத்துவ உலகின் அதிசயக் கண்டுபிடிப்பாக உருவாக்கப்பட்ட “க்ளோன்கள்” (மனிதரின் மறு சாயல் படைப்பு) சிறுவர்களாக ஹெயில்ஷாம் எனும் ஒரு இடத்தில் ஒன்றாக வளர்க்கப்பட்டுவருகின்றனர். இவர்கள் பருவ முதிர்ச்சி அடைந்ததும் இவர்களது உடலின் முக்கிய பாகங்கள் பிறருக்குத் தானமாகக் கொடுக்கப்பட வளர்க்கப்படும் பலி ஆடுகள் தாங்கள் என்பது தெரியாமல் இவர்கள் வளர்க்கப்படுவார். இவர்களில் ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே காதல் மலர்கிறது. ஆயினும் அந்த வளர்ப்பு அரங்கின் விதிப்படி அவர்கள் கலைப்படைப்பு ஒன்றினைப் படைக்கவேண்டும் என்ற உந்துத வில் இருக்கும்போது தாங்கள் ‘க்ளோன்கள்’ தாம் என்பதைத் திடை ரென் அறிய நேர்கிறது. அவர்களில் மேற்கொண்ட காதலர்களுடன் இன்னொருவரும் நல்ல நட்புடன் வாழும்போது ஒருவர் அங்க தானம் செய்வதையும் பின் இரண்டாவது தானம் செய்தபோது மரிப்பதையும் கண்டு உணர்கின்றனர். அவர்களது வளர்ப்புக் காவலர் ஆகிய ஆசிரியர் இவர்கள் மீது அனுதாபம் கொண்டாலும் கையறு நிலையில் ஏதும் செய்வது அறியாமல் இருக்கிறார். தங்களது உயிருக்கு அசல் மூல மனிதர் யாரென அவர்கள் தேடிச் செல்லும்போது அந்த மருத்துவ உலகில் மனிதர்க்கு ஆன்மா என ஒன்று இல்லை என நிருபணம் செய்யவே இவ்வாறு சூழல் அமைவில் அவர்கள் படைக்கப்பட்டனர் என்பதை அவர்கள் அறிந்து தும் பழைய உட்புச்சில்லா வாழ்க்கைக்கே வேறு வழியின்றித் திரும்புகின்றனர்.

7. புதையுண்ட அரக்கன் (The Buried Giant - 2015)

ஆக்கெல் மற்றும் பியாட்ரிஸ் எனும் அகவை முதிர்ந்த ஒரு தும்பதியினரை மையப்படுத்திய கதை ஆகும். இவர்கள் காணாமல் போய்விட்ட தங்கள் மகனைத் தேடிச் சட்டம் ஒழுங்கு சீர்க்குலைந்த ஒரு நாட்டின் வழியே பயணம் மேற்கொள்கின்றனர். இந்த நாட்டில் ஒரு சாபம் காரணமாகப் பனி மூட்டம் போல் அங்கு வாழும் மக்கள் மீது ஒட்டுமொத்த ஞாபக மறநிதி நோய் இறங்கி அவர்களை ஆட்டுவிக்கிறது. இந்த

நாட்டில் இத்தமிழியினர் ஒரு பழம்பெரும் அரச வீரனைச் (old Knight) சந்திக்க நேர்கிறது. இவரும் தனது முட்டாள்தனமான தேடுதலில் இவர்கட்குப் பாதுகாவலர் ஆகி இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட மற்றும் நம்பமுடியாத பேரிடர் களில் இருந்து இவர்களைக் காப்பாற்றுகிறார். இறுதியில் மடிந்தும் போகிறார்.

8. இரவ ஜிவிகள் (Nocturnes - 2009)

இவிகுரோவின் சிறுகதைத் தொகுப்புப் புத்தகம் ஆகிய இரவ ஜீவிகள் இசை மற்றும் இரவ வீழ்ச்சி குறித்த ஐந்து கதைகள் தொகுதி ஆகும். இந்தப் புத்தகத்தில் தலைப்பு சுட்டிக்காட்டுவதுபோல் இசை இந்த ஐந்து கதைகளையும் இணைக்கும் முக்கியப் பாலமாக அமைந்துவிடுகிறது. எத்தனைக் கட்டங்கள் துயரங்கள் வந்தாலும் வாழ்க்கையில் காதலை உயிரோட்டமாக வைக்கவேண்டும் எனும் மையக் கருத்தாழமிக்க இசைப்பாடலாய் இது அமைந்துவிட்டது.

இவரது படைப்புகளை நாம் அலசிப் பார்க்கையில் யாவுமே கடந்த காலத்தில் நடந்த நிகழ்வுகளின் தொகுப்பாகவே உள்ளன. புதையன்ட அரக்கன் தவிர்த்துப் பிற அனைத்துப் புதினங்களும் கதாநாயகனே கதை சொல்லும் பாணியில் எழுதப்பட்டு மனிதர் வாழ்வில் சந்திக்கும் தோல்விகளைப் பெருவாரியாக எடுத்து இயம்புவனவாக அமைக்கப்பட்டு உள்ளன.

கதை சொல்கையில் கதாபாத்திரங்கள் தங்கள் தோல்விகளை ஆத்மார்த்தமாய் உனர்ந்து பரிதவிப்பு மொழியில் புலப்படுத்தும்பொழுது வாசகர் அந்தக் கதாமாந்தர் மீது அனுதாபமும், அவருக்கு என்ன நேருமோ என்ற ஆதங்கமும் எழச் செய்யும் வகையில் ஒரு நுட்பம் இவரது அனைத்துப் படைப்புகளிலும் கையாளப் பட்டுள்ளது. இந்த வகை சோகம் கதை சொல்லியின் செயல்களாலும் செயல் இன்மையாலும் ஏற்படுவதாய் ஒருவகை வித்தியாசமான சித்தரிப்பில் வாசகரை ஈர்த்துவிடுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக “அந்த நாளின் மீதம்” எனும் புதினத்தில் வரும் பால்வர் ஸ்மைவன்ஸ். தன்னுடன் வீட்டுப் பராமரிப்பு செய்யும் செல்வி கெண்டன் மீதான தனது காதலை எடுத்து உரைக்காமல் போவதும் அதற்குக் காரணம் பணி வாழ்க்கையுடன் தன் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை இணைத்தால் அது சரியல்ல என்ற எண்ணத்தில் தியாகம் செய்வதும் எனக் கூறலாம். எனவே,

இவரது புதினங்கள் ஒருபோதும் ஒரு தீர்மானமான முடிவுகள் கொண்டதில்லை. அவரது கதைமாந்தர்கள் வாழ்க்கையில் நானும் சந்திக்கும் கவுட நட்டங்கள் நீண்டு விரிந்த கடந்த காலத்தில் ஆழப் புதைக்கப்பட்டு ஒரு நல்ல சந்தோஷமான முடிவுக்கு வருவதில்லை.

தலகில் நாம் அன்றாடம் சந்திக்கும் அக்கிரமங்கள், நட்பு மற்றும் தாம்பத்திய வாழ்வில் துரோகம் போன்றவை மறக்க முடியாதவை. ஆயினும் இவற்றை மறக்கச் செய்யத்தான் “ஞாபக இழப்பு” என்பது பெரும்பான்மையான இவரது கதைகளில் மையக்கருத்தாக அமைந்துவிட்டுள்ளது. எனவே இவிகுரோவின் அனைத்துப் புதினங்களுமே ஒரு சோகம் இழையோடும் துறவு நிலைக்கே கதை மாந்தரைத் தள்ளிவிடுகின்றன. அவர்கள் தம் கடந்த காலத்தை முழு மனதுடன் ஏற்று இன்றைய நிலையை மனப்போராட்டத்திற்கான மருந்து என விரும்பி வாழும் அவைத்துக்குத் தள்ளப்பட்டுவிடுகின்றனர்.

தோற்றங்கள் ஏமாற்ற வல்லவை தானடி, தோல்வியை ஏற்றிட மனமிது மறுக்குதடி தோணிகள் உண்டோ கடந்திடச் சொல்லடி துன்பக் கடலிதில் உள்ளாம் உருகுதடி என்று இவரது கதாமாந்தர் பாடாமல் பாடி உள்ளாம் உருகுவதை இவரது அனைத்துப் படைப்புகளிலும் காணலாம். இவர் திரைப்பட வசனங்களும் பாடல்களும் கூட எழுதி உள்ளார்.

இவரது படைப்புகளில் காணப்படும் தனிமை மற்றும் மெல்லிமையாக ஓடும் சோகத்திற்கு ஐப்பானிய மோனோ நோ அவாரே எனும் துறவுத் தனிமைத் தத்துவம் காரணமாய் இருக்கலாம் எனக் கூறப்படுகிறது. இவிகுரோவிற்கு இது பிடிக்கவில்லை ஆயினும் ஜேன் ஆஸ்டின், சல்மான் ரஷ்டா, ஹென்றி ஜேம்ஸ் ஆகியவர்களுடன் இவரது படைப்புகளின், கதாபாத்திரங்களின் இயல்புகள் ஒப்பு நோக்கப்படுகின்றன. எனவே இலக்கியப் பார்வையில் தாய்மொழி அல்லாமல் பிற மொழியில் படைக்கவல்ல இவர் மிகச் சிறந்த படைப்பாளி எனும் மகுடம் சூடிப் படைப்புகள் வாயிலாக நம்மை வாழ்க்கையின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ளவைக்கிறார்.

- தொடரும் ■

சிற்பியின் காதலி

கி.மு.353இலிருந்து 350வரையிலான காலம். தலைநகரில் இருக்கும் சிற்பக்கூடத்தில் உளிச்சத்தும் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. நான்கு மாதங்களாக டிமோதியஸ் வடிவமைத்த அந்தப் பெண்ணின் சிற்பம் பூர்த்தியாகும் நிலையிலிருந்தது. எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் சிலையின் அழகு பன்மடங்காகத் தெரிந்தது. சிலையின் கண்களை

மட்டும் திறப்பதற்காக முழுப்பெளர்னமி நாளைத் தேர்ந்தெடுத்து இருந்தான் டிமோதியஸ். அகன்ற தோள்கள், நெற்றியில் இழையோடும் கற்றைச் சுருள் முடி, மிகக் குறைவான ஆபரணப் பொலிவுடன் வடிவமைக்கப்பட்ட சிலையில் இயற்கையின் அழகு கூடுதலாகவே இருந்தது. இடுப்பில் இழைந்தோடும் கச்சையின் இறுக்கத்தால் இளமையின் அழகு எடுப்பாகத் தெரிந்தது.

நாளை பெளர்னமி. அதற்கு முன் சிலையின் பூரணத்துவத்திற்காக அனைத்துப் பணிகளையும் முடித்திருந்தான் டிமோதியஸ். தூக்கமில்லாமல் பல நாட்களாக அல்லும்பகலும் உழைத்த களைப்பில் அருகில் இருக்கும் தூணில் சாய்ந்து சிறிது நேரம் கண் அயர்ந்தான். “டிமோதியஸ்” என்ற குரலைக் கேட்டு எழுந்தவன் சுற்றும்முற்றும் மிரட்சியுடன் பார்த்தான். ஒரு பெண்ணின் குரல். சிற்பக்கூடத்தில் அப்படி எந்தப் பெண்ணும் பணியில் இல்லை. சகிசிற்பிகள் மும்முரமாக அவர்கள்தம் பணியில் மூழ்கி இருந்தார்கள். டிமோதியஸ் கலவரத்துடன் தன்னை ஒருமுறை கிள்ளிப்பார்த்துக் கொண்டான். மீண்டும் அதே குரல். “டிமோதியஸ், உன்னைத்தான் அழைத்தேன்” சிலையும் பேசுமோ! மனதிற்குள் தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்டான் டிமோதியஸ். “ஏன் பேசாது சிற்பியே, உன் கண்ணிற்குக் கல் என்றால் கல். கண்ணி என்றால் கண்ணி” மென்அலைகளாகக் காற்றில் தவழ்ந்துவந்தது சிலையின் தொடர்ச் சிரிப்பொலி.

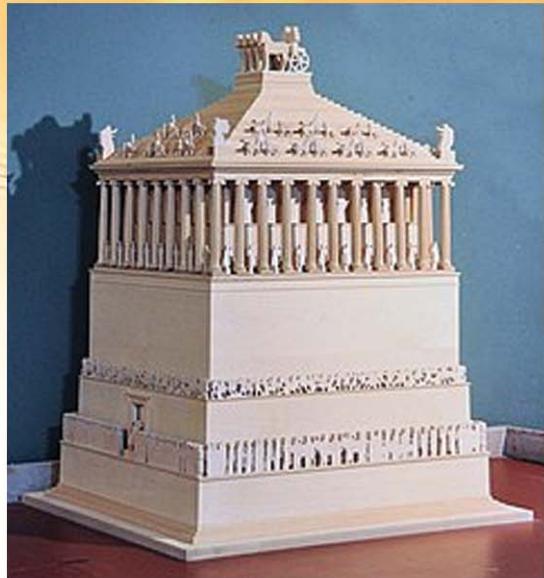
“எனதருமை சிற்பியே, நம்பபழியவில்லையா? நீ வடித்த சிலைதான் பேசுகிறேன். என் வடிவத்தைத் தீர்மானித்த உனக்கு, எனக்கென்ன

வேண்டும் என்று யூகிக்க முடியவில்லையா? ஆண்டாண்டுகாலமாக இந்த ஆண்கள் ஏனோ சுயநலவாதிகளாகவே இருக்கிறார்கள். ஒரு பெண் எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கும் நீங்கள், எங்களுக்கு எது வேண்டுமென்று உனர் மறுக்கிறீர்களே?” கழப்பத்துடன் சிலை அருகில் சென்ற டிமோதியஸ், சிலையின் உதடுகள் மெலிதாக அசைவதைக் கண்டவுடன் துணுக்குற்று, சகசிற்பிகளை அழைக்க எண்ணினான். “டிமோதியஸ், நீ என்ன சிறு குழந்தையைப் போல நடந்துகொள்கிறாய். உன் சுவாசத்தின் வெம்மையை மிக அருகில் உணர்ந்த கன்னி நான். நமக்குண்டான இந்த நெருக்கத்தை, சகசிற்பி களிடம் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டப் போகிறாயா? இப்போதாவது பதட்டப்பாமல் சகஜ நிலைக்கு வந்து நான் எங்கிருக்கிறேன் என்று சொல்”.

இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பிய டிமோதியஸ் மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தான். “ஒரு சிற்றரசின் தலைநகரமான ஹாலிகானஸில் நீ இருக்கிறாய். இந்த நாட்டை 24 வருடங்கள் மிகச் சிறப்பாக ஆண்ட மன்னன், “மாசோலூஸ்” இறந்த பிறகு, அரசி ஆர்ட்டிமிசியாவின் விருப்பத்திற்கிணங்க அரசருக்கு நினைவுச் சமாதிக்கூடம் ஒன்றை எழுப்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். புகழ்பெற்ற கிரேக்கச் சிற்பிகளான லியோசார்ஸ், பிரையக்ஸிஸ் மற்றும் ஸ்கோபஸ் அனைவரும் இந்தச் சிற்பக்கூடத்தில்தான் பணியாற்று கிறார்கள். இந்த நினைவுக்கூடத்தைப் பல மாடிகள் உயரத்திற்கு எழுப்பத் தீர்மானித்து இருக்கிறார்கள். பல கட்டிடக் கலைஞர்களும், சிற்பிகளும், வரைபட வல்லுனர்களும் இங்கே குழுமியிருக்கிறார்கள். எனக்குண்டான பொறுப் பினில்தான் உன்னைப் படைத்தேன். இந்தக் கட்டிடத்தின் நிர்மாணப் பணியினைத் தன் வாழ்க்கையின் ஒப்பற்ற லட்சியமாக அரசி ஆர்ட்டிமிசியா கருதுகிறான்.”

“அது சரி, என்னை வார்த்தைக்கு வார்த்தை சிலையென்றே அழைக்கிறாயே. நான் ஒன்றும் ஜடப் பொருளில்லை. உன் உன்னதக் கற்பணையில்

உதித்த அழகிய கன்னி” என்று டிமோதியஸிடம் செல்லமாகக் கடிந்துகொள்ள, அவன் “அரசி ஆர்ட்டிமிசியாவை மனதில் வைத்துத்தான் இந்தச் சிலை வடித்தேன், எனக்குக் கொடுக்கப் பட்ட கட்டளையும் அதுகான்” என்றான். நீண்ட நேரம் சிலை பேசாத்து குறித்துக் கவலை கொண்ட டிமோதியஸ் சிலைக்கு மிக அருகில் வந்து யாரும் கேட்காவண்ணம், அதன் காதில் கூறி னான். “உனக்கும் ஒரு பெயர் வைத்திருக்கிறேன் நான். எழில் என்ற பெயர் உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?” “பரவாயில்லையே, கவித்துவமாகத்தான் எனக்குப் பெயர் குட்டி இருக்கிறாய். ஏன் உன் அன்பிற்குப் பாத்திரமான அரசியின் பெயரை வைத்து அழைப்பதுதானே?” என்று செல்லமாகச் சினாங்கிய எழில் மீண்டும் பேச ஆரம்பித்தான். “டிமோதியஸ்.. இந்த நகரைப்பற்றி மேலும் கொஞ்சம் கூறேன். கேட்க எனக்கு மிகவும் ஆவலாக இருக்கிறது”.

டிமோதியஸ் தொடர்ந்தான். “இது ஒரு அழகான கடற்கரைப் பாட்டினம். இயற்கை எழில் கொஞ்சம் தலைநகரம். மற்றபடி போர்க் காலங்களில் எதிரிகளிடம் இருந்து பாதுகாப்பாக இருப்பதற்கென்றே அழைந்த குறுகிய கணவாயில் அரசர் நிரந்தரமாகப் போர்க் கப்பல்களை நிறுத்தி வைத்திருப்பதால் மாற்று வழி

எதுமில்லாமல், எதிரிகள் பலமுறை திண்றியபடி பின்வாங்கியிருக்கிறார்கள்”.

“உன்னிடம் பேசும்போது நேரம் போவதே தெரிவதில்லை சிற்பியே. உங்கள் அரசரைப் பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்லேன்” என்று கெஞ்சினாள் எழில். “முதலில் ஆட்சி செய்த அரசர் ஹெக்டோமஸ் என்ற அரசின் நேரடி அரசியல் வாரிசதான் இறந்துபோன அரசர் மாசொலூஸ். அரசர் ஹோக்டோமஸாக்கும் வேறு ஒரு பெண்ணிற்கும் பிறந்த ஆர்ட்டிமிலியாவைத்தான் மாசொலூஸாக்குத் திருமணம் செய்துவைத்தார்கள்” என்றான் சிற்பி. அவன் பேசுவதையே ரசிப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எழில் “டிமோதியஸ், நான் முதன் முதலாகக் கண் விழித்தவுடன் உன்னைத்தான் பார்க்க வேண்டும். தயவுசெய்து என் வேண்டுகோளை மறுதலித்து விடாதே. உன்னைப்பற்றியும் நான் ஒரு கற்பனை உருவத்தை என்னுள் வடிவமைத்திருக்கிறேன். அன்றைக்கு உனக்கு ஒரு ரகசியம் சொல்கிறேன். நீ போய் ஓய்வெடுத்துக்கொள்” என்று தொடர்ந்து மௌனமானாள் எழில்.

நொர்ணமி நாளும் வந்தது. டிமோதியஸ் எழிலிற்குத் துளியும் வேதனை தராதபடிக்கு உளியினால் மெல்லமெல்லக் கண்களை வடிவமைத்தான். இடையிடையே எழில் சினாங்கும்போதெல்லாம், தன் முத்தத்தாலும், முச்சுக்காற்றாலும் அவனின் வேதனையை மறக்கச் செய்தான். ஒரு கோடி நிலவு வெளிச்சத்தின் கீற்று எழிலின் கண்களில் தெரிந்தது. சிற்பக்கூடமே ஒளியில் ஜோலித்தது. பால்வெளியின் முழுத்தீண்டலில் இன்பத்தை அனுபவித்தான் டிமோதியஸ். மெல்லிசையாக மீண்டும் காற்றில் எழிலின் குரல் எதிராலித்தது.

“எனதருமை அழகிய சிற்பியே, உன் முதல் மென் உளி தீண்டலிலேயே உன்னை நான் காதலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன். இப்போதாவது தயவுசெய்து என்னை நம்பு. நான் உங்கள் அரசி ஆர்ட்டிமிலியா இல்லை. உன் காதலி எழில். மறுக்காமல் என் அன்பை ஏற்றுக்கொள்” என்று கூறிய எழில், டிமோதியஸ் அருகில் வந்து அவனை முத்தமிட்டாள். மிகுந்த வாஞ்சை மேலிட எழிலை உடனே அணைத்துக்கொண்ட டிமோதியஸ் மூர்ச்சையுற்றுக் கீழே சரிந்தான்.

→

மன்னன் மாசொலூஸ் கிரேக்க நாட்டுக் கலாச்சாரத்தையும், கிரேக்க வழிபாட்டு முறைகளையும் பின்பற்றியதால், அரசி ஆர்ட்டிமிலியா மன்னரின் நினைவு மண்டபத்தைக் கட்ட, கிரேக்கச் சிற்பிகளை ஏற்பாடு செய்திருந்தாள். மன்னன் இறந்த உடனே, அண்டை நாட்டவரான ரோடின்ஸ் கப்பற் படைகளை ஹாலிகானஸாக்கு அனுப்பிவைத் தான். ஆனால் அரசியோ தன் கப்பற்படைகளைக் கிழக்குத் துறைமுகத்தில் மறைவாக ஒளித்துவைத் திருந்தாள். ரோடியன்ஸ் வீரர்கள் போர்க் கப்பலிலிருந்து நகரை முற்றுகையிடக் கிளம்பியவுடன் எதிரிகளின் கப்பல் முழுவதையும் கைப்பற்றிய அரசி, தன் படைகளை அவர்களின் கப்பலிலேயே அனுப்பி அந்த நாட்டில் முற்றுகையிட்டு வெற்றி பெற்றாள். போருக்கான செலவு, அரசரின் நினைவுச் சமாதிச் செலவு என்று அரசாங்கக் கஜானாவும் காலியாகிக் கொண்டே வந்தது. நிதிப்பற்றாக்குறையை ஈடுகட்ட மக்களிடம் பலவிதமான வரிகளை வசூலித்தாள்.

அரசர் இறந்த இரண்டு வருடத்திற்குள், அரசியும் உயிர் துறந்தாள். இருவரின் அஸ்திக்கலசமும், பூர்த்தியடையாத நினைவுச் சமாதியிலேயே வைக்கப்பட்டன. தூர் தேவதைகளை விரட்டுவதற்காக ஏராளமான விலங்கினங்களைக் கொன்று அவற்றைச் சமாதிக்குச் செல்லும் மண்டபப் படிக்கூட்டுகளில் புதைத்தார்கள். மாசொலூஸ் மற்றும் ஆர்ட்டிமிலியாவின் சமாதி மண்டபம் நாளடைவில் தொடர் இயற்கையின் சீற்றத்தாலும், கல்லறைத் திருடர்களாலும் கால வெள்ளாத்தில் சிதைந்துபோனது.

சமீப காலங்களில் மீண்டும் புனரமைக்கப் பட்ட உலக அதிசயங்களுள் ஒன்றான மாசொலூஸின் சமாதியைக் காண உலகெங்கிலும் இருந்து சுற்றுலாப் பயணிகள் வந்தவண்ணமிருக்கிறார்கள். அப்படி வருபவர்களில் இறந்துபோன தன் காதலன் டிமோதியஸ் மீண்டும் வருவான் என்ற அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையில் எழில் என்ற பேராகி அந்தக் கல்லறை மண்டபத்தில் இன்றளவும் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். ■

• கவி: கார்த்திக் திலகன்

முன்னெச்சரிக்கையாக மின்சாரம்

அணைக்கப்பட்டது.

இருள் ஒரு மதயானை என

டெல்டா பூமியின் மீது நின்று

அசைந்து கொண்டிருந்தது.

கஜா தாவரங்களுக்கு எதிரான

புனிதப் போரைப் பிரகடனம் செய்திருப்பதாகவும்

தமிழகத்திலேயே அதீகக் குடிசைகள் உள்ள நாகை மாவட்டத்தைக்

குறிவைத்துத் தாக்கி

ஏழைகளை மேலும் ஏதீவிகளாக்கத் திட்டமிட்டிருப்பதாகவும்

அறிவிப்புக் கோபுரங்கள் அலறியபடி இருந்தன.

மரங்களே ஊரைவிட்டு ஓடிவிடுங்கள்!

இல்லையேல் வீழ்த்தப்படுவீர்கள்!

விளைச்சல்களே குடியானவனின்

அரைவயிற்றுப் பசியையாவது அகற்றிவிடலாம் என்கிற கனவைக்

கதிர்மணிகளாகச் சேமித்து வைத்திருந்தாலதைக் கைவிட்டுவிடுங்கள்!

நீங்கள் சிதறாடிக்கப்படவிருக்கிறீர்கள்!

என்று மிரட்டிக்கொண்டே டெல்டாவுக்கு உள்ளே நுழைந்தது கஜா.

சுகல உயிர்களும் தீடுக்கிட்டுவிட்டன.

குடிசைகள் கோபமாகத் தங்கள் சுறைகளைப் புயலின் முகத்தில் வீசி எறிந்தன.

தாவரங்களின் இலைகள் எல்லாம்

பச்சைக் கண்ணீராகத் தமுதமுத்தன.

பெற்றோரைக் கைவிட்டு வெளியேறும் பிள்ளைகளைப் போல

அவைகளால் தங்கள் வேர்களை விட்டு வெளியேற முடியாதே!

புயல் கடந்த பாதைகள் எங்கும்

மரங்களின் பிணங்கள்-

விலங்குகளின் சடலங்கள்-

நசிந்துபோன மனித உயிர்கள்.

வெற்றி வெற்றி என்று கூக்குரலிட்டபடி

தன் புட்டத்தை அசைத்தபடி

டெல்டாவைவிட்டு வெளியேறியது கஜா.

டெல்டாவின் நாடியம் கீராமத்திற்குத்

தீருச்சி மாணவர்கள் கொண்டுவந்த நிவாரண உதவிகளை விழிந்றோடு

பெற்றுக்கொண்டனர் மக்கள்.

பிள்ளைகளின் உச்சிகளில் முத்தங்களாக இறங்குகின்றன

துயருற்ற ஆன்மாக்களின் ஆசிகள்.

நன்றிக்கடனாக நிவாரண வண்டிநிறைய

புயலில் சிதறிய தென்னாங்காய்களை

ஏற்றிஅனுப்புகிறார்கள் விவசாயிகள்.

ஒவ்வொரு தென்னாங்கூட்டுக்குள்ளும்

கலுங்குகிறது மனிதம். ■

குடும்பங்கள்

உடன்மிறவா சகோதரர்

சிற்றிதழ் உலகில் ஒரு துயர நிகழ்வு சௌந்தர சுகன் இதழின் ஆசிரியப் பெருந்தகை சுந்தரசரவணனின் திமீர் மரணம் 'நோய்' எனும் எமதாதன் அவரின் உயிர்பறித்த தினம் ஜூன் 5, 2015. பிப்ரவரி மாதத்தில் சீர் கெட்ட அவரின் உடல், மனைவி வதனாவின் பெரும்பிரயத் தனத்தைப் பயனற்றாக்கிவிட்டு அழிந்தது. ஒரு நான்கு மாதங்களில் ஒரு மனிதனின் ஒரு குடும்பத்தின் வாழ்வையே புரட்டிப்போட்டுவிட முடிகிறது 'விதி' எனும் யாரும் கடக்கவியலாப் பாழினால்!

தன் எழுத்தால் சிந்தனையால் சொல்லால் சமூகத்தின் சீர்கேடுகளைச் சகமனிதர்களுக்கு வெளிச்சமிட்டு எண்ணக்கண் திறந்தவர், தன் குடும்பத்துக்கும், நண்பர்களுக்கும் ஆறாத் துயர் மிக, அடைக்கலமாகிவிட்டார் மரணமெனும் பெருவெளியில்.

புதுமைப்பித்தன், பாரதி, சுஜாதா போன்றோரின் துணைவியரை நேரில் காணாத எனக்கு, ஒரு எழுத்தாளரின் மனைவியாய் வாழ்தலின் பெருவலி, வதனாவின் உருவில் மிகப்பெரிதாய்ப் புரிந்தது அன்றைக்கு.

சௌந்தர சுகன் இதழ்வழி ஒரு வாசகியாய் அவர் இதழ் படித்து நடைபயின்ற நான் நல்ல கவிதை எழுதப் பழகியதும் சுகன் வழியேதான். மெல்லமெல்ல அவர் அங்கீகாரிக்கத்தக்க சிறுகதைகளும் எழுத முடிந்தது என்னால்.

பள்ளியில் மட்டுமல்லாது படைப்பிலும் பலருக்கு ஆசான் அவர். ஈடில்லாப் பேரிழப்பு அவர்தம் குடும்பத்தினருக்கு மட்டும் அல்ல.

சுகனின் சிறுகதைத் தொகுப்பான் 'ஆழத்திலிருந்து அனலொன்று' கைக்குக் கிடைத்திதிலிருந்து பலதடவை வாசித்தாயிற்று. அக்கதைகள் என்னுள் கிளர்த்திய எண்ண வோட்டங்களை அவருடன் பகிர்ந்துகொள்ளப் பிரயத்தனப்பட்டதில் அதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் இன்றித் தாமதம் உறுத்த 20.03.2011 அன்று ஒரு மின்னஞ்சலில் அனுப்பினேன்.

சுகன் 'க்ரோசியா' கதையில் சொல்வது போல், காலத்தின் அசர மாறுதல்கள் அன்பின் வெளிப்பாடுகளுக்கான மெனக்கெடல்களை முடக்கிவருகின்றன. எல்லாவற்றையும் பணம் ஒன்றால் நிரவிவிடத் தயாராகின்றனர்

பெரும்பான்மை மனிதர்கள். நடமாடும் பொக்கிஷ அலமாரியாய் நாமெல்லாம் நேசத்துக்கும் பாசத்துக்கும் உரியவர்களை முற்ற முழுசாகச் சுமந்துதானே திரிகிறோம்!

கழிப்பறையின் நாற்றம் மழுங்கியது போல்தான் சமயங்களில் வாழ்தலின் பாடுகள் கொள்கைகோட்பாடுகளை நம்மில் மழுங்கச் செய்துவிடுகின்றன.

‘ஆழத்திலிருந்து அனலோன்று’... தலைப்புக் கதையில் அவர் சொல்வது போல், அன்பு, இரக்கம், சகிப்புத்தன்மை எல்லாமே எக்காலத்திலும் பெண்ணுக்கான அடையாளங்களாய்...

தோழர் சக்தி அருளானந்தத்தின் மேல்டடை ஓவியம் வெகு பொருத்தமாயிருந்தது தொகுப்புக்கு

பின்னணியில் நிற்கும் ராமனின் மனக்கலக்கம் முகத்தில் கவிந்திருக்க, முன்னிற்கும் சீதையின் கண்களில் பிரதிபலிக்கிறது பின்னெழும்பித்தகிக்கும் அனலின் பிரகாசம்!

இசங்கள் பற்றிய அக்கறையற்று இக்கதைகளை எழுதியதாய்ச் சுகன் முன்னுரைத்திருப்பினும், ஒவ்வொன்றையும் ஏதோவொரு இசத்தில் அடக்கிப் பார்க்கும் வாசகர் மனசு.

“கதையின் கருதான் முக்கியம். அதை வாசகனுக்கு இதமாகச் சொல்லத் தெரிவதுதான் உத்தி. மற்றபடி இசங்களோ, உயர்தரத் தொழில்நுட்பங்களோ எந்தக் கதையையும் தூக்கிப் பிடித்துவிடாது.” எக்காலத்துக்கும் பொருந்தும் அவருடைய ஆணித்தரமான கருத்து!

ஓருவரிக் கடிதமெழுதுவதையும் அலுப்பாக்கி விட்ட அலைபேசிகளின் ஆக்கிரமிப்புகள் இன்று....

12, 13 வயசிலோரு நாவலெழுதுமளவு எழுத்துவன்மையும் அனுபவ அறிதலுமிருந்திருக்கிறது அவருக்கு. அந்த நாவலை வீட்டு நடுக்கூடத்தில் அம்மச்சி தலைமையில் வெளியிட்டும் இருக்கிறார்.

தாத்தா, அம்மச்சி, அம்மா ஆகியோர் உரமிட்டு, உணர்வுட்டி வளர்க்கப்பட்ட சுகனின் இலக்கியச் செழிப்பு போற்றுதற்குரியது.

21.3.2011இல் சுகனிடமிருந்து எனக்கு வந்த பதில் மின்னஞ்சலில்

‘என் கதைகளுக்குள் உங்கள் இரசனை உட்புகுந்து அன்பு கொண்டு சிலாகித்திருக்கிறது. மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஒரு படைப்பாளிக்கு இதைவிட வேறொன்ன வெகுமதி வேண்டும் என்ற அவரின் வரிகள் சிலிர்க்கச்செய்தன என்னை.

21.3.2011இல் அவர் பதிலுக்கு ஒரு பதில் மின்னஞ்சல் அனுப்பினேன்.

படித்ததில் பிடித்ததை நானரிந்த வகையில் சொல்ல முயன்றேன். தாமதப்பட்ட நாட்களின் குற்ற உணர்வு மறைந்ததெனக்கு இப்போது. ரத்த சம்பந்தமான உறவுகளைக் காட்டிலும் நட்பு சம்பந்தமான உறவுகளுக்குப் பிணைப்பும் பரிவும் மிகுதியாகவே இருந்துவிடுகின்றன சமயங்களில்.

அம்மா நினைவு நாளில் சுகன்300 விழாவில் முதன்முதலில் சுகன் குடும்பத்தினரைச் சந்தித்த போதெனக்கு உண்டான வியப்பும் பெருமிதழும் அளப்பரிது. அவரவர்க்கு அவரவர் தாய் உன்னதம். ஆனாலும் இப்படியோர் தாய்க்கு மகவாகப் பிறந்தோமா என்றென்னிப் பலரையும் ஏங்கவைக்குமொரு தாயல்லவா சுகனுக்கு வாய்த்தவர்!!

எனது ரத்த உறவுகள் சிலர் கொடுங்காலனுக்கு இரையாயினர். பதில்கொடையாய்ச் சூழ உள்ள நல்லோர் பலரை அனுக்க உறவாய் ஆக்கித் தந்துள்ளது வாழ்தலறம் என்று எழுதி இறுமாந்த எனக்கு காலக் கொடுமையாய்க் காலன் பறித்தான் அவரை.

வாடாமலராய் மணந்துகொண்டிருக்கும் அவரது எண்ணங்கள் எழுத்துவடி வில் என்றென்றும் நம்முடனே.

அவரது இறுதி யாத்திரையில் கலந்துகொண்டு திரும்பியியின்னும் நினைவுப் பெட்டகத்தில் உயிர்ப்புடன் உலவுகிறார் என்பதைச் சான்றாக்குகின்றன இம்முன்று மின்னஞ்சல்களும் எனக்கு. ■

பூச்சி மட்டும் புலிஸ் தப்பிய ஆட்டுக்கட்டுயும்

திப்பொட்டியைக் கவிழ்த்துக் கொட்டியது போல் வாழைகளும் தென்னெனகளும் தரையில் கிடறிக் கிடக்க

பெற்ற குழந்தைகளைப் பறிகொடுத்தது போல் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு அரற்றுகிறாள் ஒரு முதாட்டி. வாங்கிய கடனும் குழந்தைகளின் எதிர்காலமும் தீக்லூட்டத் தோப்புக்கு வாங்கி வைத்த பூச்சி மருந்தைத் தேடுகிறான் விவசாயத்தில் தேய்ந்த அவள் மகன்.

மாடுகளுறுகளைப் பறிகொடுத்துப் பித்தாகிப் பெற்ற குழந்தைகளையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள் இடந்த வீட்டுச் சுவரில் தலைவிரி கோலமாய்ச் சாய்ந்து சரிந்த அவன் மனைவி.

விழிந்தும் வெளுக்காத வானம் நண்பகவில் கருமை விலகிச் சிறிது வெளுக்கிறது. மழையும் சற்று ஓய்கிறது.

அதுவரை சுருண்டு கிடந்த தாயை இழந்த ஆட்டுக்குட்டி ஒன்று சோர்வோடு எழுந்து முறிந்து கிடக்கும் மரமொன்றின் இலையை மேய்வதை எதேச்சையாகப் பார்க்கிறாள். அவிழிந்த கவந்தலை அள்ளிச் செருகி ஆவேசமாய் எழுகிறாள் சட்டன.

பூச்சி மருந்துக் குப்பிகளை எடுத்துச் சாக்கடையில் கவிழ்த்து மூத்தவளை அழைத்து அப்பனைக் கண்காணிக்கச் சொல்லிவிட்டுக் கீழவியைச் சுத்தம் போட்டு அரற்றலை நிறுத்தி

அடுத்த வேலை உணவுக்கு

ஊர்ப்பொதுச் சமையல் செய்ய

அவளையும் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு செல்கிறாள்.

எங்கிருந்தோ வந்து தண்ணீரும் நோட்டுப் புத்தகமும் தரும் தன்னார்வலர்களை அண்ணன் எனவும் அக்கா எனவும் அழைக்கிறார்கள் கிராமத்துக் குழந்தைகள்.

மின்சாரமற்ற இரவில்

மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றிப் படிக்கும் தம்பிக்கும் தங்கைக்கும் நிவாரணத்தில்

பெற்று வந்த

பிஸ்கட் பாக்கெட்டைப்

பிரித்துத் தருகிறாள்

அந்த மூத்து சகோதரி.

அப்பனுக்குக் கண்ணீர் முடிக்கொண்டு வர

விழுந்த மின்கம்பத்தைத் தூக்கி நடும் ஊர்க்காரர்களுக்குத் தோள் கொடுக்கப் புறப்படுகிறான்.

வாழ்க்கையின் சுடர் எந்தப் புயலையும் தாண்டி அங்கு ஒளிர்வதை

வேடிக்கை பார்க்கிறது

கறுத்துத் தீரண்ட மேகங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து

ஒரு தூரத்து நடசத்திரம். ■

சிலேட்டுக்ருச்சி

**முட்டை போடுற அன்னைக்கி மட்டுந்தா
பள்ளிக்கொட்டத்துல சாப்பாடு...** தீவாளி
பொங்கலுக்குப் புதுத்துணி எடுக்குறப்ப வாற
மஞ்சப்பைதா எங்களுக்குப் புத்தகமுட்டை.
அப்படியே அதுக்குள்ளே ஒரு தட்டைச்

சொருகிட்டம்னா அது இப்ப உள்ள புள்ளைக
சொல்லுற மாதிரி லஞ்ச் பேக். படிக்கிறமோ
இல்லையோ... இருக்குற நாலு புத்தகத்த வரிச
கலையாம அடுக்கிவச்சி அதுக்குப் பின்னாடி
வட்டமா முட்டிக்கிருக்க ஒரு தட்டு. வீட்டுல

தாத்தா கதை சொல்லுவாகளே.. அருச்சனரு.. பிமருண்ணுட்டு... அவுகல்லாம் சண்டைக்கிப் போறப்பட பின்னாடி கட்டிருக்குற கவசம் மாதிரி இருக்கும் அந்தப் பையி.

மத்தியானம் சாப்பாட்டு மணி அடிச்ச ஒடனே.. எல்லாந் தெறிச்சி ஓடியாந்து வரிசையில நின்னுக்குருவம். எல்லாரும் வந்து நின்னப்பறும்,

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாந் தலை”..

அப்படின்னு எல்லாரும் ஒன்னு சேந்து சொல்ல.. ஊருக்கே கேக்கும். அதக் கேட்டுத்தா எங்க ஊரு போஸ்ட் ஆபீச.. ஆசாரிக் கொட்டாயி.. அரிசி மில்லு இம்புட்டுக்கும் மதியச் சாப்பாட்டுநேரம். வேர்க்க.. வேர்க்க.. சுடுசோறு பருப்பு சாம்பாரு கூடவே அன்னைக்கு ஊட்டமா முட்டையும் வரிசையில நின்னு வாங்கி... அவிங்கவைங்களுக்குப் படிச்சவைங்ககூட வாட்ட வட்டமா மரத்தடி நெழலுல ஒக்காந்து சாப்புடுறது சாப்புடுற சோத்தவிட நல்லா இருக்கும். நம்ம அரசாங்கம் குடுக்குறதுதான்.. சோறு என்னதா கொஞ்சம் புனியங்கொட்ட மாதிரி இருந்தாலும் பயலுகளோட உக்காந்து சாப்புடுறதுல அவ்வளவு ருசி. நடுவுல சுத்திப் பறக்குற காக்காய் குருவிகளுக்கும் கொஞ்சம் சோத்தப் போட்டுருவம். எப்பயாவது அரசைலயில சுருட்டிக் கட்டுன ஊறுகாப் பொட்டனமும் வாங்கி வச்சிக்கிருவம். இன்னைக்கி இருக்குற ஸ்கல் பேக்.. லஞ்ச் பேக்.. வாட்டர் பேக்... இந்த மாதிரிப் பொதிமாடு சொம்க்காம.. ஒரே பையி...எங்க மஞ்சப் பையி காலமுங்க அது.

இந்த நேரத்தல ஒரு ஆளப்பத்திச் சொல்லியே ஆகணும். பாடம் படிச்சிக் குடுக்குறவுக மட்டும் வாத்தியாரு இல்லைங்க. நல்ல பழக்க வழக்கத்துகள சொல்லிக்குடுக்குறவுகளும் அப்படித்தாம்..அவுக படிக்காதவுகளேயா இருந்தாலும். அந்த வகையில ஒரு ஆளுதா எங்க சமையக்காரம்மா.

நாஞ் சொன்னேன்ல. முட்டை போடுற அன்னிக்கிச் சுத்துணவுச் சாப்பாட்டுக்குக் கூட்டம்

தள்ளும்னனு... சின்னப்புள்ளைக இல்லையா.... சாப்பாடு இல்லன்னு வெரட்டி விடவும் முடியாது. உங்களுக்குலாம் முட்டை இல்லன்னு வெறுஞ்சோத்தயும் போட முடியாது. பிஞ்ச மனசுப் புள்ளைக ஏங்கி லொங்கிப் போயிருங்க.

சுத்துணவு மூச்சரு சொல்லுவாக. “இன்னைக்கி மட்டும் எதுக்கு வாறீக? சுத்துணவுல பேரு குடுத்துருக்கவையங்களுக்கு மட்டுந்தா முட்டை மத்தவைங்களுக்குக் கெடையாது” ன் னு கண்டிசனாச் சொல்லுவாக. அப்பயில... “அட விடுங்க... சின்னப்புள்ளைகளுக்கு என்ன தெரியும்... ஏதோ ஆசப்பட்டு வந்து நிக்கிதுக.. இதுக்கு எல்லாமா கணக்குப் பாப்பீயீ..?” ன் னு சொல்லிக்கிட்டே அவிச் முட்டைய எல்லாங்கரண்டியால ஒடச்சி விடுவாக...

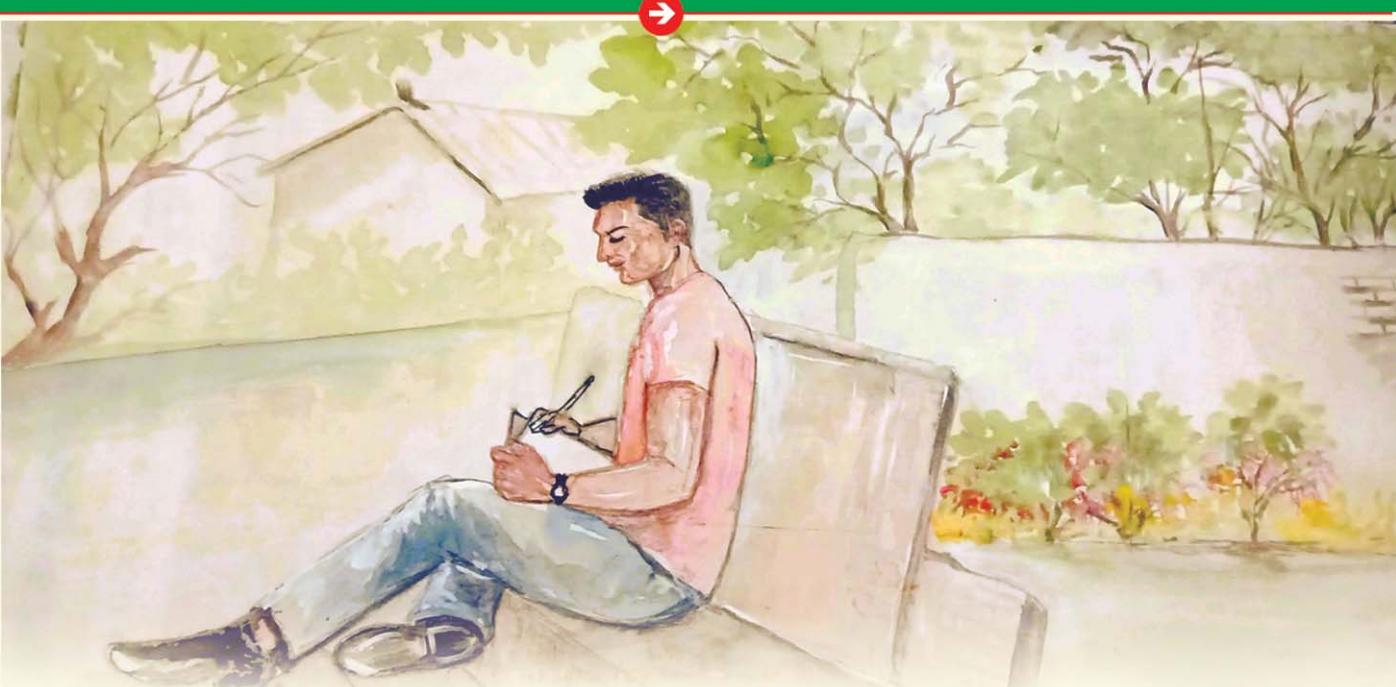
“இஞ்ச பாருங்க.. இன்னைக்கு மாதிரியே எப்பவும் சாப்புட வரணும். அடுத்த பொதுங்கேழுமக்கி மட்டும் வரக்கூடாது.. சரியா கண்ணுகளா...” ன் னு கேட்டுக்கிட்டே சோறு.. சாம்பாரு அப்பறும்.. ஒரு கரண்டி முட்டையின்னு எல்லாத்துக்கும் பகிந்து வச்சிருவாக.. அவுக சொல்லுறப்பவே தெனமும் தட்டு எடுத்துக்கிட்டு வரத்தாத் தோணும் நமக்கு.

அவுக பேரனும் எங்களோடதா படிச்சான். படிக்கையில எல்லாம் அமைதியாத்தாம் இருப்பான். சோறு போடுற நேரத்துல மட்டும் அவுக அப்பத்தான்னு அவுகளுக்கு ஒரு பெரிய மெதப்பு வந்திரும். எங்க அப்பத்தாடான்னு கொஞ்சம் பெரும அவனுக்கு வரிசையில நிக்காம முன்னாடி போயித் தட்ட நீட்டுவான்.

“ஓனக்கு மட்டும் என்ன..? அந்தப் புள்ளைக எல்லா வரிசையிலதான வருதுக.. போயி வரிசையில வா கண்ணு..” ன் னுத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டுவாக.

எனக்குத் தெரிஞ்சி எங்கப் பள்ளிக்கொடத்துல இருந்து முட்டையெல்லா யாரும் வீட்டுக்கு எடுத்துக்கிட்டுப் போறது கெடையாது. வெளில எங்கையாவது போறப்ப.. எங்க வாத்தியாருக வந்தாக்கூட ஒதுங்கிப் போயிருவம். கடகண்ணி.. சந்த... எங்கயாவது சமையக்காரம்மாவப்

பாத்துப்புட்டா போதும.... அய்து... சமைக்காரம்மா.....ன்னு கத்திக்கிட்டே பக்கத்துல் ஒடிப் போயி நின்னு சிரிப்பம். அவுகளும் மோவாயப் புதிச்சி உருவி... திருஸ்தி நெட்டி பறிச்சிட்டுப் போவாக.. இதை எல்லாப் புள்ளைகளுக்கும் செய்வாக.

இப்பிடியா ஒரு தலமொறைக்கே சோறு போட்டுத் தாயாப் பாத்துக்கிட்ட அவுகள் விட்டுட்டா சிலேட்டுக்குச்சி எழுதுறத்துக்கு ஒரு அர்த்தம் இல்லாமப் போயிரும். என்னதாங்கவருமெண்டுல சம்பளம் குடுக்குறாக.. பாத்திரம் பண்டம் கழுவறோம் அரிசியக் களையிறோம்.. பொங்கிப் போடுறோமன்னு இல்லாம மூக்குச்சளி உன்திக்கிட்டே தட்ட ஏந்திக்கிட்டு வாற பயலுகளுக்கு மொகஞ்சளிக்காம சளியச் சிந்தித் தொடச்சிவிட்டு.. சோறு போட்டுப் பசியாத்துற துக்கும் ஒரு தாய்மனசு வேணுமில்ல.என்ன சொல்லிய.. சரிதான..?

சமையக் கொட்டாயிக்கிக் கொஞ்சம் தள்ளி ஒரு பெரிய ஒதியமரம் இருக்கு. அதோட தூருல ஒவ்வொருத்தனுக்கும் ஒவ்வொரு பாத.. யாரு ரொம்ப நேரம் ஓன்னுக்கு அடிக்கிராங்கிறது பெரிய போட்டியா நடக்கும்.

அப்பிடி நடக்குறப்பதா.. எலேய்.. எலேய்... போங்கடா அங்கிட்டு.. என்னமோ பெரிய மிராசுதாருக மாதிரி ஒதியங்கட்டை வெவசாயம் பாக்குறானுவ...ன்னு கத்திக்கிட்டே வெரட்டுவாக. அது மட்டுந்தா அவுக கடுசாப் பேசுற வார்த்த புள்ளைகளுக்கும் செய்வாக.

இப்பிடியா மஞ்சப்பையி.. பொடிநடையாக் கூட்டுநாட்டுகளோட வீடு...வெளையாட்டு.. மக்கியாநானு திரும்பவும் பள்ளிக்கொடாம் படிப்பு.. போனமா... வந்தமான்னு வெவரங்க எதுவும் புரியாம அஞ்சாப்பு வர ஊருக்குள்ள சுத்தித் திரிஞ்ச குட்டிமைனருகள் கொண்டு போயிப் பெரிய பள்ளிக்கொடாத்துல சேத்தாய்ங்க.. பெத்துவிட்ட மகராசைய்ங்க. இந்த ஆட்டு மந்தைக கூட்டமாப் போறப்ப கசகசன்னு தும்மிக்கிட்டு மசமசன்னு போவுமே.. அம்புட்டுப் பயலுகளும் அப்பிடித்தா அந்தப் பெரிய பள்ளிக்கொடாத்துல போயி உக்காந்தம். பெரிய பள்ளிக்கொடம்ன்னு சந்தோசமாவும் புதுக்கலருல யூனிபாமும் அப்ப சந்தோசமா இருந்ததுல. நாங்க எங்க சின்னப் பள்ளிக்கொடாத்தப் பத்தி யோசிக்கவே இல்ல.....!!

- தொடரும் ■

மூலம் : அன்டோனியோ மச்சோ
தமிழில் : வே.நி.கூர்யா
ஒவியம் : கொ.வட்டுவேல்

அன்டோனியோ மச்சோ (1875-1939) ஸ்பெயினைச் சேர்ந்த கவிஞர். இவருடைய கவிதைகள் நிலையின்மை, நினைவு, காலம் என்ற முக்கோணத்தீற்குள் அலைந்துதிரிப்பவை. இக்கவிதை Time alone: Selected poems எனும் தொகுப்பில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது:

கோடை இரவொன்றில்

கோடை இரவொன்றில்
என் பால்கனி கதவு தீறந்திருந்தது
மேலும் வாசல் கதவும்
மரணம் என் வீட்டிற்குள் நுழைந்தது
அவன் அவளுடைய படுக்கையை நோக்கி முன்னேறினான்
நான் இருப்பதைக் கவனிக்காமலே
மேலும் அழகான தன் கைகளால் மென்நயமுடைய எதையோ
உடைத்தான்
மரணம் இரண்டாவது முறையாக அறையைக் கடந்தது.
நீ என்ன செய்தாய்?
அவன் பதில் சொல்லவில்லை
நான் அவளில் எந்த மாற்றத்தையும் காணவில்லை
ஆனாலும் என் இதயம் கனத்தைப் போல் உணர்ந்தேன்
எனக்குத் தெரியும் அவன் எதை உடைத்தானென்று:
அது எங்களுக்கிடையே இருந்த சரடு ■

மஞ்சலைத்தி

ஒரு வசந்த காலத்தை அறிவிக்கிறவிதமாய் அந்த மஞ்சனத்தி மரம் தன் இலைகளைச் சொரிந்துகொண்டிருந்தது. மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெய்யிலில் மஞ்சனத்தி மரமிருந்த அந்தத் தெரு ஒரு பருத்த மலைப்பாம்பென நீண்டிருந்தது. இருபுறமும், கீழ்மாடத் தெரு வீடுகள் வரிசையாக அடுக்கி வைத்தாற்போன்று இருந்தாலும், வீட்டின் முன்னால் இருந்த திண்ணைகளில் அந்தத் தெருவில் குடியிருப்போரின் பல்வேறு சம்பாசனைகள், சடங்குகள் எதிரொலித்தவாறு இருந்தன. வீடுகளைப் பிரிந்து விடாமல் திண்ணைகளை கள்ள தம் கரங்களால் இறுகப் பற்றியிருந்தனவோ என்னினைக்கத் தோன்றியது.

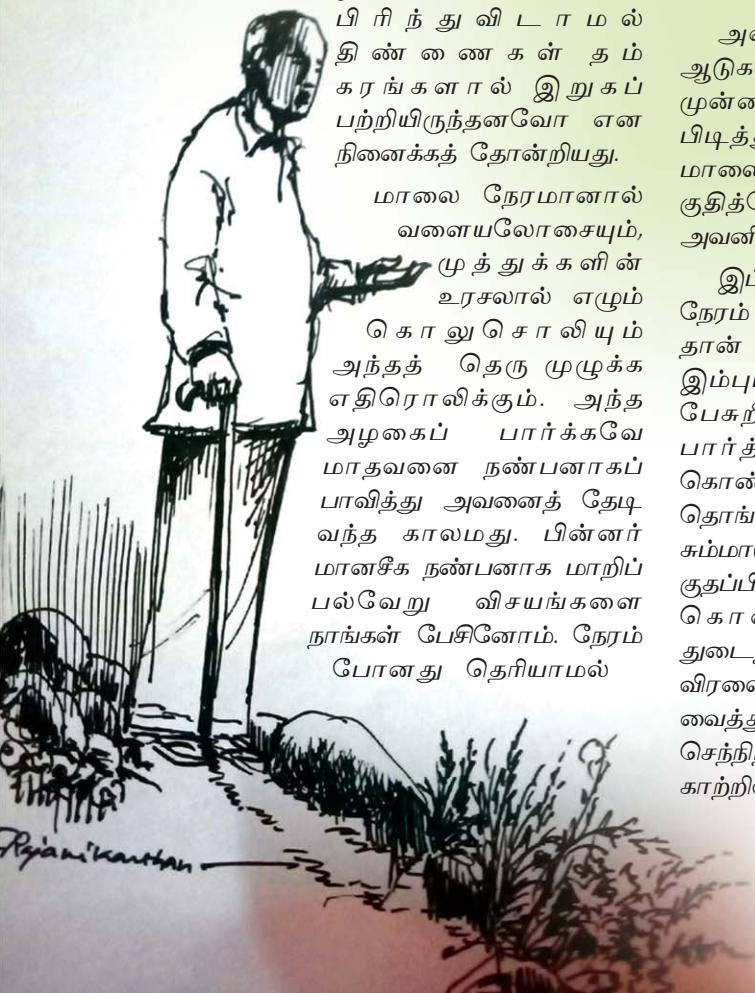
மாலை நேரமானால் வளையலோசையும், முத்துக்களின் உரசலால் எழும் கொலுசொலியும் அந்தத் தெரு முழுக்க எதிரொலிக்கும். அந்த அழகைப் பார்க்கவே மாதவனை நண்பனாகப் பாவித்து அவனைத் தேடி வந்த காலமது. பின்னர் மானசீக நண்பனாக மாறிப் பல்வேறு விசயங்களை நாங்கள் பேசினோம். நேரம் போனது தெரியாமல்

பேசிய விபரங்களை எங்களைவிட அதிகம் கேட்டது மஞ்சனத்தி மரம்தான். அது தன் இலைகளைச் சொரிந்தபோதும், பூ பூத்துச் சிரித்தபோதும் காலம் மாறினாலும் எங்கள் சம்பாசனை தொடர்ந்தது.

சாமுத்ரிகா லக்ஷணம் கொண்ட மாதவனுக்கு அகலமான நெற்றி, விரிந்த மார்பு. அவனின் இரண்டு புஜங்களும் பருத்திருந்தன. புஜங்களே தேஜஸாக அவனின் உடல் வலிமையை உணர்த்துவதாக இருந்தன. அதில் அவனுக்குக் கர்வமும் இருந்தது. அவ்வப்போது அதை வெளிப்படுத்தவும் செய்வான்.

அன்றும் அப்படித்தான். புழுதி பரத்த ஆடுகள் கடந்து செல்ல, குட்டியொன்றின் முன்னங்கால்களை வலக்கையால் வாகாகப் பிடித்துத் தோளில் போட்டான். கழுத்தில் மாலையாய் வீழும் குட்டி, பின்னர் தூள்ளிக் குதித்தோடும். முத்துக்கள் சிதற பெண்கள் அவனின் வீர விளையாட்டை ரசிப்பர்.

இப்படியான விளையாட்டும், பேச்சுமாய் நேரம் போவது தெரியாது. அப்படியொருநாள் தான் மாரிமுத்தைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. "ஓ.. இம்புட்டு நேரமா அப்படி என்னதாம்பா பேசுறீங்க?" குரல் வந்த திக்கை மாதவன் பார்த்தான். அங்கே மாரிமுத்து நின்று கொண்டிருந்தார். தோளில் மம்பட்டி ஒன்று தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. தலையில் துண்டால் சும்மாடு கட்டியிருந்தார். வாயில் வெற்றிலையைக் குதப்பிக்கொண்டிருந்தார். கடைவாயில் வழிந்து கொண்டிருந்த வெற்றிலைச் சாறைத் துடைத்தவாறு ஆள்காட்டி விரலையும், பாம்பு விரலையும் வாகாக நீட்டி அப்படியே வாயில் வைத்து எச்சிலைப் புளிச்சென்த துப்பினார். செந்திறமான வெற்றிலைச்சாறு கலந்த எச்சில் காற்றில் படர்ந்து விரிந்து மண்ணில் விழுந்தது.

எச்சில் விழுந்த மண் திட்டுத்திட்டாய்க் கிடக்க மெல்லத் தலையை உயர்த்தி இவர்களைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

"மாமோய்.. நாங்க இனவாட்டம். எதுனாச்சும் பேசுவோம். பேசாம் போவியா.." என்று சிரித்தான் மாதவன்.

"எலேய்.. பாத்துப் பேசுங்கடா.. மஞ்சனத்திக்குக் காது கேக்குமடா!" என்று சொல்லியவாறே அங்கிருந்து நடந்தார் மாரிமுத்து. இப்படியான பல்வேறு சம்பாசனைகளை அந்த மஞ்சனத்தி அமைதியாகவே கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

"தே.. தே.. தே.. வை.. டூர்ர்.. தே.. தே.." அப்போது சத்தும் கேட்ட திசை நேரக்கித் திரும்பினார்கள். கூட்டம் கூட்டமாக மாடுகள் ஒன்றை ஒன்று இடித்தவாறே வந்துகொண்டிருந்தன. அந்த மாடுகளின் நடுவிலேதான் அந்தச் செவலைப் பசுவின் கன்று ஒன்று துள்ளிக் குதித்தவாறே வந்தது. அந்தக் கன்று குதிப்பதும், விழுவதுமாக இருந்தது. விழுந்த வேகத்தில் எழுவும் செய்தது. செவலைப் பசு ஈன்று ஒரு சில வாரங்களிருக்கும். அதைப் பார்த்தவுடன் மாதவன் புரிந்து கொண்டான். அது மாயாண்டி கன்றுதானென்று.

இந்த மாடுகளைக் 'கலி மாடுகள்' என்று சொல்வார்கள். கூவிக்கு மேய்ப்பவன் மாடுகளை வாயால் சப்தமிட்டவாறே விரட்டி வந்தான். மாடுகள் அவன் சங்கேதக் குரலுக்குக் கட்டுப்பட்டவேயாக நடந்துவந்தன. அவன் வாயிலிருந்து பலவிதமான சப்தங்கள் வந்தன. அனைவரும் காடு, கழனிக்கு வேலைக்குப் போவதால் மாடுகளை அதிகாலையிலேயே பொட்டல் களத்தில் கொண்டுவந்து விட்டு விடுவார்கள். இந்தக் கலி மாடுகளை மேய்ப்பவனுக்கு வருடத்திற்கு ஒருமுறை தானியங்களோ, பொருளோ கொடுப்பார்கள். சில வசதியானவர்கள் சிலசமயம் பணமும் தருவார்கள். மேய்ப்போன மாடுகள் மாலையில் தடம் பார்த்து வீடு வந்து சேர்ந்துவிடும். மாடுகள் இல்லாத வீடுகளுக்குச் சமம்.

அன்று காலைப் பொழுது விடிவதற் குள்ளாகவே மாயாண்டி மாதவனின் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான். "யாரது?" என்று அம்மா கதவைத் திறந்தபோது மாயாண்டி தலையைச் சொற்றிந்தவாறே நின்றிருந்தான். மறு கையில் சொம்பு ஒன்று இருந்தது. "என்ன மாயாண்டி இந்நேரத்துலேயே.." என்றாள் அம்மா.

"ஒன்னுமில்ல மதனி.. நம்ம செவலைப் பச கன்னு போட்டுருச்சு.. பொட்டக் கன்னு.." சொல்லும்போது அவன் கண்களில் பெருமிதம் தெரிந்தது. மாடு பொட்டக் கன்னு போட்டது என்பது அவனைப் பொறுத்தவரை திருவிழா சந்தோசம். "ஏம்.. மதனி.. இனம் விருத்தி அடையும்ல.. இந்தாங்க" என்று சொம்பை அம்மாவிடம் கொடுத்தான். "என்ன மாயாண்டி இது" என்றாள் அம்மா. "சீம்பால் மதனி. அண்ணனுக்கும், மாதவனுக்கும் கொடுங்க.. நல்ல ஆகாரம்" என்றான். அம்மா வாங்கிக்கொண்டாள். மாடு பொட்டக் கன்னு போட்டது மாயாண்டிக்கு இவ்வாவு சந்தோசமா.. அப்புறம் ஏன்.. அவென் பொண்டாட்டி ஈசவரி பொட்டப் புள்ள பெத்துட்டான்னு அவள அவ வீட்டுக்கு அனுப்புனான்.. மாதவனுக்கு இது மட்டும் விளங்கவே இல்லை.

"என்னடா மாதவா.. நினப்புல வண்டி ஓட்றியா.." என்றவுடன் சுயநினைவுக்கு வந்தான். மாடுகள் கிளப்பிய புழுதி குறைந்திருந்தது. மாடுகள் தூரத்தே சென்றுகொண்டிருந்தன. "இல்ல.. அந்தச் செவலைப் பசவ நினைச்சேன்.." என்றான். "ஆமாமா.. இந்தத் தெருவில் செவலைப் பசவுக்குப் பஞ்சமா" எனச் சிரிக்க. மாதவன் தூரத்த ஆரம்பித்தான்.

அன்று தீபத் திருநாள். முதல்நாள் இரவே மாதவனிடம் சொல்லிவிட்டேன். "தே.. மாதவா.. நாளைக்குப் பெரிய கார்த்திகைடா.. தெரு முழுக்க விளக்கு ஏத்துவாங்க.. பார்க்க நல்லாயிருக்கும்டா.. எங்கேயும் போயிறாத என்ன" என்று சொன்னதோடு சரியாக ஐந்து மணிக்கெல்லாம் மஞ்சனத்தி மரத்தடிக்கு வந்துவிட்டேன். சற்று நேரத்தில் மாதவனும் வந்துவிட்டான். அன்று பெளர்னமியும்கூட. சொல்லவா வேண்டும்? கார்த்திகை நட்சத்திரமும், பெளர்னமியும் கூடும் நாளிது. எனவே திருக்கார்த்திகையை விசேஷமாகக் கொண்டாடுவதாக அம்மா சொன்னாள் என்று மாதவன் சொன்னான்.

கார்த்திகை அன்று கீழ்மாடத் தெருவின் அழகே தனிதான். வீட்டின் மூன்னால் வாழை மரம் வைத்து, அழகமுகாகக் கோலம் போட்டு, கோலத்தைச் சுற்றிச் சிட்டி விளக்குகளில் தீபம் ஏற்றும் பெண்கள் அழகா.. அல்லது கோலத்தின் வண்ணத்தைத் தாங்கிச் சொலிக்கும் தீபம் அழகா.. என வியக்கவைக்கும். பெளர்னமி ஒளியும், தீப

ஓளியும் ஒருசேர மிலிர்ந்து மனசைக் கொள்ளை கொள்ளுமோ.. என்ன ஆழு.. மாதவா.. என் நட்பே.. நட்பு வீதியெங்கும் ஓளிச் சுடராய்க் காந்தள் மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றனவா? போருக்குச் சென்ற தலைவன் வருவான் எனக் கார்த்திகைப் பூச் சூடிய சங்ககாலத் தலைவிகள் விளக்கேற்றுகின்றனரோ.. பாருங்கள்! அதன் ஆழகே ஆழு.

எத்தனைக் காட்சிகள், கற்பனைகள், உரையாடல்கள் எனக்கும், மாதவனுக்கும். இல்லை இல்லை எங்களோடு இந்த மஞ்சனத்திக்கும். மாதவனை என்னால் எப்படி மறக்கமுடியாதோ அப்படித்தான் இந்த மஞ்சனத்தியையும் மறக்கமுடியாது. மாதவன் வருகைக்காகக் காத்திருந்த நாட்களில் என்னோடு காத்திருந்ததும், உரையாடியதும் இந்த மஞ்சனத்திதான்.

மஞ்சனத்தி மரத்தடியில் எங்கள் சம்பாசனைகள் அன்றும் தொடர்ந்தன. அப்போது மேலத்தெரு சுருப்பு அந்தப் பக்கமாகச் சைக்கிள் மிதித்தபடி வந்தான். பக்கத்தில் வந்தவன் நிற்காமல் அப்படியே ஒரு வட்டமடித்து. சைக்கிளை நிறுத்தாமல் கத்தினான். 'ஏலே.. ராசகோபாலு உங்க அப்பா உன்னக் கையோடு கூப்பிட்டு வரச் சொன்னாரு. வாரியா.' என்றான். அவன் சைக்கிளை நிப்பாட்டுவானா எனத் தெரியவில்லை. எனவே மாதவனிடம் சொல்லிவிட்டு ஓடிப்போய் அவன் சைக்கிளின் பின்னால் ஏறிக்கொண்டேன்.

இந்தச் சைக்கிள் பயணம் என்னை எவ்வளவு தூரம் கொண்டு செல்லப்போகிறது என் நான் அப்போது யோசிக்கவில்லை. இந்தப் பயணம்

எனக்கும் மாதவனுக்குமான இடைவெளியை நிரந்தரமாக அதிகரிக்கப்போகிறது என்பதை உணரவில்லை.

வீட்டில் அப்பா பரபரப்புடன் இருந்தார். 'வாடா.. கோபாலு, நாளைக்கு நாம் கிளம்பியாகணும்டா..' என்றார். அம்மா அப்பாவின் வசியப் பேச்சுக்குக் கட்டுப் பட்டவளாக ஒவ்வொன்றையும் பேக்கிங் பண்ண ஆரம்பித்தாள். ஒன்றும் புரியவில்லை. அப்பாவிடம் கேட்கும் துணிவில்லை. அவராகச் சொன்னால் ஆச்சு. அங்கு நடப்பவைகளை வேடிக்கை பார்த்தவாறே நின்றிருந்தேன். 'என்னடா இன்னும் மசமசன்னு அங்க நின்னுக்கிட்டு..' அப்பா கத்தினார். 'அப்பா.. எதுக்கு.. இப்ப..' மென்று முழுங்க.. 'மதுரைக்குப் போறம்டா.. எத்தன நாளைக்கு இங்கயே இருக்கறது.. ப்ரோமோசன்ல்.' எனக்குப் புரிந்தும் புரியாததுமாக இருந்தது. அம்மா பேசினாள் 'கோபாலு.. அப்பா தாசில்தாரு ஆகிட்டாருல்.. தான் தாசில்தாரு பொண்டாட்டி என்கிற பெருமிதம் அவன் பேச்சில் தொனித்தது. கோபாலுக்குப் புரிந்தது. மாதவனையும், கீழமாடத் தெருவையும் நினைத்துப் பார்த்தான். மஞ்சனத்தி வேகமாகத் தன் கிளைகளை அசைப்பதாகத் தெரிந்தது.

காலங்கள் உருண்டோடுவிட்டன. 'திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு' என்று சொல்வார்களே. ஒரு ரயில் பயணம் போல வாழ்க்கை எப்படிப் போகிறது? நினைத்த இடத்தில் இறங்குகிற, ஏறுகிற பிரேக் ஒன்று வாழ்க்கையில் இருந்தால் எப்படி இருக்கும்? இளமை தாண்டி முதுமை செல்லும் ரயில் பயண

வாழ்க்கை. இளமையில் ஒரு பிரேக் போட்டால் எப்படி இருக்கும்! இந்தப் பூமி முழுக்க இளைஞர்கள் மட்டுமே உலா வந்தால் எப்படி இருக்கும்! முதுமையில் சர்வம் நிறம் மாறுகிறது. முதுமை நோயைச் சமக்கிறது. இந்த உடலை நினைத்த இடத்திற்குக் கொண்டு செல்ல முதுமை இடம் கொடுக்கமாட்டேன்கிறதே! இளமைக்கு ஏன் நாம் பிரேக் போட முடியவில்லை..? தேவையான இடத்தில் இறங்குவது மாதிரி.

பெரியவரே.. என்ன யோசிக்கிறீங்க. இறங்குங்க.. ரெண்டு நிமிசம்தான் வண்டி நிக்கும். கிளம்பிடும்.' பக்கத்தில் இருந்த அந்த இளைஞன் சத்தமிட்டவுடன் நினைவுக்கு வந்தேன். அவசரமாகப் பையை எடுத்துக்கொண்டு இறங்கினேன்.

வெயில் சுன்னென்று தைத்தது. கண்ணாடியைச் சரிசெய்து கொண்டேன். எத்தனை ஆண்டுகளாயிற்று இந்த மண்ணை மிதித்து. உடம்பில் மாற்றம் தெரிந்தது. உணர்வுகளில் ஒரு சிலிர்ப்பு தெரிந்தது. ரயில்வே ஸ்டேஷன் இந்த ஊருக்கு வந்திருக்கிறது என ஒருமுறை மாதவன் தான் எழுதிய கடுதாசியில் சொல்லி இருந்தான். மாதவனைப் பார்க்க வேண்டும். மஞ்சனத்தியையும்தான்.

ரயில்வே ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியே வந்தவுடன், ஆட்டோ ஒன்றை விசாரித்து, தான் போகும் இடம் சொன்னபோது ஆட்டோக்காரன் கொஞ்சம் விழித்தான். 'சரி பெரியவரே.. நீங்க சொன்ன இடம் அதுவாகத்தானிருக்கும்.. போய்த்தான் பார்ப்போம் வாங்க.' என்றான். 'இல்லப்பா அந்தத் தெருவுல் ஒரு மஞ்சனத்தி மரம் இருக்கும்பா..' என்றேன். ஆட்டோக்காரன் கலகலவென்று சிரித்தான். 'பெரியவரே.. மனுஷனுக்கு நிக்கக்கூட இடமில்ல.. அப்புறம் எங்க மஞ்சனத்தி நிக்கிறது' என்றான்.

ஆட்டோ கீழமாடத் தெருவுக்குள் நுழைந்தது. 'அறிஞர் அண்ணா தெரு' என விளம்பரப் பலகை வைக்கப்பட்டிருந்தது. மஞ்சனத்தி மரமிருந்த இடம் வணிக வளாகமாக இருந்தது. வீடுகள் சூடியிருப்புப் பகுதிகளாக மாறி இருந்தன. தெரு முழுக்கத் தார் போடப்பட்டிருந்தது. திண்ணைகளோ, வாசல்களோ வீடுகளை அலங்கரிக்கவில்லை. நிறைய மனிதர்கள் நடமாடிக்கொண்டிருந்தனர். தெரு முழுக்கக் கடைகள், வணிக வளாகங்கள் என

நிறைந்தி இருந்தன. ஆட்டோ வி லி ருந்து இறங்கியவுடன் நிற்பதற்கு இடம் தேடி அலைய வேண்டியதாயிற்று.

வெயிலின் உக்கிரம் குறைந்தபாடில்லை. தெருதானே மாறி இருக்கிறது. அந்தத் தெருவின் அமைப்பை நினைவில் நிறுத்தி மாதவனைத் தேடி நடக்கலானேன். அந்த வீட்டின் முன்னே பெரிய கேட் போட்டிருந்தார்கள். இரண்டு கார்கள் நின்றிருந்தன. சிறுவர்கள் மட்டைப்பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். மேல்ல அவர்களிடம் சென்று 'தம்பிகளா.. இங்க மாதவன்.' என்று இழுத்தேன். அவர்கள் என்னை மேலும் கீழும் பார்த்தார்கள். 'டே.. நம்ம மாதுத் தாத்தாவைத் தேடுறாரோ..' என்றான் அவர்களில் ஒருவன்.

கதவைத் திறந்துவிட்டவன் 'அந்தப் பக்கம் கடைசில இருக்கு பாருங்க.. அந்த வீட்டுல இருக்குறாரு போங்க.' என்றான். 'சரி தம்பி என்று சொல்லியபடி மாதவனைப் பார்க்க ஆவலானேன். அந்த வீடு அப்பார்ட் மென்டின் பின்னால் இருந்தது. அளவான வீடுதான். வீட்டின் முன்னே நின்றேன். கொஞ்ச நேரம் யோசித்தேன். எப்படிக் கூப்பிடுவது.. உள்ளே இருப்பது நம்ம மாதவன்தானா! சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். வீட்டின் வாசல் கதவருகே அழைப்பு மனிக்கான பொத்தான் இருந்தது. அழுத்தினேன்.

முதலில் இருமல் சத்தம் கேட்டது. பின்னர், காலடிச் சத்தம். பின்னர், கதவு திறந்தது. உடல் தளர்ந்த உருவம். விழிகளில் இன்னும் பிரகாசம் குறையவில்லை. உற்றுப் பார்த்தேன். அவரும் என்னை உற்றுப் பார்த்தார். விழிகள் விரிந்தன.. 'மாதவா.. நா.. குழலியது.. விழிகள் பனித்தன. 'நீ.. நீங்க.' மாதவன் தடுமாறினான்.

அந்தத் தேஜஸைக் காணோம். சாமுத்ரிகா வகைணம் என்று சொல்வார்களே.. அதை அவனிடம் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். 'நான் தான்டா.. கோபால்.. மஞ்சனத்தி கோபால்' என்றேன். 'யாரு கோபாலா.. எப்படிடா இருக்க.' என்றவாறே கட்டிப் பிடித்தான் மாதவன். அவன் உடம்பு அதிர்ந்தது. அவன் கட்டிப் பிடித்தபோது தளர்ந்திருந்த அவன் உடம்பின் அதிர்வுகள் பலவேறு நினைவலைகளைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தன. இந்த நிமிடம் எங்களுக்குள் ஆயிரமாயிரம் மஞ்சனத்திகள் கிளைவிட ஆரம்பித்தன.

கஸல் கண்ணாடி

எந்தச் சாளரத்தை
எப்போது திறந்தாலும்
தெரிவது உன்முகம்தான்!

- கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான்

காதல் உணர்வென்பது அழகானது
மட்டுமல்ல.. ஆழமானதும் கூட..

காதலைப்பற்றிப் பேசாத இலக்கியங்களே
இல்லையென்று சொல்லலாம்.

'மென்மையான உணர்வு என்பதால் காதல்
அழகாகப் பூக்கிறது' என்று குஃபிக்கவிஞர் ருமி
சொல்கிறார்.

கஸல் என்றால் என்ன?

கஸல் என்பது காதலின் கவிதை வடிவம்.
அதன் பொருள், 'பெண்ணோடு பேசகிறேன்'
என்பதேயாகும். இந்தக் கவிதைகள் பிறவாய்
நின்று என்றும் பேசாது. நேரிடையாகப்

பேசுவதாகவே அமையும் காலமாற்றத்தில் திரிபு ஏற்பட்டாலும், அதன்மூலம் அதன் தொன்மையில்தான் தொக்கிநிற்கிறது.

பாரசீகக் கவிதையின் பண்டைய வடிவம் காஸிதா (qasida) என்பதாகும். பண்டைய பாரசீக வியாபாரிகள் ஒட்டகங்களின்மீது விற்பனைப் பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு நீண்ட பிரயாணம் செய்பவர்களாக இருந்தார்கள். அப்போது இந்தக் காஸிதா கவிதைகள்தான் வியாபாரிகளின் கணைப்பைப் போக்கும் ஒரு அருமருந்தாக இருந்தது.

இரண்டு இரண்டுவரி கண்ணிகளால் அழகுற அமைந்த இந்தக் கவிதை வடிவம், நூறு கண்ணிகள் எனக்கூட வளர்ந்துசெல்லும். ஒரு கண்ணிக்கும் அடுத்த கண்ணிக்கும் சம்பந்தம் இல்லையென்றாலும் கூட, காஸிதாவின் மொழியில் யாப்பு சந்தம் அமைந்துவிடுவதால் பாடுவதற்கும் ஏற்றதாய் அமைந்திருந்தது.

குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து வியாபார நிமித்தம், மிக நீண்ட தொலைவு செல்லும் ஆண்கள், தங்களின் காதலியை மற்றும் மனைவியைப் பார்த்துக் காதல்மொழி பேசுவதாகவே கவிதைகளை வார்த்தார்கள். அதன்மூலம் பாரசீகத்தை ஒரு காதல் தேசமாகவே மாற்றியதென்றால் வியப்பில்லை.

7 ஆம் நூற்றாண்டில் உமையாத் காலத்தில் இந்த வடிவம் மேலும் மெருகேறிக் கஸலாக வடிவம் பெற்றதாக அறியமுடிகிறது. இத்தாலியன் கவிதைவடிவமான சானட் கவிதை வடிவத்தை ஒத்ததாகவும் இதன் அமைப்பு திகழ்கிறது.

கஸலின் இலக்கணம் என்று கவனித்தால் அதன் அடிப்படை செர், பெற்றர், ரத்தீப், மத்லா, காஃபியா என்பதாகும். இதில் செர் என்பது இரண்டு வரி கண்ணிகளின் அமைப்பாகும். பெற்றர் என்பது ஒரே அளவில் சீர் அமைவதாகும். ஒவ்வொரு கண்ணியின் இரண்டாவது வரியின் முடிவில் ஒரே மாதிரி சந்த இசைவு இருக்கும். அதற்கு ரத்தீப் என்று பெயர். மத்லா என்பது முதல் கண்ணியின் முடிவில் இரண்டும் ஒத்திருப்பதாகும். இது கஸல்

பாடலுக்கு இனிமை சேர்க்கிறது. இரு இரு வரிகளின் ஈற்றுச் சொல்லாக இருக்கும் ரத்தீப்புக்கு முன்னர், இயைபுத் தொடையோடு அமைந்திருக்கும் சொல்லுக்குத்தான் காஃபியா என்று பெயர். இதில் மக்தா என்பதும் ஒரு அமைப்பாகும். பாடலின் கடைசியில் அதனை இயற்றியவர் தன் பெயரை இணைப்பதுதான் அது. இதன்மூலம் ஒரு கவிதையை யார் இயற்றியது என்பது அந்தக் கஸலோடே அமைந்துவிடுகிறது.

12 ஆம் நூற்றாண்டில் பாரசீகர்களின் நுழைவோடு இந்தியாவிற்குள் நுழைந்த ஒரு அரிய பொக்கிசமாகவே கஸலை நாம் பார்க்கமுடிகிறது. அதன் மென்மை, உருதுவிற்குள் இயைந்து கஸல் என்பது இன்று உருது மொழியின் அடையாளமாகவே மாறிவிட்டது. பின்னர் காலப்போக்கில் இசைவடிவம் பெற்றுக் கஸல் மற்றும் கவாலிப் பாடல்களாகவும் உருமாறின.

காதலியிடம் காதலைப் பேசுவதாகவே அமைந்த இந்தக் கவிதைகள் குஃபிகளின் கவிதைப் புலமைகளால், இறைவனையே காதலியாக நினைத்துப் பாடுவதாகவும் விரிந்தது. அதனாலேயே இது குஃபிகளின் கவிதைவடிவம் என்றும் சொல்லுத்தொடங்கினார்கள்.

இந்தக் கவிதைகள் மென்மையான தன்மை கொண்டதால் இசைப்பாடல்களாகவும் வடிவம் பெற்றன.

பாகிஸ்தானில் பெண்களும் இப்போது ஆண்டி கஸல் என்ற பெயரில் ஆண்களை வர்ணித்துக் கஸல் இயற்றுவதைக் காணமுடிகிறது.

மௌலானா ருமி அவர்கள், கஸல் பாடல்களை இறைவனின்பால் கொண்ட காதல் பாடல்களாக மாற்றி எழுதிக் கஸலுக்கு முக்கியப் பரிணாமத்தைக் கொடுத்தார் என்று சொல்லலாம்.

சிறைக்குள்ளே நீ ஏன்

தங்கியிருக்கிறாய்

அறைக்கதவுகள் முழுவதும்

திறந்தே இருக்கும்போது

- ருமி

நான் சிறகுகளை அசைக்கிறேன்

நீ காற்றை ஊதுகிறாய்

வானம் முழுவதும் காதல்

- ரூமி

கஸலின் பெருமைகளாக, 13ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஜிலால் அல்தீன் முகம்மது ரூமி, 14ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஹங்ப்பேசு, அசேரி மொழிக்கவிஞர் ஃப்யூசலி, 18ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மிர்சா காலிப் மற்றும் முகம்மது இக்பால் எனப் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே செல்லும். காஷ்மீரிய அமெரிக்கரான 'ஆகா ஆசாத் அலி' அவர்கள்தான் கஸலை ஆங்கில மொழிக்குக் கொண்டு சென்றவர்.

இந்தியாவில் கஸல் பாடுவதில் திறம்பெற்ற இசைக்கலைஞர்கள் அதிகம் என்றே சொல்லலாம். குலாம் அலி, மெஹ்தி ஹசன், பேகம் அக்தர், அபிதா பர்வீன், ஜகஜீத் சிங் மற்றும் அவரது மனைவி சிதரா சிங் என்று ஒரு பட்டியலே நீஞும். தமிழில் ஹரிஹரன் ஒரு திறந்த கஸல் பாடகராவார்.

கஸல் கவிதைகளைத் தமிழிற்குக் கொண்டு வந்ததில் முக்கியப்பங்கு நம் மறைந்த கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அவர்களையே சேரும். அவரது பாட்டனார் பாரசீக மொழியில் புலமை பெற்றிருந்தவர். தந்தையார் உருது மொழியில் கவிதை எழுதும் ஆற்றலுள்ளவர். ஆகவே, கவிக்கோ அவர்களுக்கு இயற்கையாகவே கஸலின் மீது காதல் ஏற்பட்டதில் ஒன்றும் வியப்பில்லை.

கவிஞரின் 'மின்மினிகளால் ஒரு கடிதம்' கவிதைத் தொகுப்பு கஸல்மாலை என்றே சொல்லலாம்.

கஸலைத் தமிழுக்காக எளிமையாக்கித் தந்த கவிக்கோ அப்துல்ரகுமான் அவர்கள் சாதாரணமாக எழுதிய சில கவிதைகளும் கூட கஸலின் அழகைப் பெற்றுக்கொண்டன என்பது சிறப்பு. அவரது சில கஸல் வடிவங்கள்

நான் தவளை

என் கிணறு நீ

இது என் பெருமை

@

நாம்

நிர்வாணமாக இருந்தோம்

ஆடையாகக் கிடைத்தது

காதல்

@

இந்தக் காம்பில்

இந்தப் பூ

எப்படி மலர்ந்ததென்று

என் கவிதையைப் பார்த்து

உலகம் வியக்கிறது

அதற்குத் தெரியாது

விதையாக இருந்தது

நீ என்று!

@

உன் விளக்கு நான்

சில நேரம் ஏற்றுகிறாய்

சில நேரம் அணைக்கிறாய்!

மகாகவி ஈரோடு தமிழ்னபன் அவர்களும் கஸலைப் பற்றி நிறைய எழுதியும் பேசியும் வருகிறார். வாழும் கவிஞரான அவர், இன்றும் நிறைய இளைஞர்களைக் கஸலின் பக்கம் ஊக்குவிக்கும் மாமனிதர். கவிஞரின் 'கஸல் பிறைகள்' நூலும் கஸலின் தமிழ் வாசலைத் திறந்ததென்று பெருமையாகச் சொல்லலாம். அவரது கஸலொன்று

'உணக்கண்டு ரசிக்கவே

எனக்கிரு விழிகள்

பிறகேன் முடுகிறாய்

பர்தாவால் அதன் வழியை'

கஸலின் இறுதி வரிகளில் தொக்கி நிற்கும் ஒருவித வியப்பு கஸலை உச்சத்திற்குக் கொண்டு சென்று மெருகேற்றுகிறதென்றே சொல்லலாம்.

சில சிறந்த கஸல் கவிதைகளைப் பார்ப்போம்.

கடவுளே, நான் பேசுவது

அவனுக்குப் புரியவேயில்லை

அவனுக்கு வேறு இதயத்தைக் கொடு

இல்லையென்றால்

எனக்கு வேறு மொழியாவது கொடு

- மிர்ஸா காலிப்

காதலின் முதல் கடிதம் வரைய

கொஞ்சம் நாட்களாகும்

பறவைக் குஞ்சுகள் பறப்பதற்கும்!

- ஹஸ்தி

கண்ணாடியின் ரசத்தை

அகற்றிவிடு

அடுத்த பக்கத்தைப் பார்க்கலாம்!

- ரூமி

நாணயத்தின் இரு பக்கங்களிலும்

நீயே இருக்கிறாய்

இப்போது எனக்குத்

தலை விழுந்தால் என்ன?

பூ விழுந்தால் என்ன?

@

உனது கணக்குழியில்

எனக்கான

ஆறடி அப்பாடியே தெரிகிறது!

- ஜின்னா அஸ்மி

திருவிழாவில் கைவிட்ட....

குழந்தைபோல் நிற்கிறேன்....

எங்கே என்னை விட்டு....

சென்றுவிட்டாய்

- இனியவன்

நீ புன்னகையால்

வண்ணம் விதைத்தாய்

நான் வானவில்லை

அறுவடை செய்கிறேன்

- கோ. பாரதிமோகன்

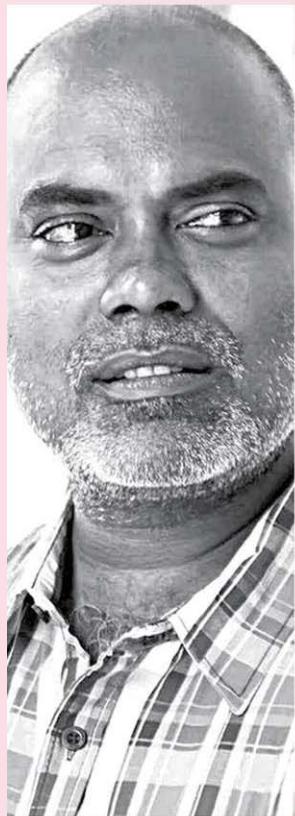
கஸல் காதலர்களின் மென்மையான மொழி, கஸல் பாடகர்களின் இலகுவான இசை, கஸல் இறை நேசர்களின் கவிதை வாசல், கஸல் இரசிப்பவர்களின் 'வாவ்!' என்ற வியப்பு.

அடுத்தொரு கவிதைவடிவ அடுத்த இதழில்.

- சந்திப்போம்... ■

இலக்கியத்தால் நிறுத்தப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டு

தக்கை பாடு சேலம் அம்மாபேட்டையில் 1974இல் பிறந்தவர். ஆயிரத்து தொன்னாயிரத்துத் தொண்ணாருகளில் இருந்து கவிதைகள் எழுதி வந்தவர். கவிதைகளையே முச்சாகக் கொண்டவர். எழுதிய கவிதைகள் அனைத்திலும் உணர்வுகளையும் மனுசர்களையும் கடத்தியவர். ஒரு மில்லில் சூப்பர் வைசராக வேலை பார்த்தவர். மில்லில் குழந்தைத் தொழிலாளர்களிடம் வேலை வாங்குவதை மனம் ஏற்றிக்கொள்ளாத காரணத்தால் வேலையை விட்டு வந்துவிட்டவர்.

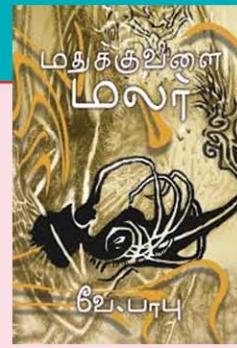
பன்முகத்தன்மை கொண்ட படைப்பாளியாக விளங்கியவர். கவிஞர், இதழாளர், பதிப்பாசிரியர் எனத் தனது பல தளங்களிலும் இயங்கியவர். ‘தக்கை’ சிற்றிதழின் ஆசிரியர்களுள் ஒருவர். இத்தனையையும் தன் பெரிய சம்பாத்தியத்தில் செய்தவர் இல்லை. அவரின் வருமானமே பூக்கட்டும் தொழில் மூலமாகத்தான். பூக்கட்டிக்

கொண்டே தக்கை எனும் அமைப்பு மூலம் பெரிய இலக்கிய வர்த்ததையே சேலத்திலும் அதன் சற்றுப்புறுத்திலும் நகர்த்தியவர் மட்டுமல்ல பூவாசமாய் இயங்கியவர். தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் மறங்கவே முடியாத இலக்கியக் கூட்டங்களை நடத்திக்காட்டிய பெருமையை உடையவர்.

தனது ‘மதுக்குவளை மலர்’ என்னும் தொகுப்பின் மூலம் எல்லோர் இதயத்திலும் இடம்பெற்றவர். தனது காதலியின் நினைவு கருடனேயே வாழ்ந்து வந்தவர். தனது ஓவ்வொரு கவிதையிலும் அதைப் பிரதிபலித்தவர். கடைசிவரை கவிஞர் பாடு திருமணம் செய்துகொள்ளவே இல்லை. அதற்குப் பதிலாக நன்பர்களையும் இலக்கியத்தையும் இணைத்துக் கொண்டவர். உடல்நலக்குறைவு காரணமாகக் கடந்த மாதம் ஞாயிறன்று (11.11.2018) சேலத்தில் மரணமடைந்தார்.

தனது இதயத்தை இலக்கியக் கூட்டம் மூலமாகவும், சேலம் இலக்கியக் கூட்டத்திற்கு வரும் நன்பர்கள் மூலமாகவும் நிறைத்துக் கொண்டவர். மற்றவர்கள் பார்க்கிறார்களோ இல்லையோ கவிஞர் என்பவன் தன் அகக்கண்களால் இந்தச் சமூகத்தை அதன் வெளியை ஆழ ஊன்றிப் பார்ப்பவன். ஒட்டு மொத்த வெளியையும் தனக்கு நடப்பதைப் போன்று பார்ப்பவன். அப்படித்தான் கவிஞர் வேபாபுவும்.

எனிய மொழிநடையுடன் கவிதைகளை வடித்தவர். ஆபரணமில்லாத உணர்வுகளைக் கடத்தியவர். தனது ஓவ்வொரு கவிதையிலும் ஏக்கம், பெண்களுக்கான துடிப்பு, குழந்தைகளுக்கான கவனம் எனத் தனது கவிதையின் மெல்லிய இழையில் அவர்களை இணைத்து

வாழ்வியலைக் கூறியவர். தன் உடலைக் கவனிக்காமலே விட்டுவிட்டார். தனது இரத்த அழுத்தக் குறைவுக்கான மாத்திரைகளை எடுத்துக் கொள்ள வில்லை. கொஞ்சம் கவனித்திருந்தால் அற்புதமான ஆளுமை நம்முடனே இருந்திருப்பார். நிறைய கவிதைகள் மரணம் சம்பந்தமாக எழுதி அதை ஒவ்வொரு மனிதருக்குள்ளும் கடத்தியவர். அதன் வலியை ஆழமாக எடுத்துச் சொல்லியவர். அவரின் கேள்விகளிலே யதார்த்தம் நிமிர்ந்து பார்த்துச்செல்லும்.

இந்தக் கவிதையும் இப்படி விரிகிறது.....

பசியாறிய
மலர்ந்த பேருடலைத்
தமுவிக்கேட்கிறாய்
இப்படியே சாகலாமாவென்று
உன்னோடு சாவதற்கு
இதெல்லாம்
ஒரு பொருட்டா?

ஓரு கவிஞர் என்பவன் தனது எண்ணத்தினுள் ஒட்டுமொத்த அசைவுகளையும் தனது மனதாகப் பார்ப்பவன். அதைப் போன்றோன் கவிஞர் பாடுவின் கவிதை ஒன்று பெரும்துயரை, பெரும்வலியை நமக்குக் கடத்தும். அப்படிக் கடத்துகிறது இந்தக் கவிதை.....

மது விடுதியின்
மரக் கிளையில் இருந்து
சின்னஞ்சிறு இலை
மதுக் கோப்பையினுள்
விழுகிறது
மதுவோடு
இலையைக் குடிப்பவன்
பிறகு
கிளையைக் குடிக்கிறான்
மரத்தைக் குடிக்கிறான்
இறுதியாக
ஒரு வனத்தை!

இப்படி எழுதியவரின் கடைசி நிமிடப் பயணத்தில் உடன் வந்தவர்கள் உறவினர்களை விட அவரது நன்பர்களும் கவிஞர்களும்தான். ஒவ்வொரு அஞ்சலிக்கூட்டமும் ஏதாவது ஒன்றைப் பறைசாற்றும். கவிஞர் வேபாடுவுக்காகக் கூடிய கூட்டமும் அதையேதான் செய்தது. கவிஞர்களும், இலக்கிய ஆளுமைகளும் தங்களது

உடலைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். காரணம் உயிரை விட மேலானது அவர்களால் தமிழ்ச் சமூகத்திற்குக் கிடைக்கப் போகும் படைப்புகளே. அதற்கு உடலே மூலதனம்.

அவர் இறந்துவிட்ட போதிலும் அவரின் கவிதைகளையும் நூல்களையும், எழுத்துக்களையும் எல்லோர் இதயங்களிலும் விதையாய் விதைத்திருக்கிறார். யாரோ எங்கேயோ ஏதோ ஒரு கிராமத்தில் அவரின் எழுத்துக்களை நிச்சயமாக வாசித்திருப்பார்கள். அவை நிச்சயமாய் இதுயத்தைப் பிழியும். அப்படியான வரிகளுக்குப் பாடு மட்டுமே சொந்தக்காரர். கவிஞர் பாடு எல்லோர் இதயங்களிலும் இளைப்பாற்றும் கவிதைப் பறவையாக!!

இந்தக் கவிதை வாசிக்க வாசிக்க அனிச்சையாகக் கண்ணீர் அரும்புகிறது.

சற்று முன்

இறந்தவனின்
சட்டைப் பையில்
செல்போன்
ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது
கையில் எடுத்த
காவலர்

“சார் யாரோ
அம்முன்னு கால் பண்றாங்க”
என்கிறார்

ஒரு நொடி
இறந்தவனின் கண்கள்
தீற்று
மூடுகின்றன

ஓரேஒரு மரணம், ஒரு மனிதர் நமக்கு எவ்வளவு முக்கியமானவர் என்று உணர்த்திக் கொன்று இருக்கிறது. ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பு கவிதை உலகத்திற்கு...! ■

பெருமழைப்பொழுதொன்றில்
 தெருவெங்கும்
 விழுந்து கீடந்தன
 நட்டு வளர்த்த
 ஒற்றைமரங்களும்
 ஓங்கிய மரத்தின்
 கொத்துக் கிளைகளும்
 வளர்ந்த புற்றுக்குள்
 நசுங்கிய ஏறும்புகள்
 தேங்கிய நீரினில்
 செத்து மிதந்தன
 புதிதாய் முதலில்
 பறக்கப் பழகிய காகமொன்று
 தீசை தடுமாறிக் குளிரில் நடுங்கி
 ஒதுங்கிக் கீடந்தது
 மரம் தாவிய அணிலொன்று
 ஒடிந்த கிளைநடுவே
 வால் சிக்கி
 வலியால் துடித்தது
 ஆந்தை அலறவில்
 அச்சமுற்ற புறாக்குஞ்சு
 இருள்கூழ் இரவில்
 இனம்புரியாதமுத்து
 சுழன்றுடித்த காற்றினால்
 வீசியெறியப்பட்ட கூடொன்றிலிருந்து
 அடைகாக்கப்பட்ட முட்டைகள்
 ஆங்காங்கே சிதறிக்கீடந்தன
 வலுவான கட்டிடத்தின்
 விசாலமான வரவேற்பறையில்
 புயல் கடந்த செய்தி
 ஒளிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது.

- மயிலாடுதுறை கிளையபாரதி

கூடு

உனிதர்கள் மட்டுமல்ல
படுகளத்து வீரனைப்போல்
சரிந்துகிடக்கும்
அந்தப் பணை மரத்தில்
நேற்றுவரை
ஊஞ்சலாடி மசிழ்ந்திருந்த
தூக்கணாங்குருவிகள்
வேறொரு கூட்டை
இனி எங்கே கட்டும்...?

- சந்திரு...

புயலால்
தன் அழுகுக் குடிலை
இழுந்து நனைந்தபடியே
கிளையினில்
அமர்ந்திருக்கும்
அந்தப் பறவைகளுக்கும்
எங்களுக்கும்
மட்டும்தான் தெரியும்
இழப்பீடு இழப்பிற்கு
ஸ்டாகாதென்று...!!

- சரண்யாசத்தியநாராயணன்...

கோரம் மாறாப் புயல்

அதன் கோரப்பற்களில்
இன்னும் குருதி வழிந்தபடியே இருக்கிறது
மனிதம் தீன்ற களிப்பில்
சேற்றுக்குள் குளிக்கின்றன
குறைக்காற்று...
நெறிகளில் வெறி பூசிக்கொண்டு
குரல்வளைகளைத் தேடித் தீரிகின்றது புயல்...
சந்தர்ப்பவாதிகளின் கையில் சிக்கிய
எரித்ராவகங்களாய்
ஏழைகளைக் கொஞ்சமாக ஊற்றி
ஊருக்குத் தீ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது
மழை...
இதையெல்லாம் பார்த்தவாறே.....
அதோ...
வெள்ளைத் துணியொன்றை ஏந்தியவாறு
வேலியோரம் நிற்கின்றாரே...
அவர்தான் கடவுளாக இருக்க வேண்டும்

- முனியாண்டி-ராஜ் ■

சீனாக்கவிழைத்தகளும் சந்கப்பார்வையும்

மீகப் பழமையான நாகரீகங்களும் வாழ்வியல் நெறிமுறைகளும் கடைபிடிக்கப்படுகிற சீன மக்களின் இலக்கியமும் மிகப் பழமையானது. வாய்மொழி இலக்கியமாகவும் இசைவடிவ மாகவும் சீன இலக்கியம் தொடங்கியது. கிமு.1042 முதல் கிமு.256 வரை சீனாவை ஆண்ட “சவு” வம்சக் காலகட்டத்தில் சித்திர எழுத்துமுறையும்

சிற்பவேலைகளும் உச்சம் பெற்றிருந்தன. அந்தக் காலகட்டத்தில் கன்புசியஸ், லாவோட்ச, மோகி, ஹான் பெய் சி, மென்சியஸ் போன்ற மெய்யியலாளர்கள் சீனச் சிந்தனையின் அடிப்படையாக விளங்கினார்கள்.

“கன்புசியசியம்” என்பது அடிப்படையில் மனிதநேயம், தனிமனித மற்றும் அரசாங்க நன்னெறி, சமூக ஒழுக்கம், நடுநிலை மற்றும் குறிக்கோள்களைப் பற்றியதாக இருந்தது. “தாவோயிசம்” இயற்கையையும் முன்னோர்களின் ஆவிவடிவத்தையும் வழிபாட மக்களை முறைப் படுத்தியுள்ளது. “மோகிசம்” என்பது சீனாவின் போர்க்காலத்தில் உருவாகிய சமூக, சமய, மெய்யியல் இயக்கம். “ஹான் பெய் சி” உருவாக்கிய ஃபா ச்சியா தத்துவம் சீனாவில் ஒன்றினைந்த சர்வாதிகாரமுடைய நாட்டினை நிறுவுவதற்கான ஆதாரத்தை வழிப்படுத்தியது. பெரும் அளவில் பரிசுகளை வழங்குவது, கடுமையாகத் தண்டிப்பது, வேளாண்துறைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது, போருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது ஆகிய நான்கு கொள்கைகளை “ஹான் பெய் சி” முன்வைத்தார். மன்னரின் அதிகாரம் என்பது கடவுள் வழங்கியது என்றும் மனிதர்கள் அனைவரும் கெட்டவர்கள், ஒழுக்கத்தைக் கற்றுக் கொடுப்பதும் அவர்களை வழிப்படுத்துவதும் அவசியம் எனக் கருதினார். மென்சியஸ் எழுதிய “புக் ஆஃப் மென்சியஸ்” எனும் நால் இலட்சிய நோக்குடையது. நன்மையே எதிர்பார்க்கும் கொள்கையுடையது. அது மனிதன் இயல்பாகவே நல்லவன் என்று மென்சியஸ் எண்ணிய உறுதியான நம்பிக்கையைப் பிரதிபலிக்கின்றது. பலவகைகளில் அவருடைய அரசியல் கருத்துக்கள் கன்ஃபுசியசின் கருத்துக்கள் போன்றவை.

குறிப்பாக, அரசன் அறநெறிவழி ஆள வேண்டுமேயன்றி வன்முறையால் ஆளக்கூடாது என்று மென்சியஸ் உறுதியாக நம்பினார். இந்தக் தத்துவ, மெய்யியலாளர்கள் உருவாக்கிய தத்துவங்களும் கோட்பாடுகளும் சீன இலக்கியங்களில் தாக்கம் பெற்று வளர்ச்சி யடைந்திருக்கின்றன.

சீனக்கவிதை உலகம் என்பது பெரும் பரப்பளவும் ஆழமும் கொண்டது. இடை வெளியற்ற தொடர்ச் செயல்பாடுதான் உலக இலக்கியங்களில் சீனக்கவிதைகளுக்கு அதற்கான தனித்த இடத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. மெய்யியல் தத்துவங்களினால் வழிநடத்தப்படுகிற சீனக் கவிதைகள் பிறமொழிக் கலப்பற்றன. இந்தக் கவிதைகளின் பழமையும் மனிதஉறவுகள் இடையிலான உணர்வும் பெண்களின் நிலையும் சீனக்கவிதைகளைச் சங்கக் கவிதைகளுடன் ஒப்பிடத் தோன்றியது.

இந்திய சீன நல்லுறவுப் பயணத்தில் சீனக்கலாச்சாரத்தை அறிந்துகொள்வதற்காகச் சென்றிருந்தபொழுது இந்த “ஓரியண்டல் பியர்ஸ் டவர்” என்கிற கோபுரத்தின் வரலாற்றினை அறிய வாய்த்தது. “ஒரு பெண்ணின் இசைக்காக ஒரு கவிதையும் அந்தக் கவிதைக்காக இத்தனை உயரக் கோபுரமும்” என்கிற நினைவின் நீட்சியில் அந்தக் கவிதையை நான் மொழிபெயர்த்தேன். அதுவே என்னைச் சீனக்கவிதைகளின் பக்கம் கவனம் திருப்பியது.

ஜ்யூஜியாங் மாகாணத்தில் பிறந்த பாய் ஜூயி, கதைப்பாடல்கள் எழுதுவதில் தேர்ந்தவராகவும், மனதின் துயரினைப் பதிவு செய்வதில் வல்லவராகவும் இருந்தார். இவர் தன் வாழ்நாளில் 2800 கவிதைகளை இயற்றி யிருக்கிறார். டெங் வம்சத்தினர் காலத்தில் வாழ்ந்த இவர் அவர் வாழும் காலத்திலேயே சீனா மற்றும் ஜப்பான் நாடுகளில் மிகச்சிறந்த கவிஞராகப் பாராட்டு பெற்றவர். இவரது காலம் கிபி.772விருந்து கிபி.846வரை. ஜ்யூஜியாங் நகரின் அரசு உயர் அதிகாரியான பாய் ஜூயி பணியிறக்கம் செய்யப்பட்ட வேதனையில் தன் நண்பர்களோடு யாண்ட்ஸ் நதிக்கரையில் மது அருந்திக் கொண்டிருந்தபோது கேட்ட இனிமையான இசைப்பாடல் இசைத்த பெண்ணுக்காக எழுதிய நீண்ட கவிதை பிப்பா பாடல்.

→

பிப்பா இசைக்கருவியின் மேதைகளான மியூகா ஆகியோரிடம் பதின்மூன்று வயதிலேயே இசையைக் கற்றுத் தேர்ந்த ஒரு பெண், தேயிலை வியாபாரியைத் திருமணம் முடித்திருந்தாள். தொழில் நிமித்தமாக அடிக்கடி வெளியூர் சென்றுவிடுகிற கணவனைப் பிரிந்து இருக்கிற தன்னுடைய தனிமைத்துயரைப் பிப்பா இசைக்கருவியின் இசைப் பாடல்கள் வழியாகக் கரைத்துக்கொண்டிருந்தாள். இந்தப் பிப்பா பாடல் அந்தப் பெண்ணின் இசைத்திறனுக்குப் பரிசாக எழுதப்பட்ட கவிதை. “ஓரியண்டல் பியர்ஸ் டவர்” என்கிற இந்த உயர்ந்த கோபுரம் பாய் ஜூயி என்கிற கவிஞர்க்குச் சீன அரசு கொடுத்திருக்கும் கௌரவம்.

தனிமைத் துயருற்றிருக்கும் பெண்ணின் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சொல்லும்படியாக அமைந்திருக்கும் நீண்ட கவிதையின் ஒரு பகுதி,

“இசைக்கருவியின் நாண்களைத் தீருக் கூவலாரு இழைகளையும் சுருதியேற்றினாள் இசைக்கும் முன்பே, இசை காற்றில் மிதந்து வந்தது

அவளது கூவலாரு மீட்டவிலும் அவளது வாழ்வின் துயரங்களும் மனக்கசப்பும் உள்ளறைத்தது புருவங்களைச் சுருக்கியபடி மேலும் இசைத்தாள் தன்னை, தன் இதயத்திலிருந்து இசைத்தாள் தன் நீண்ட வாழ்க்கைப் பயணத்தை இசைத்தாள் இப்போது, மென்மையாக இசைத்தாள் பின், துரிதமாக இசைத்தாள் மேலும் வேகமாக்கினாள் தன்னை எதிர்பாராத வேளையின் பெரும் மழைச்சப்தமென

எங்கும் பரவியது இசை காதலர்களின் இரகசிய மொழியென

மென்மையாய் ரீங்கரித்தாள் சளசளக்கும் பேச்சின், பெரும் ஓசையினை

இசைத்தாள் சிறிதும் பெரிதுமான முத்துக்கள், மரகதத் தட்டில் சிதறித் தெறிக்கும் ஒலியினை இசைத்தாள் மணம் மிகுந்த பூக்களில் பாடுகின்ற ஒளிமிகுந்த ஓரியோல் பறவையின் இனிய இசையினை இசைத்தாள்

மேலும் விம்மினாள்

சோககீதத்தில், கண்களின் நீர் வழிந்து

கொண்டேயிருந்தது

மெல்ல நகர்ந்து செல்லும் பனிக்கடியாய்

அதிர்ந்து அபங்கினாள்

இசை முடிந்துவிட்டது, தண்ணீரும் நின்றுவிட்டது
எங்கும் நீசப்தம்

இசைக்குப் பின்பான மௌனம்

ஆழமாய் வசப்படுத்தியது என் இதயத்தை

சப்தத்தை விட அதீகமாய் உணர்த்திய

மந்திர கணம் அந்த மௌனம்"

தலைவன் பிரிந்து சென்றிருக்கிறான், இன்னும்
வரவில்லை என்கிற பொருள்வயின் பிரிதலுக்கான
சங்கக் கவிதைகளில் மனம் தோய்ந்திருக்கும்
எவருக்கும் "பாய் ஜூயி" எழுதியிருக்கும் பிபாவின்
பாடல் என்கிற நெடுஞ்கவிதையின் அடிப்படைக்
காரணமான பெண்ணின் மன எழுச்சியைப்
புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பொருளையே நம்மினும் விரும்பினார்
தலைவர் (அகம்:53) பொருளைத் தேடித்
தலைவியைப் பிரிதல் என்பது உலகியலார்
வழங்கிய அறநெறியைப் புறக்கணிப்பதாகும்
(நற்:337) என்கிற பாடல்கள் போலவே பிரிவினால்
நவீவற்று வருந்தும் தலைவியைப் பாடுகிற
பாடல்கள் உள்ளன. தலைவன் பிரிந்து
செல்லப்போகிறான் என்கிற செய்தியைக்
கேட்டவுடன் நடுக்குறும் பெண்ணும் அதைக்
கண்டு நகைக்கிற தலைவனும் (கவி:13)
இருக்கிறார்கள். பிரிவினால் தலைவியின் எழில்
கெடும் (அகம்:81) வனை நெகிழும் (நற்:26)
பசப்புறும் (குறுந்:33) கவின் கெடும் (ஜங்:310)
நோயுறும் (கவி:2) போன்ற பாடல்களைப்
போலவே சிலநாட்களில் திரும்பி வருவதாகச்
சொல்லும் "தலைவனே, நீ வரும்வரையில் இவள்
உயிர் வாழாள் என்பதை நன்கறிந்து பின் செல்க"
(நற்:19) என்கிற பாடலும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பொருளின் அவசியமும், பொருள்
தேடுவதற்காகத் தலைவன் பிரிந்து செல்வதும்,
பிரிந்து செல்வதற்கான காலமும், பிரிவின்பொழுது
துயருருகிற பெண்ணின் நிலையும் சங்கப்
பாடல்களில் அறிகிறோம். மேலும்
திருமணத்திற்காகப் பொருள்தேடிப் பிரிகிற

காலத்தின் துயரை விடவும் திருமணத்திற்குப்
பின்பு பொருள்தேடுதலின் முயற்சி தீவிரப்
படுகையில் ஏற்படுகிற பிரிவின் துயரம்
பொருள்மீதான தத்துவவிசாரணைக் கேள்வி
களை எழுப்புகிறது. பெரும்பாலும் சங்கப்
பாடல்கள் பிரிவுக் காலத்தில் பெண்ணின் துயரை
உணர்த்துகின்றன. இவ்விதமான சங்கப்
பாடல்களின் மனுணர்வைப் பாய் ஜூயியின்
இந்தப் பிபா பாடல் தருகின்றது.

"கலாபூர்வமான சிந்தனை பல்லாயிரம்
மைல்களால் பிரிக்கப்பட்டிருப்போரையும்
ஒன்றுசேர்க்கிறது; மறுபுறம், அருகருகே
நிற்பவர்களையும் பிரிந்துபோகச் செய்கிறது.
கலாபூர்வமான சிந்தனையே கவிதை...
சிந்தனையைக் கலாபூர்வமாக வெளிப்
படுத்துவதால், பாக்களுக்குச் சாசுவதமானதோர்
வசீகரம் உண்டு." இது சீனத்துக் கவிஞர் அல்
ஜிங் 1978இல் தெரிவித்த கருத்து. இந்தக்
கருத்தினைத் தொடரும் ஈழக்கவிஞர்
அ.யேசுராஜா, "கலை குறிப்பாகக் கவிதை
தூரத்தால், இனத்தால், மொழியால் பிரிந்து
வாழ்வோரைக் கூட நெருங்கிவரச் செப்யவல்லது"
என்கிறார். மேலும் தமிழ் நிலத்தின் வாழ்வியல்
அடையாளங்களைச் சீன இலக்கியங்களில்
காணும்படியான ஈழக்கவிஞர் அ.யேசுராஜாவின்
மொழிபெயர்ப்பில் "தாயான எனது செவிலி"
என்கிற தலைப்பிலான கவிதை,

"தாயான, எனது செவிலி

பிறந்த ஊரின் பெயரையே கூடனாள்;

தாயான, எனது செவிலி

குழந்தை மனம் புரிந்தாள்.

நிலப்பிரபுவின் மகன்நான்.

ஆனால்,

தாயாரின் பாலில் வளர்ந்தநான்

அவளது மகனுங் கூட.

என்னை வளர்ப்பதால் தாயான

தன் குடும்பத்திற்கு உணவூட்டினாள்.

ஓ! தாயான, எனது செவிலி

உனது மார்பின் பாலினால் நான் வளர்ந்தேன்."

"ஆய்பெருஞ்சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின்
தாயெனப்படுவாள் செவிலியாகும்" (தொல்
பொருள். களவு 112) என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

தலைவியின் செவிலித்தாய்தான் தோழியின் தாயாவாள். செவிலியின் சிறப்பைப் போற்றும் முறையில் தொல்காப்பியர் “தாய்” என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவார் செவிலியே ஆகும் என்று கூறி அதற்குரிய காரணத்தையும் குறிப்பிடுவார். “தோழிதானே செவியியது மகனே” (தொல்பொருள். களவு123) - செவிலி தோழியின் நற்றாயாகவும் தலைவியின் வளர்ப்புத் தாயாகவும் திகழ்கிறாள்.

தோழி செவிலி ஆகியோரின் சொந்த வாழ்வியல் நிகழ்வுகள் இலக்கியத்தில் இடம்பெறாமல் உள்ளன. தலைவிக்கு அமைந்த தோழியைப் போன்றே நற்றாய்க்குத் தோழியாகச் செவிலி படைக்கப்பட்டுள்ளாள். செவிலியின் கணவனைப் பற்றிய குறிப்புகள் ஏதும் இடம்பெறவில்லை. தலைவிக்குள்ள உரிமைகள் அனைத்தும் தோழிக்குத் தருவதைப் போன்று நற்றாய்க்குள்ள உரிமைகள் அனைத்தும் செவிலிக்கும் வழங்கப்படுகின்றன. ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்த இருதலைமுறையினர் தலைமக்கள் வாழ்வில் பெரும்பங்கு கொண்டு அவர்களுக்காகச் செயல்படுகின்றனர். அவர்கள் செவிலியும் தோழியும் ஆவார்.

“அரிந்கைக் கூந்தல் செம்முது செவிலியர்
பரிமெலிந் தோழியைப் பந்தர் ஓடி
ஏவல் மறுக்கும் சிறுவினையாட்டி”

(நற்.110.6-8)

என்னும் இப்பாடலில் தோழியை எவ்வாறெல்லாம் செவிலித்தாய் வளர்த்தாள் என்னும் குறிப்பு இல்லை. செவிலி தலைவியின் நலனில் அக்கறைக்கொண்டு அவளின் வாழ்வுக்காகவே வாழ்ந்த இயல்புடையவளாக இருக்கிறாள்.

இவ்விதமாக, செவிலித்தாயின் அரவணைப்பில் பெண் குழந்தைகள் வளர்க்கப்படுவதாகவும் கண்காணிக்கப்படுவதாகவும் சங்கமரபின் வழியாக அறிகிறோம். நற்றாய் வளர்ப்பை விடவும் ஒரு தலைவிக்குச் செவிலியின் வழிப்படுத்தல் இருப்பதைத் தொடர்ந்து பாடுகிற சங்கப் பாடல்கள், செவிலியின் வாழ்வைப் பற்றிய கேள்வியை மனதுக்குள் எழுப்பியபடியே இருக்கும். அவ்வகையில் சீன இலக்கியத்திலும் செவிலியாக அறியப்படுகிற ஒரு பெண்ணின் வாழ்வு பற்றி “அப் ஜிங்” இன் கவிதையின் மூலமாக அறியமுடிகிறது.

நவீனப் பெண்கவிஞர் “யாங் லியுஹாங்” கின் கவிதை லதா ராமகிருஷ்ணன் மொழிபெயர்ப்பில், “ஒரு தீவிர ஆஸங்கடிப் புயல் கீழிறங்கீக் கானகத்தீர்கள் அமிழ்கிறது இருண்ட வானத்தீவிருந்து அவற்றின் நறுமணம் கனத்த காற்றுகளால் அடித்துச் சௌல்லப்பட்டுவிட விழுந்திருக்கும் மலர்களின்மீது பொழிகிறது மழை.

காற்று காட்டினாடாய்ச் சீழ்க்கையடித்துச் சௌல்லபனி விழுத் தொடங்குகிறது உதீர்ந்த இலைகளையும் புற்களையும் அழுந்தப் போர்த்தியபடி கடுங்குளிர்க் காற்றுகள் என்னை வெட்டிப் பிளக்கின்றன. ஆனால் கதகதப்பாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் கடந்து சென்றுவிட்ட ஞாபகங்களால் விடியும் வரை வசந்தம் வரும் வரை கல்லடூப்பு குளிர்கால நெருப்பின்

வெதுவெதுப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதே போல்.”

மற்றுமொரு நவீனப் பெண்கவிஞர் “ஆன் டிந்” கின் கவிதை லதா ராமகிருஷ்ணன் மொழிபெயர்ப்பில்,

“இது மாத்தீரமே. எல்லை வகுக்கப்படாத பல வண்ண விளக்கப்படங்கள்

ஒரு சமன்பாடு கரும்பலகையில் சாக்கினால் எழுதப்பட்டுள்ளது தீர்வின்றி

ஒற்றைத்தந்தீ-யாழ் மழையின் மனிகளைச் சொல்கிறது

நீரை என்றுமே கடக்காத

ஒரு ஜோடி பயனற்ற துடுப்புகள்.

காத்தீருக்கும் மொட்டுக்கள் உறைந்த இயக்கத்தில்

மறையும் கூரியன் சீறிது தூரத்தீவிருந்து கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

என் மனதில் ஒரு மாபெரும் சமுத்தீரம் இருந்தபோதிலும்

வெளிப்படுகிறது கணக்குதான் :

ஒரு ஜோடிக் கண்ணீர்த்துளிகள்.

ஆஉம் இந்தக் காட்சிப் பெருவெளிகளிலிருந்து,

இந்த ஆழங்களிலிருந்து”

எந்த நிலத்திலும் பெண்ணின் துயரம் என்பது
நவீன காலமாகிலும் எந்த மாற்றமும்
அடைவதில்லை என்பதையே இந்த இரண்டு
கவிதைகளும் வெளிப்பட்டுத்துகின்றன.

“குசான் க்வாங் ஹிசைன்” கின் கவிதை
எஸ்.சண்முகம் மொழிபெயர்ப்பில்,

“இருமருங்கும் மரங்கள் செறிந்த
சாலையிலுள்ள இல்லத்தில், பகலவன் தாழும்
வேளையில்,

கண்ணோக்கில் இணையைப் பற்றினேன் ஒரு
அழியா மறவாமைக்கு!

மதுரமாய் ஒப்பனையிட்ட முகப்புச்சுடன்,
தளர்வாய்ச் சீவிய கேசத்துடன்,
வர்ணமிட்ட தீரை-மறைப்பின் நிழலின் கீழ்
அவள் மங்கலாய் ஓளிர்ந்தாள்,
பிறகு வார்த்தையின்றி,
அல்லது சைகையின்றி,
பட்டாலான சட்டைக்கைகளை மெதுவாய்
இழுத்தபடியே, பின்வார்க்கினாள்.”

இந்தச் சீன மனத்திற்கு இணையான,
நற்றினை நெய்தல் நிலத்தின் பாடல் ஒன்று,

“அறிதலும் அறிதியோ பாக ! ...”

என்றழைத்துக் தேர்ப்பாகனுக்குத் தலைவன்
கூறுவது,

பெருங்கடலில் வீச்கின்ற அலைகள்
கொண்டுவந்து குவிக்கும் புலவு நாற்றம் மிக்க
மணல்மேடு, அங்கு புல்லிகையுடைய நண்டினைப்
பிடிக்கச் சென்று, அது இயலாது களைப்புற்று
அம்முயற்சியைக் கைவிட்ட குற்றமற்ற
இளையோளாகிய என் காதலியிடத்துத் தற்போது
பிரிவினால் வருந்தியிருக்கும் நான் வினையிற்
செல்கின்ற வருத்தத்தை உரைத்தேன்;

..... உள் நோய் உரைப்ப,
மறுமொழி பெயர்த்தல் ஆற்றாள், நறுமலர்
ஞாழல் அம் சினைத் தாழ் இணர் கொழுதி,
முறி திமிர்ந்து உதிர்ந்த கையள்

அறிவு அனுர் உறுவி ஆய் மட நிலையே?
(106 : தொண்டைமான் இளந்திரையன்)

கடற்கரையிடத்து நண்டைப் பிடிக்க ஆற்றாது
தனரும் இளமையும் பேதைமையும் உடையவள்
தலைவி. அவள் மறுமொழி எதுவும் சொல்லத்
தெரியாதவள். தன் நெஞ்சுறு துயரைச்
சொல்லால் வெளிப்படுத்த இயலாத மடவோள்
எனப்பாட்டனள். ஞாழல் மரத்தின் மலரையும்
தனிரையும் உதிர்த்தவாறு தன் மனநிலையைக்
காட்டினாள். அவளுக்கான சொல் என்பது
எதுவென்று அறியாத பேதைமையுடனேயே
இருக்கிறான். அவளின் மன உணர்வினையும்
அவனே உணர்ந்து சொல்கிறவனாகவும்
இருக்கிறான். எனில் பெண்ணின் மனம் ஆணின்
வயப்பட்டுத் தன்னை உணர்த்துவதாக மட்டுமே
அனுமதிக்கப்படுகிறது.

- அடுத்த இதழில் முடியும் ■

கடவுள்ளி-பெருமீசு

அடசயப் பாத்திரத்தைப்
 பிச்சைப் பாத்திரமாக்கியது
 அநியாயம் இல்லையா
 ஆண்டவரே?
 ருதர தாண்டவம் ஆடி
 அடங்காத அகோரத்தின்
 கோரைப்பற்களின் ஈறுக்கிடையில்
 சிக்கியிருக்கிறது விசம்பல்கள்.
 வீட்டுக் கூரையை உருவி
 உறவைச் சிக்கறுத்துக்கொள்ளும் முன் கூரையையே
 கொண்டுபோய்விட்டது காற்று.
 ஓலைக் குடிசையில்
 உட்கார்ந்த பிள்ளையையும்
 ஓலைக் கொடுத்த தென்னம்பிள்ளையையும்
 வேரோடு சாய்த்த காற்றில்
 ஈரப்பதம் இருப்பதாக
 இனி சொல்லாதீர்கள்.
 கடவுளுக்குத்தான் கண் இல்லை
 கஜா புயலுக்குக்
 கண் இருந்ததாகச் சொல்கிறார்கள்
 எங்களை எதற்காக அழவைக்கிறது?
 எங்களைக்
 கடலில் தள்ளிவிட்டுக்
 கரையைக் கடந்துவிட்டது காற்று.
 நிவாரணம் வேண்டி
 நிர்க்கதியாக நிற்கிறோம்
 வாழ்வாதாரத்தின் மீது
 மண்ணை வாரிப்போடுகிறது மழை.
 நீங்கள் கணக்கெடுத்து
 முடிப்பதற்குள்
 காலாவதீயாகி இருக்கும்
 எங்கள் எதிர்காலம். ■

- நெப்போலியன்

இளங்கலை மூன்றாமாண்டு, காட்சித் தகவலியல் துறை, தந்தை ஹென்ஸ் ரோவர் கல்லூரி, பெரம்பலூர்.

சென்றேன் வென்றேன்

நான் ஒரு குறும்பட இயக்குநர். மாணவராய், இயக்குநராய் எனக்குக் கிடைத்தது சிறியதொரு வெற்றியின் சிகரம்தான் என்றாலும், இதைப் பெற்றுவிடவேண்டும் என்ற என் பாதை விடாமுயற்சியாலும், உழைப்பாலும் ஆனது.

சின்ன வயதிலிருந்தே சினிமா என்றால் எனக்கு அவ்வளவு பிடிக்கும். மூன்று மாதக் குழந்தையாக இருக்கும்போதே நான் அழுதால் அம்மா தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில் படம் போட்டுவிடுவார்களாம். நான் அழாமல் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பேனாம். ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும்போது எங்கள் ஊரிலிருந்த டென்ட்டுகொட்டாதான் என் சினிமா ஆசையைத் தீர்த்தது. தரை டிக்கெட் 3 ரூபாய். பெஞ்சு டிக்கெட் 5 ரூபாய். ஏற்கெனவே பார்த்த திரைப்படமாக இருந்தாலும், வாரம் ஒருமுறையாவது திரைப்படம் பார்க்கச் சென்றுவிடுவேன். அம்மாவுடனும் அத்தையுடனும் சென்று படம் பார்த்த நாட்கள் என்னால் மறக்கமுடியாதவை.

பத்தாம் வகுப்பு வரைக்கும் முழு ஆண்டு விடுமுறை வந்தால் திருச்சியிலிருக்கும் அத்தை வீட்டிற்குச் சென்றுவிடுவேன். அத்தை வீடு அத்தனைச் சுதந்திரம். இரவு முழுக்கப் படம்.

பகல் முழுக்கத் தூக்கம் என்ற பொன்னான நாட்கள் அவை. பதினொன்றாம், பன்னி ரெண்டாம் வகுப்புகளில் கார்த்திக், குரு ஆகிய இரண்டு நண்பர்கள் வாய்க்கப்பெற்றார்கள். இவ்விரண்டு நண்பர்களுடன் இணைந்து மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை திருச்சி சென்று உள்ளூர் சினிமாவிலிருந்து உலக சினிமா வரை உள்ள குறுந்தகடுகளை வாங்கிவிடுவோம். எனது சினிமா ஆசை தொடர்ந்துகொண்டே இருந்தது.

பன்னிரெண்டாம் வகுப்பு முடித்தவுடன் எல்லாப் பெற்றோர்களையும் போலவே எனது பெற்றோரும் நிறைய கனவுகளுடன் பிழி. பட்டப் படிப்பில் சேர்த்துவிட்டார்கள். நான்கு ஆண்டுகள் முடித்தவுடன் ஒரு தனியார் கம்பெனியில் வேலையும் கிடைத்தது. தங்குவதற்கு அலுவலகமே அறையொன்றைத் தந்தது. தேவி தியேட்டர் அருகில்தான் அந்த அறை இருந்தது. அப்பொழுதுதான் வார சினிமா தின சினிமா ஆனது. நல்ல சம்பளம் இருந்த அந்த வேலையை விட்டுவிட்டு என்னுடைய சினிமா ஆசைதான் எனக்கு மிகவும் பிடித்த காட்சித் தகவலியல் (visual communication) துறையில் கால் பதிக்க வைத்தது.

ஒரு பட்டப்படிப்பை முடித்துவிட்டு அது தொடர்பான ஒரு பணியைச் செய்துவிட்டுப்

Inter-collegiate Cultural Competition

பிடித்த துறையில் அடிப்படையிலிருந்து தொடங்கியது கொஞ்சம் வித்தியாசமான உணர்வைத் தந்தது. கல்லூரி அளவில் புகைப்படம் எடுக்கும் போட்டியில் எப்போதும் நான்தான் முதல் பரிசு வாங்குவேன். அதுவே தமிழ்நாடு அளவிலான போட்டியில் பங்குபெற ஊக்கமளித்தது. அலெக்ஸ் மற்றும் அன்பு ஆகிய இரு நண்பர்களும் புகைப்படம் எடுப்பதில் சில சூட்சமங்களைக் கற்றுத்தந்தனர். அதுதான் 2017இல் திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக அளவில் புகைப்படம் எடுக்கும் போட்டியில் முதல் பரிசு வாங்கப் பண்படுத்தியது.

அதனைத் தொடர்ந்து ஒருநிமிடக் குறும்படங்கள் எடுக்கலாம் என முடிவுசெய்து அதற்காக அதிக நேரங்களைச் செலவிட்டேன். பெரும்பாலும் வசனங்களுக்கு முன்னுரிமைத் தராமல், காட்சிப்படுத்துதல் மூலம், சமூகத்திற்குச் சென்று சேரும் வகையில் குறும்படங்கள் அமையவேண்டும் என்பதில் உருதியோடு இருந்தேன். அந்த வகையில் Respect Women, They Need, 104 ஆகிய ஒருநிமிடக் குறும்படங்களை இயக்கி வெளியிட்டேன். இன்றளவும் You tubeஇல் பலதரப்பட்ட வரவேற்புகளையும், பின்னாட்டங்களையும் இக்குறும்படங்கள் குவித்துவருகின்றன.

இம்முன்று படங்களும் வெவ்வேறு நிலைகளில் சிறப்பிடம் பெற்றனவே. பெண்களின் மீது இழைக்கப்படும் அநீதி மற்றும் அடக்குமுறைகள், நம் தேசத்தின் தலைகுனிவு என்ற கருத்தை உள்ளடக்கியதுதான் ‘Respect Women’ என்ற குறும்படம். ‘They Need’ ஒரு நிமிடக் குறும்படம் ஒரு பெண்ணின் மீது நாம் வன்முறையைக் கட்டவிழிக்கும் முன் நம் வீட்டில் நம் மீது அன்பைப் பொழியும் பெண்களை எண்ணிப் பார்த்தால் நலம் என்ற கருத்தை உள்ளடக்கியது. ‘104’ என்ற குறும்படம் தற்கொலை எண்ணம் தலைதூக்குகையில் செய்யவேண்டுவது என்ன என்ற அரசின் வேண்டுகோளை முன்வைக்கிறது.

இருந்தாலும் சமூகத்திற்கு ஏதாவது ஓர் ஆழமான செய்தியைக் கூறியே தீர வேண்டும் என்ற தீராத வேட்கை என்னுள்ளே இருந்து கொண்டே இருந்தது. அந்த எண்ணத்திற்கு நான் கொடுத்த உருவா்தான் ஆவணப்பாடம் (Documentary Film). சாதியக் கொடுமைகளும், சாதியக்

கொலைகளும் தொடர்ந்து நடந்துகொண் டேயிருக்கும் இச்சமூகத்தில் ‘சாதி என்பது இல்லை, எல்லோரும் சமம் என்று எளிமையாகக் கூறினால் யாருக்குப் போய்ச்சேரும் என்ற எண்ணம் ஒரு பக்கமும், இவன் ஏன் இதைச் சொல்லுகிறான் என்ற ஆராய்ச்சி ஒரு பக்கமும் எழுமே என்ற எண்ணமும் என்னைத் தடுமாறச் செய்தன. சாதியம் குறித்த கருவைத் தேடியாடி இருந்தபோதுதான் சாப்பறை என்ற ஆவணப்பாடம் உருவானது. சாதியின் பெயரைக் கூறி ஒரு குறிப்பிட்ட இசையை ஒதுக்கிவைத்த சமூக அவலத்தைப் பலவேறு கருத்தியல்களுடன் ஆழமாகப் பேசும் அந்த ஆவணப் படத்தை உருவாக்கினேன். மிகுதியான நேர்மறை, எதிர்மறை விவாதங்களையும், பின்னாட்டங்களையும் இன்றளவும் சந்தித்து வருவதை எனது தீரா வேட்கையின் வெற்றியாகக் கருதுகிறேன். இந்த ஆவணப்பாடம் திருச்சியில் நடைபெற்ற தேசிய அளவிலான திரைப்பாடத் திருவிழாவில் இந்த ஆண்டின் சிறந்த ஆவணப்பாடத்திற்கான விருதினைப் பெற்றுத் தந்தது.

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகக் கலைவிழாவில் 2018ஆம் ஆண்டின் சிறந்த குறும்படமாகச் சேவதைகள் ஜாக்கிரதை என்ற தலைப்பில் அமைந்த எனது குறும்படம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. குழந்தை பாலியல் வன்கொடுமையைப் பற்றிய இக்குறும்படத்தின் காட்சி அமைப்பும், கருத்து நுணுக்கமும், வசன ஆழமும் எல்லோரையும் ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள் ஈர்த்தன. இக்குறும்படம் தான் என்ன அடையாளம் கண்டுகொள்ள அடித்தளமிட்டது.

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகக் கலைவிழாவின் இந்த ஆண்டின் (2018) கலைப்பிரிவில், சிறந்த ஆண் மாணவருக்கான விருதினைப் பெற்றதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். சிறந்த புகைப்படத்தில் மூன்றாம் பரிசம், தமிழ்க்கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசம், சிறந்த குறும்படத்தில் முதல் பரிசம் பெற்றதை எனது வெற்றிப் பயணத்தின் மிகப்பெரிய திருப்பு முனையாக எண்ணுகிறேன்.

எப்பொழுதும் எனது பெற்றோர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்கள் என் ஆசைகளுக்கும், அதை நோக்கிய பயணங்களுக்கும் குறுக்கே நின்றதில்லை. மாறாக, ஊக்குவிப்பதுடன் சோர்வான நேரங்களில் பக்கபலமாக நின்றிருக்கிறார்கள். ■

• ஜின்னா அஸ்மி
இவியம் : கொ.வழவேல்

என் வெளிச்சமான பக்கங்களை

நீ இருளில் வாசிக்கக்கூடும்...

•

நீ இருக்கும் இடத்தை

அடைவது என்பது

தூரத்தைக் கடப்பதல்ல

துயரத்தைக் கடப்பது...

•

இது என்ன சோதனை?

என் அருகாமையில் உன் மறதி

உன் அருகாமையில் என் நினைவுகள்...

•

என்னிடம் உள்ளதை

வெளிப்படுத்தும்போது காதலாகிறது

வெளியேற்றும்போது ஞானமாகிறது...

•

என் இருப்பு போலியாகும்போது

என் காதல் உண்மையாகிறது...

•

என்னை எனக்குள்ளிருந்து வெளியேற்றி

வெறுமையாக்கி வேடுக்கைப் பார்க்கிறது

காதல்.

•

இந்தக் கணம்

ஒரு நிச்சயமற்ற பொழுதாகிவிட

காதல் ஒன்று போதும்.

•

நான் கண்ணீரைப் பிரசவிக்கிறேன்

நீ

காதல் எனப் பெயர் சூட்டுகிறாய்.

•

உன் அண்பின் பொறுமை

என் காதலின் கோபத்தைவிட

மிகப் பெரியது...

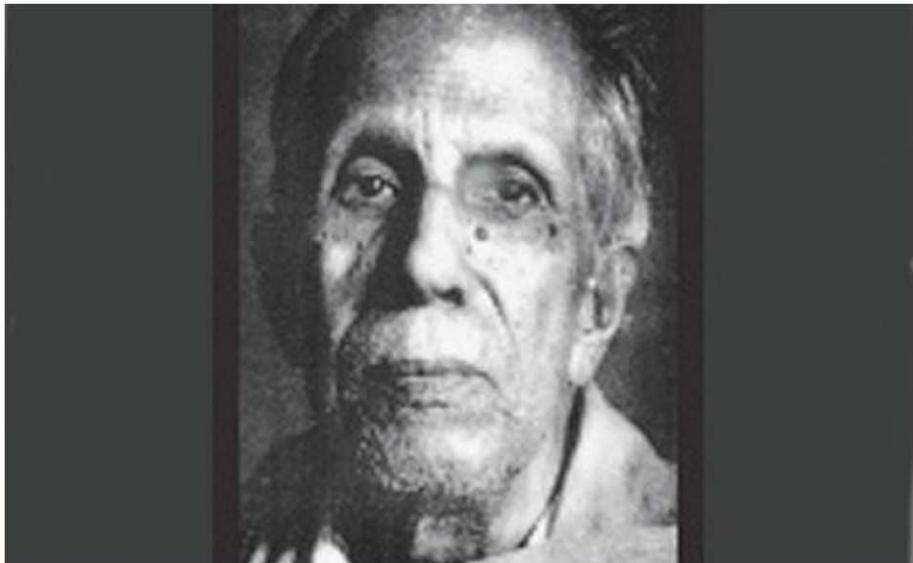
■

நீ துயனையிட எனது புல்லாங்குழல் - 3

சி.சு.செல்லப்பா - சில நியைங்கள்

ஏனது இதுவரையிலான இலக்கிய அனுபவத்தில், மறக்கமுடியாத நிகழ்வென்றால் அது 1981ஆம் ஆண்டு சென்னை, வில்லிவாக்கத்தில், இலக்கு பத்திரிக்கையால் (ஆசிரியர் : தேவகாந்தன்) நடத்தப்பட்ட இலக்கியக் கூட்டமாகும். அதில்தான் தமிழ் இலக்கியத்தின் சில முக்கிய ஆரஞ்சமகளை என்னால் நேரடியாகத் தரிசிக்க முடிந்தது. அந்திகழ்வில் விமலாதித்த மாமல்லன் உரையாற்றும்போது அகிலனின் படைப்புகள் “மலக்கிடங்குகள்” எனக் குறிப்பிடத் துவங்கிய வுடன் அகிலன், நா.பா., எம்.வி.வெங்கட்ராம், திஜானகிராமன் ஆகியோர் எழுந்து வெளியே சென்றுவிட்டனர். ஆனால் கூட்டத்தின் இறுதிவரை இருந்த இரண்டு முக்கிய

ஆரஞ்சம கள் கோவை நூலானியும், சி.சு.செல்லப்பாவும்தான்.

சாருநிவேதிதா கூட கோவைநூலியைக் கடுமையாக விமர்சித்தபோது, கோவைநூலின் அதைப் பொறுமையாக எதிர்கொண்டு பதிலளித்தார். மேலும் கோவைநூலின் இளைய எழுத்தாளர்கள், முத்த எழுத்தாளர்களுடன் முரண்பட்டாலும், அவர்கள் சி.சு.செல்லப்பாவைக் கொண்டாடுவதைக் காணும்போது தான் மகிழ்ச்சியடைவதாகக் குறிப்பிட்டார்.

சி.சு.செல்லப்பா பேசும்பொழுது தனது புதிப்புத்துறையில் கண்ட கசப்பான அனுபவங்களையும், தனது பொருளாதார இழப்புகளையும் தாண்டி “எழுத்து” இதழை நடத்தியதையும்,

கல்விக்கூடங்களுக்கெல்லாம் நேரடியாகப் புத்தகங்களைச் சமந்து சென்று விற்றதையும், ஒரு படைப்பாளிக்கு ஆங்கில இலக்கியங்களை வாசிப்பது எவ்வளவு முக்கியம் என்பதையும் குறிப்பிட்டார்.

சி.செல்லப்பாவைப் பற்றி சிமோகன் தனது நடைவழிக்குறிப்புகள் எனும் நூலில் கீழ்க்கண்ட வாறு பதிவுசெய்கிறார் (சிமோகன், நடைவழிக்குறிப்புகள், அகரம், 15பி, சரவணா காம்ப்ளாக்ஸ், வெள்ளப்பண்டாரத் தெரு, கும்பகோணம் - 612001, பக்120, விலை ரூ50).

1912ஆம் ஆண்டு, செப்டம்பர் 29ஆம் தேதி மதுரை மாவட்டம், வத்தலக்குண்டுவில் இவர் பிறந்தார். இவருடைய தந்தை அரசு அதிகாரி. தந்தையின் வேலை மாற்றலுக்கேற்பப் பாளையங்கோட்டை, தூத்துக்குடி, திண்டுக்கல் ஆகிய ஊர்களில் ஆரம்ப, நடுநிலை, உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்புகளை முடித்தார். மதுரைக் கல்லூரியில் கல்லூரிப் படிப்பு மேற்கொண்டார்.

ஆங்கிலேய அரசு அதிகாரியான தந்தை ஒரு தேசியவாதி. தந்தையிடமிருந்து தேசிய ஊக்கம் பெற்ற இவர் சிறு வயதிலேயே ஊர்வலங்களிலும் கூட்டங்களிலும் தேசியப் பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார் (அப்போது நூறு தேசியப் பாடல்களுக்கு மேல் மனப்பாடம் செய்துவைத் திருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்). வீட்டில் ராட்டையில் நூல் நூற்றிருக்கிறார். பின்னர் சத்தியாகிரகத்தில் ஈடுபட்டுச் சிறையும் சென்றுள்ளார்.

பி.ஏ. தேர்வில் ஆங்கிலப் பாடத்தில் மட்டும் தவறி, அதைப் பலமுறை பல்வேறு ஊர்களில் தங்கிப் படித்து எழுதியும் அப்பாடத்தில் இவரால் தேற முடியவில்லை (ஆங்கிலத்தின்மீது உள்ளூரக் கொண்டிருந்த வெறுப்பு இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாமென்று குறிப்பிடுகிறார்).

1959ஆம் ஆண்டு ஐவரியில் “எழுத்து” முதல் இதழ் வெளிவருகிறது.

“எழுத்து” வை மையமாகக் கொண்ட மூன்று காலகட்டங்களாலேயே இவருடைய இலக்கியப் பாதை வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

1. “எழுத்து”க்கு முந்தையது (1933-59)
2. எழுத்து காலம் - அதன் தொடர்ச்சியான செயல் வேகம் (1959-78)
3. பிந்தையது (1978-1998)

“எழுத்து” க.நா.சு.விடமிருந்து விமர்சன ஆர்வத்தைப் பெற்றபோதிலும் க.நா.சு.வின் ரசனைவழி தர நிர்ணய விமர்சன முறையைச் செல்லப்பா நிராகரித்தார். ஆங்கில விமர்சன நூல்களைத் தீவிரமாக வாசித்த இவர், படைப்பின் மேன்மையை முன்வைக்க பகுப்பாய்வு முறையே உகந்தது என்று அதை மேற் கொண்டார். “எழுத்து”வில் செல்லப்பா அதிகமும் விமர்சனக் கட்டுரைகளே எழுதினார்.

விமர்சனத்துறையில் வெங்கட் சாமிநாதன், தர்மு சிவராம் (பிரமிள்) என்ற புதுக் குரல்கள் “எழுத்து” மூலம் உரத்து ஒலித்தன. நமுத்துசாமி சிறந்த சிறுக்கதையாளராக வெளிப்பட்டார்.

அவரைப் பற்றிச் சி.செ.வின் சக பயணிகளான, அமரர்களான, இலக்கிய ஆளுமைகள், கவிஞர் விமர்சகர் பிரமிள், இலக்கிய விமர்சகர் கட்டுரையாளர் வெங்கட் சாமிநாதன் ஆகியோரின் கருத்துக்களையும், பதிவுகளையும் இத்தருணத்தில் நினைவுகூர்தல் பொருத்தமானது எனக் கருதுகிறேன்.

சி.செல்லப்பா அவர்களின் Master Piece ஆன “வாடி வாசல்” குறித்துக் கவிஞர் பிரமிள் குறிப்பிடும்போது “யாரையா நீங்க, கிளக்குச் சீமைக்காரனுங்களோ?” கடைவாய்ப் பக்கங்களில் வெற்றிலைச் சார் தேங்கிய உதடு இடுக்கைச் சற்று விரித்து, பல்போனதால், சொல் தெளிவு கம்மிய உச்சரிப்புடன் கேட்டான் கிழவன். “பேச்சைப் பார்த்தா அப்படித்தான் தெரியது”.

தமிழுக்கு இத்தகைய சம்பாஷணை அமைப்பு புதிது. “அவன்,” “என்று சொன்னான்” என்ற பாணியில்தான் இதுவரை எழுதிவந்திருக்கிறோம். இந்த உதாரணத்தில், ஆசிரியரின் வர்ணனைத் திறனையும் கண்முன்னால் பாதை விழுச்செய்யும் சாமர்த்தியத்தையும் கூடக் காணலாம்.

“காரியும் நகரவில்லை, மனிதனும் அதன் குறிக்குத் தப்பி விலக வழியில்லை” என்ற நிலையிலிருந்து, காளையின் குறியைத் தப்பவைக்க, பிச்சி செய்யும் தந்திரம், ஜல்லிக்கட்டை ரொம்ப அனுபவித்த ஒரு உள்ளத்தின் தயாரிப்பாகத்தான் இருக்க முடியும்.

தன் சவாலுக்கு முடிவு தெரியும்வரை இம்மியும் நகரப்போவதில்லை என உறுதிகாட்டின மாதிரி, நின்ற இடத்திலேயே கால்களை மாறிமாறிப் போட்டு முச்சு உதறுவதும், காலடிப்பதும், கொம்பலைப்பதுமாக, நிற்கிற காரியின் கொம்பு, ரத்தத்துக்காகக் காய்ந்துகிடக்கிறது.

பிச்சி, அப்பனின் ரத்தத்துக்குப் பழிவாங்க நிற்கிறான். மனுஷ சக்தியும், மிருக சக்தியும் மோதுகிற இந்த இயக்க நிலை, இலக்கியம் வெறும் தசை வலுவின்மீது வியந்து மட்டும் எழவில்லை. இயக்கமாகவே எழுத்து நடையை ஆக்கிப் புராவிட முடிந்த ஒரு உள்ளத்தின் கலைத் தன்மையோடு, அந்தப் போரையும் கலையாக அடையாளம் காணமுடிந்ததினால் தான் எழுந்திருக்குமுடியும்; அல்லது அந்தக் கலைத்தன்மையை எழுத்து, ஜல்லிக்கட்டுக்குத் தீற்றிவிட்டது என்றாவது சொல்லத்தான் வேண்டும்.

(வெயிலும் நிழலும், இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகள், பிரமிள் : தொகுப்பாசிரியர் : காலசுப்ரமணியம், வம்சி புக்ஸி, 19, டி.எம்.சாரோன், திருவண்ணாமலை - 606601 - 9444867023 - 0417521468, பக். 549, விலை ரூ.400)

மனிதன் தனது நனைவிலி நிலையில்கூட போரிடுதல் எனும் குணப்பாங்கு, தொன்மையின் சுவட்டில் ஆழமாகப் பதியப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும், தன்முனைப்பின் சன்னதம் தனது சாதனை முடிவறாதவரை திருப்தி அடைவது கிடையாது என்பதையும் படிமாகக் கொண்டது “வாடிவாசல்” நாவலாகும், என்பதைப் பிரமிள் இவ்வாறு பதிவிட்டிருக்கிறார்.

வெங்கட்சாமிநாதன், சிக்.செ.வின் “எழுத்து” தொடர்பான பயணங்களையும், பணிகளையும், முயற்சிகளையும், கருத்துமோதல்களையும்,

கடப்பாடுகளையும், விவரிக்கும்போது “ஒரு இலக்கியப் பத்திரிகை பல ஆயிர, லட்சக்கணக்கில் விற்பனையாகும் பத்திரிகையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற நிலைமாறி ஒரு நாறு பிரதிகளே விற்கும் பத்திரிகை கூட பத்திரிகைதான். அது (வாசகர் விரும்பும் பொழுதுபோக்கு எழுத்துப் பண்டங்களை விநியோகிக்கும் வியாபாரமாக அல்ல.) ஒரு இலக்கிய ஆசிரியன் தன் பார்வையைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் ஒரு மேடையாக விரும்புகிறவர்கள் பத்துப்பேரோ, இருபதுபேரோ, அக்கறையில்லை உருவாவதே முறை என்ற மரபை “எழுத்து” ஸ்தாபித்தது.

“எழுத்து” பத்திரிகையில் சி.க.செ. பலமுறைகள் க.நா.சு. உடன் கருத்து மோதலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். சி.க.செல்லப்பா எழுதிய எந்தக் கேள்விக்கும் க.நா.சு. பதில் அளித்த தில்லை. பதிலளிக்காது வானாவிருப்பது ஒரு கெளரவம் என்று இன்று ஸ்தாபித்துவிடலாம். அதற்கு இலக்கிய அந்தஸ்து உதவும். ஆனால் இவ்விலக்கிய அந்தஸ்தை ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்க்கும் யாற்சியுள்ள இன்றைய வாசகனுக்கும், அப்பயிற்சி இல்லாமலேயே இலக்கிய அந்தஸ்து போன்ற விவரங்கள் பாதிக்காத, நாளைய வாசகனுக்கும் கருத்துக்களின் பலம்தான் தேவை.

என் பார்வையில் இலக்கியம் என்பது மொழி என்ற சாதனமும், வெளிப்பாடும், எல்லையிடும் வரம்பே தவிர, அதன் தரிசனத்தில், பார்வையில், அனுபவ உக்கிரத்தில் ஏற்பட்ட வரம்பில்லை. இலக்கியம், தான் ஏற்கும் பாதிப்பும், தான் விளைவிக்கும் பாதிப்பும் எல்லையற்று விரிபவை.

மொத்தத்தில் சி.க.செ.வின் எழுத்துக்களில் இன்றைய தலைமுறைக்கும் தெரியாத உடன் வாழ்ந்த தலைமுறையினர் சரணையுடன் உணர்ந்து நமக்குச் சொல்லாத உலகை, மதிப்புகளை, வாழ்க்கை நோக்குகளை நாம் காணமுடிகிறது.

இன்றைய Escapist Writings காட்டும் கவலையற்ற அசட்டுச் சுயதிருப்தி நிலைக்குக் காரணம், தன் காலத்தைத்தொட்டு உணரத் தெரியாத, தன்னோக்கிய சிந்தனை இல்லாதவர்

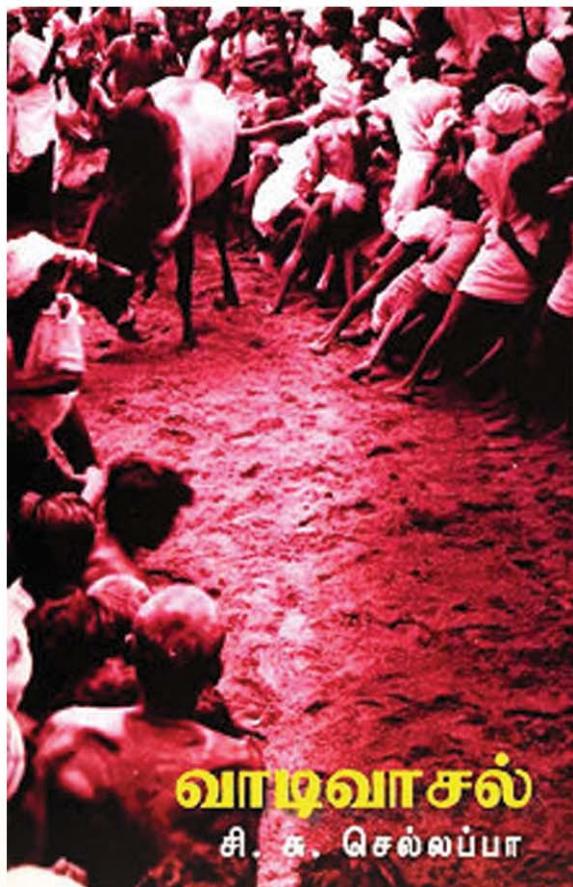
கணவெயல்லாம், எழுத்தாளராகக் கொண்டுள்ள தமிழனின் பரிதாப நிலைதான்”.

(சில இலக்கிய ஆளுமைகள் - வெங்கட்சாமிநாதன், காவ்யா, 16, 17 E Cross, இந்திரா நகர், இரண்டாவது ஸ்டேஜ், பெங்களூர் - 560 038 - 080 - 525109 - பக்கம் 292, விலை ரூ125).

பி. ஏ. தேர்வில் ஆங்கிலப் பாடத்தில் மட்டும் தவறி, அதைப் பலமுறை முயன்று, பல தேர்வுகள் எழுதியும் அந்தப் பாடத்தில் தேறாத சிக்செல்லப்பா தனது விடாழியற்சியால் ஆங்கில விமர்சன நூல்களைத் தீவிரமாக வாசிக்கும் அளவுக்கு ஆங்கில மொழியில் நன்கு தேர்ச்சி யடைந்திருந்தார். மட்டுமல்லாமல், சலிப்பேற்றும், கவர்ச்சியற்ற அரசியல் சித்தாந்த நூல்களைக் கூட சுவாரசியத்துடன் மொழிபெயர்ப்பு செய்து வழங்கும் கலையில் வல்லவரானார்.

கன்டா வெளிநாட்டு மந்திரி லெஸ்டர் பிபியர்ஸன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய Democracy in World politics எனும் நூலை 1957இல் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். அந்தாலில் இடம்பெற்ற காத்திரமான எக்காலத்திற்கும் எந்தாட்டிற்கும் பொருத்தமான சில பகுதிகளைக் கீழே காண்போம் (உலக அரசியலில் ஜனநாயகம், கன்டா வெளிநாட்டு மந்திரி லெஸ்டர் பிபியர்ஸன், தமிழில்: சி.கு.செல்லப்பா, ஏ.கே.கோபாலன், தமிழ்ச்சடர் நிலையம், திருவல்லிகேணி, சென்னை - 5. பக். 166, விலை: ரூ.2.50, முதற்படிப்பு 1957).

தாரண்டா சர்வகலாசாலையில் என்முன்னாள் தோழராக இருந்த பேராசிரியர் பிரபனர் 1954 நவம்பர் இரு நூற்றாண்டுத் திருச்சபைக் கூட்டத்தில் “அடக்கம்” (பொதுவாக நல்ல விஷயம், விசேஷமாக அரசியல் ஊழியர்களுக்கு) என்ற பிரசங்கத்தில், அரசியல்வாதிகள் நடவடிக்கைகளைப் பற்றிப் பண்டிதர்களின் சஞ்சலத்தைப்பற்றி நாகுக்காக ஆறுதல்படும்படியாகக் குறிப்பிட்டார். அவர் அப்போது கூறினார்: “பண்டிதர்கள் சமூகத்தை அதிகம் திகில்படுத்துவது அரசியல்

வாடிவாசல் சி. கு. செல்லப்பா

அதிகாரத்துக்குப் போட்டியிடுபவர்கள் அடைய விரும்பும் பரிசான பெளதிக் சக்தி, சமூக சக்தி, பொருளாதார சக்தி, பிரசார சக்தி இவை யாவும் சேர்ந்த குவிப்புதான். ஏனென்றால், உடனடி விஷயங்கள் பற்றிய கலைதான் அரசியல்; ஆழ்ந்த பார்வைகளின் மீது அமைந்த ராஜ தந்திர அறிவு இப்போது அரிதாக இருக்கிறது”, என்று நூலாசிரியர் தனது முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும் நூலாசிரியர் ஒரு விமான நிலையத்தின்மீது நூறு பத்து டன் சாதாரண வெடிகுண்டுகளை வீச நூறு ஏரோப்ளேன்களை அனுப்புவதற்கும் அதே அளவுள்ள வெடிப்பு சக்தி கொண்ட ஒரு அணு ஆயுதத்தைப் போட ஒரு ஏரோப்ளேனை அனுப்புவதற்கும் வித்யாசம் இருக்கிறது. ஆனால், அந்த வித்யாசங்கள்

விஞ்ஞான ரீதியானவை, மனோதத்துவ ரீதியானவை, அரசியல் ரீதியானவையும் கூட. ஆனால் அவை தார்மீக ரீதியானவை அல்ல என உரைக்கிறார்.

மேற்கில் உள்ள நாம் “முகத்தோற்றம்” என்பது பற்றி அதிக சிரத்தை காட்டுவது கிழக்கத்திய நாட்டவர்களின் சுபாவம் என்று நம்மைத் தற்புகழ்ந்து கொள்கிறோம். ஆனால் அவ்வப்போது தேர்தல்களில் வெற்றிபெற வேண்டி இருக்கும் தனி அரசியல்வாதிகளுக்கும் “முகத்தோற்றம்” என்பதற்கு நமது வார்த்தையான “கௌரவம்” என்பதன் முக்யத்வம் விசேஷமாக இருக்கிறது.

இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன், அரசியல் முறைகளைச் சூட்சமமாகக் கவனித்த ஒரே விவேகியான அரிஸ்டாட்டில், “எந்தச் சமுகத்திலும் நீ ஒரு ஜனநாயக முறை அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்தினால், உடனேயோ பிற்பாடோ தங்கள் வாழ்க்கை வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்துகொள்ள ஒரு சாதனமாகத் தங்கள் வாக்குரிமைப் பலத்தை ஏழைகள் உபயோகப்படுத்தத் தவிர்க்கமுடியாத வழி செய்துவிடுகிறாய்!” என்று எடுத்துச் சொன்னார். கி.மு.நான்காம் நூற்றாண்டில் கிரீஸ் தேசமாகாணங்களில் நடக்க ஏற்பட்டது மாதிரி இந்த நூற்றாண்டில் மேற்கத்திய உலகின் பல ஜனநாயக தேசிய நாடுகளில் இதேதான் நடந்திருக்கிறது.

1780இல் எட்மண்ட் பர்க் என்பவர் பிரிஸ்ட்டலில், கில்ட்ஹால் என்ற இடத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு உரையாற்றினார்.

“கனவான்களே, நிச்சயமாகத் தனது தொகுதி வாக்காளர்களோடு நெருங்கிய இணைப்பும், நெருங்கிய கடிதப் போக்குவரத்தும், சகஜமான தொடர்பும் கொண்டு வாழ்வதுதான் ஒரு பிரதிநிதியின் ஆந்தமும் பெருமையுமாக இருக்கும். அவர்களது விருப்பங்களை அவன் நன்கு கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் அபிப்பிராயங்களை மதிக்க வேண்டும். அவர்களது வேலைகளை இடைவிடாது கவனிக்க வேண்டும்.

அவர்களுடையதுக்காகத் தனது ஓய்வு, சுகம், திருப்தி, இவைகளைப் பரித்தியாகம் செய்ய வேண்டும். இதற்கெல்லாம் மேலாக எப்போதும் எல்லா விஷயங்களிலும் தன்னைவிட அவர்கள் நலனைத்தான் மேலாகக் கருதவேண்டும்”.

“ஆனால், அவன் தனது முதிர்ந்த அபிப்ராயம், முதிர்ந்த ஞானம், தெளிந்த மனச்சாட்சி இவைகளை உங்களுக்காகவோ, வேறு யாருக்காகவோ, எந்த ஒரு கோஷ்டிக்காகவோ தியாகம் செய்யக்கூடாது. இவைகளை அவன் உங்கள் இஷ்டத்திலிருந்தோ, சட்டங்களிலிருந்தோ, அரசியலமைப்பிலிருந்தோ பெற வில்லை. ஆண்டவனிடமிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற பொறுப்புகள். இவைகளைத் துஷ்பிரயோகம் செய்தால் அதற்கு ரொம்பவும் பதில் சொல்ல வேண்டிவரும். உங்கள் பிரதிநிதி தனது உழைப்பை மட்டும் இன்றித் தனது முடிவுகளையும் உங்களுக்குச் கொடுக்க வேண்டியவன். ஆனால் அவன் தனது திறமைகளைக் கொண்டு உங்களுக்குச் சேவை செய்யாமல், தனது திறமைகளையே அவன் உங்களின் கருத்துக்காகத் தியாகம் செய்வானானால் அவன் உங்களுக்குச் சேவை செய்யாததோடு மட்டுமல்லாமல் உங்களைக் காட்டிக் கொடுத்தவனாகவும் ஆகிறான்.”

தீர்க்க தரிசனத்துடன் மேற்கண்ட கருத்துக்களை இன்றைய நிதர்சனங்களுடன் நம்மைப் பொறுத்திப்பார்த்து அசைபோட வைத்துவிட்டுச் சிக்.செல்லப்பா 18.12.1998 அன்று தனது 8வது வயதில் காலமானார்.

2200 பக்கங்கள் அடங்கிய “சுதந்திரதாகம்” எனும் சி.சு.செல்லப்பாவின் நாவலை 3 தொகுதிகளாக “வினக்கு” பதிப்பகம் வெளியிட்டது. 2001ஆம் ஆண்டு “சுதந்திரதாகம்” நாவலுக்குச் சாகித்ய அகாதமி அமைப்பு விருது வழங்கிக் கொரவித்தது.

சி.சு.செல்லப்பா எனும் பெயர் தமிழ் இலக்கியக் கடலின், ஓயாத அலைகளில் ஒன்றாக, இன்றுபோல் என்றும் வாசகக் கரைகளைத் தொட்டுத்தொட்டு மீறும் என்பது உறுதி. ■

நாயோ நம்முடையதே

அறிமுகம்

எழுத்தாளர் விந்தனின் இயற்பெயர் கோவிந்தன். காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் நாவலூரில் பிறந்தவர். தமிழரசு, ஆனந்தவிகடன், கல்கி, தீனமணிகதீர் போன்ற இதழ்களில் பணிபுரிந்தார். ‘புத்தகப் பூங்கா’ என்ற பதிப்பகத்தையும் ‘மனிதன்’ என்ற மாத இதழையும் தொடங்கினார். இவரது ‘மூல்லைக் கொடியாள்’ என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலுக்குத் தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் முதல் பரிசை அளித்தது. தீரெப்படங்களுக்கு வசனமும் பாடல்களும் எழுதியுள்ளார். சிறுகதைகள், நாவல்கள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் என்று பல வகைகளிலும் படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார். பாலும்பாலையும் இவரது சிறந்த நாவலாகும். அன்றாட மக்களின் வாழ்வியலைப் பேசும் இவரது படைப்புகள் மனிதனுக்கு நேரும் கொடுமை களையும் அவலங்களையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

வழக்கம்போல் வேலை தேடித்தரும் நிலையத்திற்குச் சென்று, வழக்கம்போல் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்த வைகுந்தன், வழக்கம்போல் துண்டை விரித்துப் போட்டுச் சத்திரத்தில் படுத்தான்.

அப்போது கையில் காலிக் கப்பரையுடன் வந்து அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்த கைலாசம், “நண்பா, சாப்பிட்டு நான்கு நாட்களாகிவிட்டன; இன்றும் ஒரு பருக்கை கூடக் கிடைக்கவில்லை!” என்றான் பெருமுச்சடன்.

“கவலைப்படாதே நண்பா, நானை நம்முடையது!”

“கட்டத் துணியில்லை; வாங்கக் காசில்லை...”

“கவலைப்படாதே நண்பா, நானை நம்முடையது!”

“படுக்கப் பாயில்லை; இருக்க நமக்கென்று ஓர் இடமில்லை...”

“கவலைப்படாதே நண்பா, நானை நம்முடையது”

இந்த நம்பிக்கையையே அவர்கள் வழக்கம்போல் உணவாகவும், உடையாகவும், வீடாகவும், வாசலாகவும் கொண்டு வழக்கம்போல் தாங்கிவிட்டார்கள்.

வழக்கம்போல் மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. ஆனால் சத்திரத்துக்கு எதிர்த்தாற்போலிருந்த காண்ட்ராக்டர் கந்தையாவின் வீடு மட்டும் அன்று வழக்கம்போல் காணப்படவில்லை; வழக்கத்துக்கு விரோதமாக அந்த வீட்டு மாடியில் தாயின் மணிக்கொடி தகத்தாய்த்துப் பறந்தது.

“என்ன இன்றைக்கு?” என்றான் கைலாசம் ஒன்றும் புரியாமல்.

“சத்திர தினம் நண்பா, சத்திர தினம்!”

“ஓஹோ இப்பொழுதுதான் ஞாபகம் வருகிறது. நேற்றே நான் இதைக் கேள்விப்பட்டேன்!”

“கேள்விப்பட்டாயா? ஏன், இது உனக்கே தெரியாதா?” “எங்கே தெரிகிறது! எனக்குத்தான் பட்டினிச் சத்திரத்தைத் தவிர வேறெந்தச் சத்திரமும் தெரியவில்லையே?”

“அதோ பார், அதற்கும் ஆபத்து!” கைலாசம் பார்த்தான்; காண்ட்ராக்டர் கந்தையா சத்திர தினத்தை முன்னிட்டு ஏழைகளுக்குக் கஞ்சி வார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“எதற்கு ஆபத்து?”

“பட்டினிச் சத்திரத்துக்குத்தான்; அங்கே பறிபோய்க் கொண்டிருக்கிறதல்லவா, அது!”

“ஏதோ இன்றாவது போகிறதே, அதைச் சொல்லு. வா, நாமும் போய் அந்தச் சத்திரத்தைப் பறிகொடுப்போம்!”

.....

இருவரும் சென்று க்யூவில் நின்றார்கள். “இந்த வருஷம் இவருடைய வீட்டில் பறப்பது பட்டுக் கொடி போலிருக்கிறதே?” என்றான் கைலாசம்.

“ஆமாம், ஆமாம் உனக்குத் தெரியுமா.. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்போது இவர் மணல் சப்ளை செய்தபோது இவருடைய வீட்டில் பறந்தது பறுத்திக் கொடி!” என்றான் வைகுந்தன்.

“ஓஹோ இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்போது செங்கலும் சண்ணாம்பும் சப்ளை செய்தபோது இவர் அடைந்த அபி விருத்தியை இது காட்டுகிறது போலிருக்கிறது!”

“ஆமாம், ஆமாம், இது மட்டுமல்ல; இரண்டாண்டுக்கு மாடி நாலடுக்காக மாறி வருவது கூட இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அபிவிருத்திதான்”

“இவருடைய மனைவி நடமாடும் பாங்க்காக மாறிவருவது கூட இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அபிவிருத்திதானோ?”

“ஆமாம், ஆமாம், சைக்கிள், மோட்டார் சைக்கிளாக மாறி, மோட்டார் சைக்கிள் காராகவே மாறிவிட்டதற்குக் கூட இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அபிவிருத்திதான் காரணம்!”

“ம்! இந்த அபிவிருத்தி என்னுடைய கப்பரையிலும் உன்னுடைய வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபனத்திலும் என்றுதான் காணப்போகிறதோ, எனக்குத் தெரியவில்லை!” என்றான் கைலாசம், நீண்ட பெருமுச்சடன்.

“கவலைப்படாதே, நண்பா, நானை நம்முடையது” என்றான் வைகுந்தன்.

இந்தச் சமயத்தில் யாரையோ யாரோ பளார் என்று அறையும் சத்தும் அவர்களின் காதில் விழுந்தது; இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்; அடித்தவர் கந்தையா; அழுதவள் ஒரு சிறுமி.

“ஓருதரம் வாங்கிக்கொண்டு போன கஞ்சியை எங்கேயோ வைத்துவிட்டு, இன்னொரு தரமாக வந்து இங்கே நிற்கிறாய்? போ, அப்படி!” என்று அவளைப் பிடித்து அப்பால் தன்னினார் அவர்.

கீழே விழுந்த அவள் தட்டுத்தடுமாறி எழுந்து “அது எனக்கு ஜயா! இது என் அம்மாவுக்கு” என்றாள் தேம்பிக்கொண்டே.

“என் அவளுக்கென்ன கேடு?” “காய்ச்சல் ஜயா! எழுந்து வரமுடியவில்லை, ஜயா!”

“ஓ, நாயோ! நான் ஏதோ ஓர் இதுக்குக் கஞ்சி வார் த்தால் அம்மாவுக்கு வேண்டுமாம், ஆட்டுக்குட்டிக்கு வேண்டுமாம்! போ, போ.. போகிறாயா, இல்லையா?”

“அம்மாவை விட்டுவிட்டு நான் மட்டும் எப்படி ஜயா கஞ்சி குடிப்பேன்?”

“குடிக்காவிட்டால் நீயும் சாவு உன் அம்மாவும் சாகட்டும்! எனக்கென்ன வந்தது!”

அவ்வளவுதான்; “சரி, ஜயா! நாங்கள் சாகிறோம்; நீங்கள் வாழுங்கள்!” என்று அதுவரை மறைத்து வைத்திருந்த கஞ்சியை எடுத்து அவளுக்கு முன்னாலிருந்த ஏனத்தில் கொட்டிவிட்டு அவள் திரும்பினாள்.

“அவ்வளவு திமிரா உனக்கு?” என்று அவளை இழுத்து நிறுத்தி இன்னொரு முறை அறைந்தார் அவர்.

“ஜயோ, அம்மா” என்று அலறித்துடித்தபடி அவள் ஓடினாள். தனக்குத் தெரிந்த அந்தச் சிறுமியை அநுதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வைகுந்தனை நோக்கி, “ஆமாம், ஏதோ ஓர் இதுக்குக் கஞ்சி வார்ப்பதாகச் சொல்கிறாரே, அந்த இது என்ன இது?” என்று விளக்கம் கோரினான் கைலாசம்.

“அதுதானே எனக்கும் தெரியவில்லை” என்று கையை விரித்தான் வைகுந்தன்.

அதற்குள் தங்களுடைய முறை வந்துவிடவே, அவர்கள் இருவரும் கப்பறையை ஏந்திக் கஞ்சியை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பினார்கள்.

“என்ன இருந்தாலும் ஏழைக்குக் கோபம் வரவே கூடாது; நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்றாள் கைலாசம்.

“ஆமாம், ஆமாம். வரக்கூடாது. வரவே கூடாது. அப்படி வந்தால் அது கூடப்

பணக்காரனுக்குத்தான் வரவேண்டும்” என்று ஒத்து ஊதினான் வைகுந்தன்.

“இதற்குத்தான் ஏழைக்குக் கோபம் வந்தால் அது அவன் வாழ்வைக் கெடுக்கும்! என்று ஏற்கெனவே நம் பெரியோர் நமக்குச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். இப்போது அந்தப் பெண்ணின் விஷயத்தில் அது சரியாகிவிட்டதல்லவா?”

“அது எப்படிச் சரியாகும்? ஒருவேளை அவர்களும் கந்தையாவின் கட்சியோ, என்னமோ?”

“இருக்கலாம் நண்பா, இருக்கலாம். நீ வா, நாமாவது அந்தப் பெண்ணின் கட்சியில் சேரலாம்” என்று கைலாசம் சிறுமியைத் தேடிக்கொண்டு போய்த் தன்னிடமிருந்த கஞ்சியை அவளிடம் கொடுத்தான். வைகுந்தன் அவள் தாயாருக்குக் கொடுத்தான்.

அங்கிருந்து திரும்பியதும் “இன்று ஐந்தாவது நாள்” என்றான் கைலாசம்.

“எதற்கு?” என்று கேட்டான் வைகுந்தன்.

“பட்டினிச் சுதந்திரத்துக்குத்தான்”

“கவலைப்படாதே நண்பா, நானை நம்முடையது!”

இதைக் கேட்டுக்கேட்டு அலுத்துப்போன கைலாசத்துக்கு என்ன தோன்றிற்றோ என்னமோ, “அது சரி நண்பா, நானை நம்முடையதானால் இன்று யாருடையது?” என்று கேட்டான்.

தாக்கிவாரிப் போட்டது போவிருந்தது வைகுந்தனுக்கு. மறுகணம் “இன்று கந்தையாவுடையதாகல்லவா இருக்கிறது!” என்றான் வியப்புடன்.

அவ்வளவுதான்; அவன் சொன்ன இது என்ன இது என்று புரிந்துவிட்டது அவர்களுக்கு!

கைலாசம் கேட்டான்..

“இன்று அவர்களுடையதாயிருக்கும்போது நமக்கு மட்டும் ஏன் நாளை நம்முடையதாயிருக்க வேண்டும்?”

“கூடாது நண்பா, கூடாது. நானை அவர்களுடையதாயிருக்கட்டும்; இன்றை நாம் நம்முடையதாக்கிக் கொள்வோம்!”

இந்த உறுதிமொழியைக் கேட்டதுதான் தாமதம்; இருளைட்டந்து கிடந்த அந்தச் சிறுமியின் கண்களில்கூட ஒளி வீசியது. ■

நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணம் முறிந்துவிட்டது
 ஒருவேளைக்கூட பசியால் வாடாது
 குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவேணன்ற
 குடும்பத்தலைவனின் நம்பிக்கை முறிந்துவிட்டது
 மாதம் தவறாமல் சரியான தேதிக்குக்
 கடனைத் திருப்பிக் கட்டும்
 நாணயம் முறிந்துவிட்டது
 அடுத்த வருடம்
 மகள் எப்படியும் மருத்துவப்படிப்பில் சேர்ந்துவிடுவாள்
 என்ற நம்பிக்கை முறிந்துவிட்டது
 அடுத்த மாதம் அம்மாவுக்கு
 மருத்துவமனையில் அறுவை சிகிச்சை செய்து
 அவள் ஆயுளை இன்னும்
 பத்து வருடங்கள் நீட்டிக்கவேண்டுமென்ற
 ஆசை முறிந்துவிட்டது
 மகனுடைய எதிர்காலம் பற்றிய கவலையில்லை
 என்ற எண்ணம் முறிந்துவிட்டது
 காடு தீருத்தி மக்களை ஆளாக்கி
 இனி மனனவியோடு
 எல்லாக் கோயில்களுக்கும்
 ஒரு மாதம் சுற்றுப்பயணம் போய்வரலாமெனக்
 காலங்காலமாய்ச் சேர்த்து வைத்த
 ஆசை முறிந்துபோய்விட்டது
 ஆபத்து வந்தால் அரசு வந்து காப்பாற்றும் என
 நெடுங்காலமாய் நினைத்திருந்த நம்பிக்கை
 முறிந்துபோய்விட்டது
 இனி பழைய சந்தோஷ வாழ்க்கை கிடைக்கும்
 என்ற எண்ணம்
 முற்றிலும் முறிந்துபோய்விட்டது
 கஜா புயல் முறித்துப்போட்டுவிட்டுப்போனது
 மரங்களை மட்டுமல்ல ■

நட்ரினும் யெரிது நாளிலத்தில் நீல்லை!

நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரூள வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நடபே
(குறுந்.3)

- தேவகுலத்தார்

தோழி : என்னடி, இன்னும் உன் தலைவரைக் காண வில்லை, எவ்வளவு நேரம் தான் காத்திருப்பது? காலம் கூடுக்கொண்டே போகிறது, வீட்டுக்குச் செல்லும் எண்ணம் இருக்கிறதா இல்லையா?

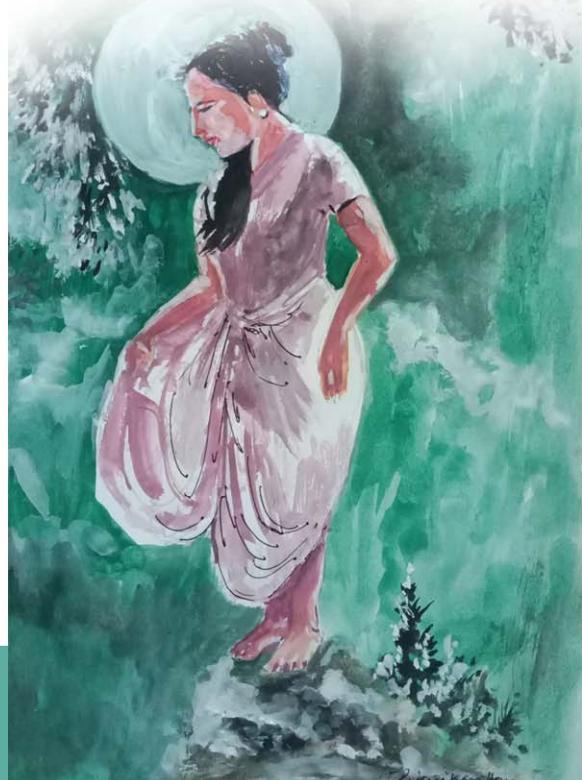
தலைவி : காலம் கூடுக் கூடத்தான் காதல் கைகூடும் என்று...

(தோழி இடைமறித்து)

தோழி : உன் தலைவர் சொன்னாரா?

தலைவி : ஆமாம்! அவர் எதைச் சொன்னாலும் அதில் ஒர் அர்த்தம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

தோழி : ம்ம்! அவர் சொல்வதில் அர்த்தம் இருக்கிறதோ இல்லையோ ஆனால் அவர்

செய்யும் செயல்களில் எந்த அர்த்தமும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லையம்மா!

தலைவி : என்ன அர்த்தம் வேண்டும் என்கிறாய்? ஒருநாளும் அவர் என்னைப் பாராமல் இருந்தது கிடையாது. பெரும்பொழுது சிறபொழுது தவறினாலும் அவர் வரும் பொழுது தவறுவதில்லை. எப்பொழுதும் நம்மையே சிந்திப்பவர், நமக்கு நன்மையைத்தானே சிந்திப்பார்! இது தெரியாமல் ஏதோ குற்றம் இழைத்தவரைப் போல் அவரைக் கூண்டில் நிறுத்துகிறாய்!

தோழி : முடிந்ததா உன் தலைவர் புராணம். வருகிறார்; பார்க்கிறார்; போகிறார் வேறென்ன செய்கிறார், திருமணம் என்று ஒன்று இருக்கிறதே, அது தெரியுமா அவருக்கு? 'களவாடியவருக்கு' என்ன தண்டனை என்பதையும் உன் தலைவர் சொல்லியிருப்பாரே?

தலைவி : அவரைப் பழிக்காதே! அவரைப் பழித்தால் நான் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டேன். அவர் உயர்ந்தவராக இருப்பதால்தான் அவருடைய குன்றுக்குத் தலைவராக இருக்கிறார்.

தோழி : திருமணம் புரியாததால் குணத்தில் குன்றியவராக இருக்கிறாரே?

தலைவி : அவர் அன்பு நிலத்தைவிடப் பெறியது. அவர் அழுக்குப்படாத வானத்தைப் போன்றவர்..

தோழி : ஆனால், சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றாமல் அழுக்காகி விட்டாரே?

தலைவி : அவருடைய அன்பு ஆழமானது: கடலைப் போன்று, வற்றாதது.

தோழி : (தனக்குள்) ஆனால்.. உப்பு நீரைப் போன்று தாகத்துக்கு உதவாதது.

தலைவி : நீ என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக்கொள். குறிஞ்சிப் பூக்களைக் கொண்டு இழைத்த தேன் எவ்வாறு உயர்வானதோ, அதைப்போன்று, தலைவருடன் நான் கொண்டுள்ள நட்பும் கெட்டுப் போகாதது; அழியாதது; உயர்வானது.

விரைவில் படைப்பு மேடை

படைப்பு தாநியகம் வெளியீடுகள்

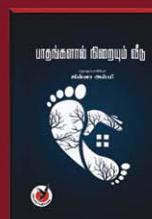
நால்களைப் பெற - 97908 21981

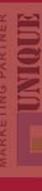
MARKETING PARTNER

MARKETING PARTNER

MARKETING PARTNER

MARKETING PARTNER

